

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SEKİZ MİLYONDAN FAZLA OKUNAN SERİ

TARA SUE ME

Müptela

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Arzular bir ilişkiyi nereye kadar ayakta tutar?

Nathaniel ve Abby'nin kaderi bu sorunun cevabına bağlı...

Abby kusursuz bir itaatkâr olmayı kafasına koymuştur ve rolünü son derece iyi şekilde yerine getirir. Her gün Nathaniel West'in çılgın hayal gücünden çıkan ihtiyaçlarına cevap verir. Ama ne kadar çok denerse denesin hiçbir zaman bu yakışıklı milyonerin arzularını tam olarak karşılayamadığını hisseder.

Yine de Abby'nin vazgeçmeye niyeti yoktur. Ona göre Nathaniel'in soğuk görünüşünün altında onu sevmek isteyen ama bunu nasıl yapacağını bilemeyen bir adam yatmaktadır. Onları ayıran engelleri aşmayı kafasına koyan ve karşısındaki adamın sırlarının farkında olan Abby onları dönüşü olmayan bir yola sokacak yeni bir erotik oyun oynamaya karar verir.

Artık eğitim tam anlamıyla başlamıştır... Ve acı hiçbir zaman bu kadar çekici, aşağılanmak hiçbir zaman bu kadar ödüllendirici, arzu hiçbir zaman bu kadar yoğun olmamıştır...

"Daha fazlasını isteyeceğiniz bir aşk hikâyesi."

Guilty Pleasures Book Reviews

"Okuduğu kitaptan, biraz daha ateşli bir şeyler bekleyenler için bulunmaz bir hazine."

Los Angeles Times

"İyi yazılmış ve keyifle okunan bir kitap."

Dear Author

"Duygusalılık ile erotizmin mükemmel bir karışımı."

Publishers Weekly

"Yoğun duygular içeriyor, aynı zamanda da çok ateşli."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

KAPAK C

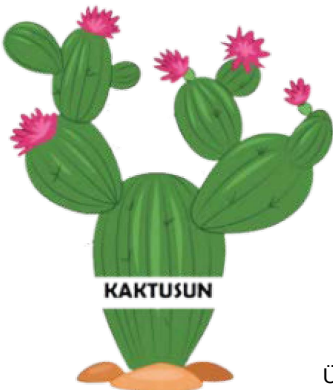
3457452551227

EROTİK ROMANS
ETİŞKİN OKURLAR İÇİN

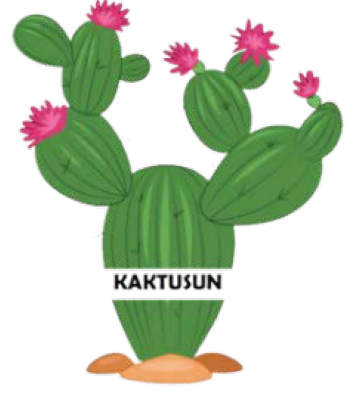
IMAGES

Müptela

Pegasus Yayınları: 1990
Bestseller Roman: 830

Müptela
Tara Sue Me
Özgün Adı: The TrainIng

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Zeynep Şehlaltı
Düzeltili: Halûk Kürşad Kopuzlu
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alloğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatih Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Kasım 2018
ISBN: 978-605-299-569-3

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2018
Copyright © Tara Sue Me, 2013

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla Penguin Group (USA)'un alt yayıncısı
NALSignet'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

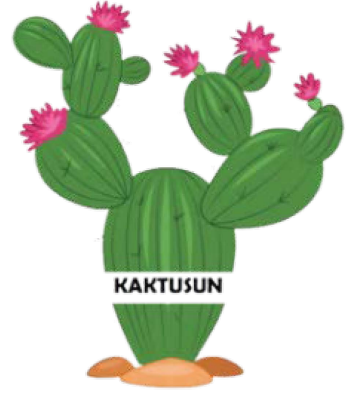
Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / Info@pegasusyayinlari.com

 pegasusyayinlari pegasusyayinevi pegasusyayinlari

TARA SUE ME

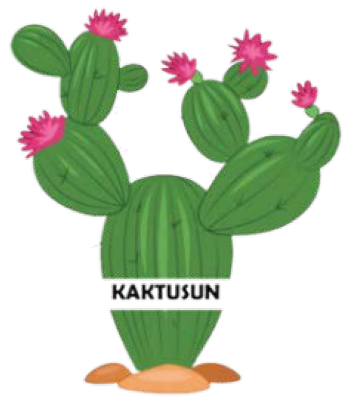
Müptela

İngilizceden çeviren:

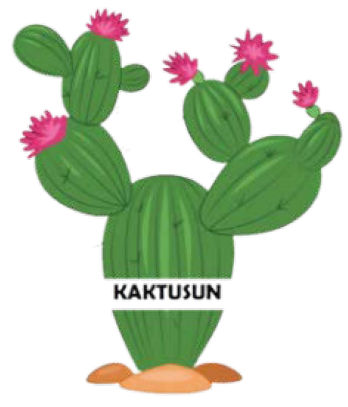
Lale Baydal

PEGASUS YAYINLARI

UYARI:

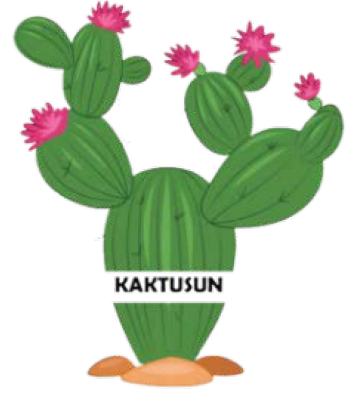
Kitabın içeriği yetişkin okurlara uygundur. Cinsel sahneler barındırır.

Cyndy, Danielle ve Kathy'ye.
Bu hikâye sizler olmadan olmadı.
Size ne kadar teşekkür etsem azdır.

Birinci Bölüm

- A B B Y -

Nathaniel'in evine dönüşümüz olması gerekenden daha uzun sürmüştü. Belki de bana uzun gelmişti. Ya da gerginliktendi. Başımı düşünceli bir şekilde arkaya yasladım. Belki tam olarak gerginlikten değil de beklen-tidendi. Haftalarca konuşma, bekleme ve planlamadan sonra nihayet buraya tekrar gelebilmenin beklentisi.

Nihayet geri dönmüştüm.

Elimi kaldırıp tasmaya dokundum, Nathaniel'in tas-ması. Parmaklarım bildik çizgilerde, elmasların üstünde gezindi. Tasmanın boynumda verdiği hisse alışmaya ça-lışarak başımı iki yana oynattım. Nathaniel'in tasma-sını tekrar boynumda hissetmenin verdiği hissi tarif etmeye kelimeler yetmezdi. Yapabileceğim en yakın benzetme onu bir yapboza benzetmek olurdu. Son parçası nihayet yerine oturmuş bir yapboz. Son birkaç haftadır Natha-niel ve ben sevgili gibi yaşıyor olsak da ikimiz de henüz tamamlanmamış hissediyorduk. Eksikliğini hissettiğimiz

şey bana tekrar tasma takmasıydı. Bana bile tuhaf gelse de nihayet tekrar kendimi ona ait hissediyordum.

Kiralık araba sonunda Nathaniel'in evine vardı ve garaj yoluna park etti. Pencereelerde ışıklar titreşiyordu. Karanlıkta geleceğimi düşünerek zamanlayıcıyı ayarlamıştı. Küçücük ama önemli ve bana ne kadar değer verdiğini gösteren bir jest. Kapıya doğru yürürken anahtarlarımı şıkırdattım. Anahtarlarım. Onun evinin anahtarları. Bir hafta önce bana bir takım anahtar vermişti. Onunla yaşamıyordum ama evinde oldukça uzun zaman geçiriyordum. Mantıklı olanın eve kendi anahtarım ile girip çıkarken kapıyı kilitleyebilmem olduğunu söylemişti.

Nathaniel'in köpeği Apollo, kapıyı açar açmaz bana doğru koştu. Başını okşayıp birkaç dakikalığına onu dışarı saldı. Apollo'yu dışarıda çok uzun süre tutmadım, Nathaniel'in eve erken gelip gelmeyeceğini bilmiyordum ve eğer gelirse her şeyin yerli yerinde olmasını istiyordum. Bu hafta sonunun mükemmel olmasını istiyordum. Su kabını doldurmak için mutfaka girdiğimde Apollo'ya, "Burada kal," dedim. Apollo, Nathaniel'in bütün emirlerine uyardı ama neyse ki bu sefer beni de dinlemişti. Normalde, beni yukarı kadar takip ederdi ama bu akşam bu biraz tuhaf olurdu.

Hemen mutfaktan çıkıp yukarıya, eski odama çıktım. Hafta sonları benim olacak olan odaya. Soyunup eşyalarımı düzgün bir şekilde iki kişilik yatağın ayak ucuna koydum. Bu konuda Nathaniel ile anlaşmıştık. Pazardan perşembe gecesine kadar evinde kaldığım her

gece onunla yatacak ama cuma ve cumartesi geceleri itaatkârları için ayırdığı odada kalacaktım. Hafta içi daha geleneksel bir ilişkimiz olduğuna göre hafta sonları yapacaklarımız için uygun ruh haline girdiğimizden emin olmak istiyorduk. İkimiz için de o ruh halini sürdürmek ayrı uyursak daha kolay olurdu. İkimiz için de ama belki Nathaniel için biraz daha fazla. Yatağını genellikle itaatkârlarıyla paylaşmazdı ve romantik bir ilişki onun için çok yeniydi.

Çıplak bir şekilde oyun odasına girdim. Nathaniel geçen hafta sonu bana odayı gezdirmişti; şimdiye kadar hiç görmediğim ve hatta bazılarının adını bile duymadığım malzemeleri anlatarak göstermişti. Aslında gösterişsiz bir odaydı; ahşap zemin, koyu kahverengi duvarlar, vişne rengi silah vitrinleri, oymalı, uzun ahşap bir masa. Ancak zincirler ve kelepçeler, deri yastıklı masa ve ahşap kamçılama masası odanın kullanılış amacını ele veriyordu. Asılı zincirlerin altında bir yastık beni bekliyordu. Dizlerimin üstüne çöküp Nathaniel'in bana öğrettiği gibi onu oyun odasında beklerken olmam gereken pozisyonu aldım; popom topuklarımda, sırtım dik, sağ elim kucağımda sol elimin üstünde, parmaklar kenetlenmeden ayrı ve başım eğik. Pozisyonumu alıp beklemeye başladım. Zaman yavaş yavaş yaklaşıyordu. Nihayet ön kapıdan girdiğini duydum.

“Apollo,” diye seslendiğinde onu dışarı çıkaracağını ve bir yandan da eve kimin girdiğini anlamamı sağlamaya çalıştığını biliyordum. Bana hazırlanacak zaman vermek

için. Belki de yukarıdan gelen ayak seslerini duymak için. Ayak seslerimi duysaydı gelmesi için henüz hazır olmadığını anlayacaktı. Hiçbir ses duymak zorunda kalmadığı için gururlandım. Gözlerimi kapadım. Az kalmıştı. Nathaniel'in ne yaptığını hayal ettim; Apollo'yu dışarı çıkardığını, belki ona yemek verdiğini. Aşağıda mı soyunurdu? Yoksa yatak odasında mı? Yoksa oyun odasına takım elbisesi ve kravatıyla mı gelirdi?

Önemi yok, dedim kendi kendime. Nathaniel ne planlarsa planlasın, mükemmel olacaktı.

Kulaklarımı dört açtım, şimdi merdivenlerden çıkıyordu. Tek başına. Arkasında köpek olmadan.

Nasıl olduysa, içeri girdiğinde odanın havası değişti. Hava yenilendi, aramızdaki boşluk neredeyse uğulduyordu. O anda anlamıştım, ben onundum, evet. Tahminimde yanılmamıştım. Ama belki daha da önemlisi, o da benimdi. Kalbim hızla atmaya başladı.

"Çok güzel Abigail," dedi ve gelip önümde durdu. Ayakları çıplaktı. Takım elbisesini çıkarıp siyah kot pantolon giymiş olduğunu fark ettim. Tekrar gözlerimi kapadım. Kafamı boşalttım. İçime odaklandım. O beni incelerken hareketsiz kalmaya çalıştım. Masaya doğru gitti, bir çekmecenin açılma sesini duydum. Bir an için, çekmecenin içindekileri hatırlamaya çalıştıysam da sonra kendime engel olup kafamı meşgul etmemeye çalıştım. Tekrar yanıma geldi. Sert ve deri bir şeyler omurgamdan aşağıya indi. Binici kırbacı.

Kamçıyı omurgamdan yukarıya doğru sürükleyerek, “Mükemmel pozisyon,” dedi. “Sana bu odaya girmeni her söylediğimde bu pozisyonda durmanı istiyorum.”

Pozisyonumdan memnun olması hoşuma gitmişti. Bu gece onu çok mutlu etmek istiyordum. Bunun için hazır olduğumu ona göstermek, hazır olduğumuzu göstermek istiyordum. Bu konuda epey endişe duyuyordu. Tabii şu anda ne duruşunda ne de sesinde bir şüphe ya da endişe fark ediliyordu. Odadaki tutumu tam bir kontrol ve kendine güven yansıtıyordu. Binici kırbacını karnımda aşağı yukarı dolaştırarak beni tahrik etti. *La-net olsun*. Binici kırbacını sevmiştim. Yüzünü görmek, gözlerine bakmak istediğim halde başımı eğik tuttum. Ona verebileceğim en iyi hediyenin kesin güvenim ve itaatim olduğunu biliyordum ve başımı eğip yere baktım.

“Ayağa kalk.”

Tam zincirlerin altında durduğumu bilerek yavaşça ayağa kalktım. Normalde bu kadar ortalıkta olmazlardı ama bu gece alçaltılmışlardı.

“Cuma gecesinden cumartesi akşamüstüne kadar vücudun benim,” dedi. “Kararlaştırdığımız gibi, mutfak masası ve kütüphane hâlâ senin. Sadece orada istediğin gibi konuşmakta özgürsün. Saygılı bir şekilde elbette.” Elleri omuzlarımdan aşağıya kollarıma indi. Bir elini göğüslerimin arasından tam da sırılısıklam sızlayarak bekleyen noktama indirdi.

Dıştaki dudakları okşayarak, “Bu,” dedi, “senin sorumluluğun. Seni mümkün olduğunca sık ağdalı görmek

istiyorum. Eğer bu sorumluluğu ihmal ettiğine karar verirsem, cezalandırılacaksın.” Bu konuda anlaşmaya varmıştık.

“Ayrıca ağdacının işini iyi yapmasını sağlamak da senin sorumluluğunda. Hiç mazeret kabul etmeyeceğim. Anlaşıldı mı?”

Hiçbir şey demedim.

“Cevap verebilirsin,” dedi. Sesindeki tebessümü hissediyordum.

“Evet, efendim.”

Kıvrımlarımın arasına bir parmağını soktuğunda nefesini kulağımda hissettim. “Seni çıplak seviyorum.” Parmağını klitorisimin etrafında gezdirdi. “Pürüzsüz ve tüysüz. Vajinanla ona yapmak istediklerim arasına hiçbir şey girmemeli.”

Lanet olsun. Sonra arkama geçip popomu avuçladı. “Tıkacını kullanıyor musun?” Bekledim.

“Cevap verebilirsin.”

“Evet, efendim.”

Parmağı tekrar ön tarafıma geldiğinde bir inilti koparmamak için yanağımın içini ısırdım.

“Sana tekrar sormayacağım,” dedi. “Şu andan itibaren penisimi içine nasıl sokmak istersem bedenini o şekilde hazırlamak senin sorumluluğunda.” Bir parmağını kulağıma takıp çekti. “Eğer kulağını becermek istersem, kulağının hazır olmasını beklerim.” Başımı eğdim. “Beni anlıyor musun? Cevap ver.”

“Evet, efendim.”

Kollarımı başımın üstüne kaldırıp bileklerimi teker teker kollarımın yanlarındaki zincirlere bağladı. Saçımı gıdıklayan ılık nefesiyle, “Bunu hatırlıyor musun?” diye sordu. “İlk hafta sonumuzdan?”

Yine bir şey söylemedim.

“Çok güzel, Abigail,” dedi. “Gece boyunca, bir yanlış anlaşılma olmadığı sürece ya da ben sana aksini söylemedikçe, hiçbir şekilde konuşmayacak ya da ses çıkarmayacaksın. İki istisna dışında, anahtar sözcüklerini kullanabilirsin. İhtiyaç duyduğun her an onları kullanacaksın. Anahtar sözcüğünü kullandıktan sonra hiçbir bedel ya da tepki olmayacak. İkincisi de, sana iyi olup olmadığını sorduğumda, çabuk ve dürüst bir cevap beklerim.”

Elbette cevap beklemiyordu. Ben de vermeyecektim. Elleri hiç uyarmadan onun için tuttuğum yere doğru kaydı. Başım eğik olduğundan, parmaklarından birinin içime girişini izledim ve inlememek için yine yanağımın içini ısırdım. Lanet olsun, elleri çok zevk veriyordu.

“Şimdiden ne kadar ıslaksın.” Elini daha derine itip bileğini döndürdü. Kahretsin. “Normalde, senin tadına kendim bakardım ama bu gece içimden paylaşmak geldi.”

Elini çektiğinde içimde hemen boşluk hissettim. Çok da fazla düşünmeden, kaygan parmağını ağzımda hissettim.

“Aç ağzını Abigail ve benim için ne kadar hazır olduğuna bir bak.” Parmaklarını aralanmış dudaklarımda gezdirip ağzımın içine soktu.

Daha önce kendi tadıma bakmıştım, sadece meraktan, ama hiç bu kadar yoğun ve Nathaniel'in parmaklarından tatmamıştım. Kendimi çok azmış, çok yoldan çıkmış hissettim.

Kahretsin, beni tahrik ediyordu.

“Bak ne kadar da tatlısın,” dedi ben parmaklarındaki sıvıyı yalarken.

Parmağını sanki penisiymiş gibi emiyordum, önce emiyor, sonra da dilimle boydan boya yalıyordum. Onu istiyordum. Onu içimde istiyordum. Ağzımdaki sanki penisiymiş gibi parmağını daha sert emdim.

Ben sana izin verene kadar boşalmayacaksın ve izinlerim konusunda çok cimri olacağım. Ofiste söylediği bu sözler kafamda uçuşurken tam ağzımdan kaçacakken inlememi tuttum. Uzun bir gece olacaktı. Parmağını yalamayı bitirdiğimde, “Fikrimi değiştirdim,” dedi. “Sonuçta zevk istiyorum.” Dudaklarını benimkilere yapıştırıp ağzımı açmaya zorladı. Dudakları acımasızdı, benim tadımı almak için güçlü ve talepkârdılar. Lanet olsun, eğer devam ederse kalp krizi geçirebilirdim.

Geri çekilip çenemi kaldırdı. “Bana bak.”

Odaya girdiğinden bu yana ilk kez gözlerinin içine baktım, kararlı ve yeşildiler. Dilini dudaklarında gezdirip gülümsedi. “Her seferinde bir öncekinden daha tatlı.”

Göğüslerini görmek, mükemmel vücudunun tadını çıkarmak istesem de gözlerimi gözlerinden ayırmamak için zorladım.

Dönüp masaya doğru yürüyerek göz temasımızı kesen o oldu. Cebine bir şey koydu. Arkasını dönerken gözlerimi yere indirdim. Bana beş adım yaklaştı, sonra gözlerim karardı.

“Tamamen benim insafıma kaldın,” dedi gözlerimi kapatan ipek eşarp kadar yumuşak bir sesle.

Göğüslerime vurdu. Uzun parmakları göğüs uçlarımı tutup çekerek, döndürerek yuvarladı. *Lanet olsun.*

Göğüs ucuma bir fiske indirerek, “Bu gece kısıkaçları çıkarmayı düşündüm,” dedi.

Yok canım! Hiç acısını hissetmemiş ya da kullanmamış olsam da kısıkaçlar hakkında konuşmuştuk. Karşıma küçük bir beklenti peyda oldu. Nathaniel kısıkaçları seveceğime, o azıcık acının vereceği zevke değeceğine söz vermişti.

“Kısıkaçları düşündüm,” diye devam etti, “ama sonra başka bir şeyde karar kıldım.”

Soğuk metal göğsüme doğru yaklaştı. Tırtıklı pizza kesme bıçağı gibi hissettiriyordu. Önce bir, sonra diğer göğsümün etrafında usulca dolandı. His inanılmazdı. Tekerleri her iki göğüs ucuma daha da yaklaştırdıktan sonra dokunmadan geri çekti. Sonra iki tane oldular. İkisi de kışkırtıp tahrik ederek birbiriyle aynı hareketleri yapıyor ama tam olarak istediğim yere asla gelmiyorlardı. Gitgide yaklaşıyor sonra tekrar geri gidiyorlardı. Sonraki geçişte daha da yaklaştılar. Bana biraz daha dokunmazsa çıldırabilirdim.

Sonra yaptı, tekerler tam da rahatlamak istediğim yere, göğüs uçlarıma doğru gitti. Öyle zevkliydi ki nerede olduğumu, ne yapacağımı unutarak zevkten inledim.

“Ahh.”

Hemen geri çekildi. Eşarby gözümünden çekip, “Lanet olsun Abigail,” dedi. “İki saat içinde bu ikinci. Önce ofisimde yaptığın, şimdi de bu.” Saçımı öyle sert çekti ki gözlerine bakmaktan başka şansım kalmamıştı.

“Neredeyse bunu gerçekten istemediğine inanacağım.”

Gözlerim doldu. Bu hafta sonu her şeyi mükemmel şekilde yapmak istemiştim. Ama şimdiden iki kez elime yüzüme bulaştırmıştım, önce ofisinde, sonra da oyun odasında. Ama daha kötüsü ve kesinlikle korkunç olanı da Nathaniel’i hayal kırıklığına uğrattığımı bilmektir. Özür dilemek istedim. Ona üzgün olduğumu ve daha iyisini yapabileceğimi söylemek istedim. Ama o zaman bana konuşmamamı söylerdi ve onun talimatına uymaktan başka çarem kalmazdı. Gözlerimin içine bakarak, “Hatırla bakalım,” dedi. “Oyun sırasında yapılan itaatsizliğin cezası neydi?”

Cezayı en az benim kadar o da biliyordu. Hatta belki de daha iyi biliyordu ama sırf beni terletmek için oyunu sürdürdü.

“Ah, evet,” dedi sanki yeni hatırlamış gibi. “Oyun sırasında itaatsizliğin sonucu; atılacak kamçıların sayısı efendinin takdirindedir.”

Efendinin takdiri. Lanet olsun. Neye karar verecekti?

“Sana yirmi darbe verirdim.” Elini sırtımda gezdirdi. “Ama bu, bu geceki bütün oyunu bitirir ve ikimizin de bunu istediğini sanmıyorum.”

Lanet olsun, hayır.

Yirmi kamçı vurmuyacaktı, öyle değil mi?

Gözlerimi düşürüp kamçılama masasının cazibesine teslim olmamak için kendimi zorladım.

“Gündüz ofiste üç kamçı atmıştım aslında,” diye sesli düşündü, “ama öyle görünüyor ki işe yaramamış.”

Kalbim göğsümden çıkacak gibiydi. Onun da bunu fark ettiğinden emindim.

“Sekiz,” dedi nihayet. “Önceki üç darbeyi tekrar atıp üzerine beş ekleyeceğim.” Uzanıp fısıldadı. “Gelecek sefere, toplamda on üç olması için beş tane daha ekleyeceğim. Sonra on sekize çıkacak.” Saçımı sertçe okşadı. “İnan bana. On sekiz tane kamçı yemek istemezsin.”

Lanet olsun, hayır. On sekiz kamçı istemiyordum. Birazdan yiyeceğim sekiz tanesini de istememiştim.

Bileklerimi çözdü. Masadaki merheme dokunmadı. Bu sefer dindirici masaj olmayacaktı. “Masaya yat, Abigail.”

Lanet olsun. Lanet olsun. Lanet olsun. Lanet olsun. Lanet olsun. Lanet olsun.

Bunu yapabilirim, dedim kendi kendime masaya doğru yürürken. *Bunu yapabiliriz*. Bu, geçen seferki gibi bir şey değildi. Geçen sefer kamçılama sonrası bakım konusunda ihmalci davrandığını söylemişti. Ayrıca bu gece sadece sekiz darbe olacaktı. Bir daha olmamasını sağlayacaktım. Geçen seferki kadar kötü olmadığına göre,

adımlarımı yavaşlatan şey acı düşüncesi değildi. Kendimle ilgili yaşadığım hayal kırıklığıydı. İtaatsizliğimle ilgili hayal kırıklığı ama daha da önemlisi, yaptıklarımın ilk oyun haftamızın daha ilk saatinde beni cezalandırmasına sebep olmasından duyduğum suçluluktan. Bir an önce bitmesi ve daha eğlenceli şeyler yapmaya devam edebilmemiz için masanın yumuşak tarafına bedenimi yerleştirdim. Beni bekletmedi. Pozisyonumu alır almaz bana elleriyle şaplak atmaya başladı.

Isınma şaplağı. Erotik şaplaklardan daha sert darbelerle popoma vurdu.

“Bunu bu kadar çabuk yapmak zorunda kaldığım için ne kadar hayal kırıklığına uğradığımı anlatamam,” dedi. Evet, en çok can yakan tarafı da buydu.

“Ofisteyken sana kırbaç darbelerini saydırmıştım.” Masanın yanından bir şey aldı. “Ama sana konuşmamanı söylediğime göre, bu sefer ben saymak zorunda kalacağım.”

Deri kayışın ucu tam popoma indi.

“Bir,” dedi güçlü ve kararlı bir ses tonuyla.

Tekrar geldi.

“İki.”

Ah.

Beş olduğunda, yüzümden sessiz yaşlar süzölmeye başladı. Ağzımdan bir şey kaçırmamak için alt dudakımı emdim.

“Üç tane daha,” dedi vurduğu yeri ovarak.

“Altı,” dedi sonraki darbenin ardından. Darbelere çok fazla yüklenmediğini söyleyebilirdim.

İki tane daha. Sadece iki kamçıdan sonra işimize devam edebilirdik.

“Yedi.” Ve nihayet, “Sekiz.”

Arkamda zar zor soluk aldığını duyabiliyordum ve gözümdeki yaşları serbest bırakmak için gözlerimi kırptırdım. Kayışı bıraktıktan sonra uzaklaşan adımlarını dinledim.

Saniyeler sonra, eller geri geldi ve üstüme soğuk ve ıslak bir şeyler sürdü. “İyi misin?” diye sordu. Titreyerek rahat bir nefes verdim. “Evet, efendim.”

Konuşurken okşamaya devam etti. “Bunu tartışmıştık. Seni cezalandırmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum ama kuralları bozamam. Bunu biliyorsun.”

Evet, biliyordum. Gelecek sefere daha dikkatli olacaktım.

Masanın yanına yaklaşp başı benimle aynı seviyeye gelecek şekilde eğildi. Son derece yumuşak bir şekilde önce bir, sonra diğer yanağımdan öptü. Dudakları bana yaklaştıkça kalbim deli gibi atmaya başladı. Ve sonra, nihayet dudağımdan öptü; yavaş, yumuşak ve uzun. İç çektim. Geri çekildi. Gözlerinde muzip bir parıltı vardı. “Gel hayatım.” Elini uzattı. “O tatlı vajinanın tadına bakmak istiyorum.”

İkinci Bölüm

- NATHANIEL -

Elini tutup bir kez sıktıktan sonra bıraktım. Yataktan inerken hiç sendelemedi ve masaya doğru gitti.

“İkinci paragraf,” dedim.

Kamçılamanın bu hafta sonu gerekli olabileceğini düşünmüştüm, rollerimize geri döndüğümüz ilk hafta sonumuzda. Son birkaç haftayı sevgililer gibi geçirmiş ve ikimiz de ilişkimizden zevk almıştık. Bu ikimizin de eksikliğini hissettiğimiz bir şeydi. Ayrıca bu ilk hafta sonu aynı zamanda da en zoru olacaktı.

Onu kamçılarlamak hiçbir zaman en sevdiğim şey olmadıysa da rahatlamış hissettim. Artık yapabileceğini biliyordum. Yapabileceğine dair aklımda en ufak bir şüphe yoktu.

Onu izlerken, gereken ruh haline iyiden iyiye girdiğimi hissettim. Bunu birkaç aydır yapmadığım halde kendimi nasıl bu kadar rahat havaya soktuğuma şaşırmıştım. Her zamanki gibi haklıydı, artık hazırдық.

Dikkatimi tekrar Abigail'e verdim. Kolları yanlarında sırtüstü yatmış, dizleri bükük ve tamamen açıktı. İkinci paragraftaki pozisyonun aynısı.

“Hatırlamana ne kadar sevindim anlatamam,” dedim. Kıpırdamadığına ya da sözlerimi onaylamadığına göre, sözlerimin onu cesaretlendiğini biliyordum. Gözlerim vücudunda gezindi. Uzun bacaklarına, kendisini bana sunuş şekline baktım. Tam anlamıyla mükemmeldi. Kalçasından kollarına doğru tüm gövdesini okşadıktan sonra ellerini tutup başının üstüne yerleştirdim. Gözlerimiz buluştu. “Gözlerini kapat,” dedim. Kollarını dirseklerinden kıvrıp onu bileklerinden masaya bağladım. Sonra karnını ve leğen kemiklerini aşağıya doğru okşayarak ayak bileklerinden masaya bağladım. Tüyleri diken diken olmuştu. İşim bitince geri çekildim. Lanet olsun. Bu manzara beni ne hale getirmişti...

“Biraz bekle ve hisset Abigail,” dedim. “Ne kadar savunmasız olduğunu hisset.” Bunu söylediğimde göğüs uçları sertleşti. Harika.

“Ne kadar da acizsin.” Bu pozisyondayken ne kadar savunmasız hissedebileceğini bilerek söylediklerimin etki etmesini bekledim.

“Sana ne istersem yapabilirim,” dedim hâlâ ona dokunmadan, sözlerimle onu tahrik edip heyecanlandırmaya çalışarak. “Ve çok fazla şey yapmayı planlıyorum.”

Bir yastık alıp kalçasının altına koydum. Poposu hâlâ acıyor olmalıydı. Ayrıca bu pozisyon daha derine girmemi sağlayacaktı. Kısaca ben izin verene kadar orgazm

olamayacağını hatırlatmak istedim ama sonra vazgeçtim. Öğrenmiş olması gerekirdi. Hatırlayacağından emindim ama olur da hatırlamazsa bile bu onun eğitiminin bir parçası olurdu. Yeni attığım sekiz kamçı darbesinin üstüne atmak zorunda kalacağım on üç kamçı tüm oyunu bitirecek olsa bile. “Çok güzel,” diye mırıldandım. Boy-nundan başlayıp aşağıya doğru indim. Ellerim omuzlarının narin kemiklerinin üstünde gezerken, başparmaklarım boynunu okşuyordu. Birkaç dakika boyunca bedenini nazikçe okşayarak onun bu bağlı ve savunmasız haline alışmasını bekledim. Dokunuşuma ve bana konsantre olması için ona zaman verdim. Dokunuşlarım gitgide sertleşse de o sessiz kaldı. Bacaklarının arasına girip bir parmağımı kaygan kıvrımlarında gezdirdim. Hafifçe irkildi ama yine de hareketsiz ve sessiz kaldı.

Başparmağım klitorisinde, orta parmağım tamamen içine gömülmüş bir şekilde vajinasını avuçlarken “Hımmmm,” dedim. “Bana böyle hizmet etmek seni heyecanlandırıyor, öyle değil mi benim yaramaz bebeğim?” Daha derine ittirdim. “Bağlı olmak seni tahrik ediyor.” Başparmağımla dokundum. “Seni uyararak bana ait olduğunu bilmek mi yoksa sana istediğim her şeyi yapabileceğimi bilmek mi?” İçine ikinci parmağı soktum. “Belki ikisi de ha?” dedim fısıldayarak.

İkisi de olduğunu biliyordum. Kesinlikle ikisi de. Parmaklarımı oynatıp çıplak tenine yumuşak bir öpücük kondurmak için başımı eğdim. Altımda titriyordu. Dilimi vajinasında gezdirmek için bacaklarını hafifçe

araladım. Yine titredi ama hiç ses çıkarmadı. Benim için sessiz ve hareketsiz kalmaya çalışırken teninin hafif titreyişini hissedip tadına vararak onu tekrar yaladım. Dilimi içinde daha derine sokup ucunu klitorisine doğru götürerek hafif bir dil darbesi yaptım. Sonra dişlerimi de ekleyerek onu hafifçe dişledim.

Yalayıp dişlerken tenini hafif dokunuşlarla gıdıklayarak bacaklarını okşadım. Sonra onu kendime çekip aldığı zevki uzatmak için daha sert ısırarak onu neredeyse orgazmın eşiğine sürükledim.

Tam olarak ne zaman orgazmını engellemeye başladığını biliyordum, soluğu düzensizleşmiş, bacakları titremeye başlamıştı. Şişmiş klitorisine uzun ve ılık bir nefesle üfledim. Boşalmamak için kendisini tutarken gerildi.

Çabalarının boşa çıkmasını istemiyordum ve eğer o hassas tenine tekrar dokunursam, orgazmın gelmesine engel olamayabilirdi. Geri çekilip üst bacaklarından aşağı doğru okşayarak onu boşalmanın eşiğinden geri döndürdüm. Derin bir nefes alarak bedenini gevşetti.

“İyi iş çıkardın Abigail,” dedim. “Bundan çok zevk aldım.”

Yüzüne hafif bir gülümseme yayıldı. *Evet, bebeğim. Mutluluğu bana verdiğin keyifte bul.*

Uzun süredir aynı pozisyonda bağlıydı. Önce kollarını çözdüm. Bileklerinden omuzlarına kadar hafifçe ovup olası kasılmaları rahatlattıktan sonra kollarını iki yanına yerleştirdim. Sonra bileklerini çözüp hafifçe bacaklarına

masaj yaparak aynı şeyi bacaklarına yaptım. İşim bitince dizlerini yine ayrık şekilde masanın iki yanından sarkıttım. Yanından ayrılıp odanın diğer tarafındaki dolaba doğru gittim. Kapısını açıp cebime bir vibratör koyarak püsküllü kamçıyı çıkardım. Çıplak ayaklarımla usulca yere basarak masaya yürüdüm. Nerede olduğumu anlamasını isteyerek yere normalden daha sert bastım. Gözleri hâlâ kapalıydı. Mükemmel.

“Bak bende ne var,” dedim cevap vermeyeceğini bilerek. Vücudu gevşedi. Kamçının püsküllerini usulca göğsünde gezdirdim. “Bir püsküllü kırbaç.” Göbeğine değdirerek aşağıya doğru sürüdüm. “Söyle bana Abigail, seni bununla kamçılarım ister misin?” Nefesi kesildi.

“Yeni bir oyuncak denerken sessiz olmanı isteyerek belki biraz kaba oluyorum,” dedim. Kamçının püsküllerini göbeğinde gezdirdim. “Ben istediğim için yapacaksın, öyle değil mi?” diye sordum. “Yapmanı istediğim her şeyi yapacaksın.” Bu tam anlamıyla onu getirmek istediğim durumdu; bana bedenini tamamen teslim etmesi. Sahip olduğu her şeyi ve daha fazlasını bana vermesi. Ama henüz o noktada değildi. O öyle olduğunu sansa bile, ben gerçeği biliyordum, bunu sağlamak zaman alırdı.

Yine acele etmeden vücudunu okşadım. Püsküllü kamçıyı sadece ona zevk vermek için değil, aynı zamanda kontrolün bende olduğunu ona hatırlatmak için kullanacaktım. Evet, onu kullanacaktım ama ona asla zarar vermezdim. Ona bana güvenebileceğini gösterecektim. Güvendeydi. Kamçı hafifçe göğsüne indi, püskülleri hassas

göğüs uçlarını okşuyordu. Gitgide hızlanarak vücudunun alt kısımlarına indim. Tavşan tüyü yumuşaktı. Aslında bunu süet kamçıyla yapmayı planlamıştım ama ceza vermek zorunda kalınca vazgeçtim. Ona yavaş ve yumuşakça vurmak istiyordum, bu yüzden de ceza kamçılamasından sonra süetin fazla kaçacağını düşündüm.. Püsküllü kamçıyı sol elime alıp sağ elimin parmaklarını bacaklarının arasına götürdüm. Klitorisini hafifçe okşayıp parmaklarımı ıslaklığına soktum. Mükemmeldi. Kamçıyı tekrar sağ elime alıp uyluklarına vurdum. Kamçının püskülleri vajinasına geldi. Elimi kaldırıp tekrar vurdum.

“Gıdıklanıyor mu, Abigail?” diye sordum. “Canını yakacak kadar sert ama rahatlamana yetmeyecek kadar yumuşak ha?”

Pozisyonumu kamçının ucunun denk gelmesini istediğim yere göre değiştirdikten sonra birkaç dakika daha devam ettim. Bedeninin çok gerildiğini hemen fark ettim. “Rahatla, Abigail,” dedim tüylü kamçıyı karnına değdirerek. “Bu akşam senin üstünde daha sert bir şey kullanmayacağım. Yapacak olsam oyunun bu noktasında sana söylerdim.”

Gerilimi verdiği nefesle vücudunu terk etti.

“İşte bu kadar,” dedim kamçıyı tekrar göğsüne indirerek. “Sadece hisset.” Püskülleri vücudundan aşağıya doğru götürüp klitorisine vurdum. “Güven bana.”

Vibratörü cebimden çıkarıp açarak kullanmadan önce sesini duymasını sağladım. Yapabileceğinden emin olarak, “Daha fazlasına dayanabilir misin?” diye sordum.

Bir elimle kamçıyı kullanmaya devam ederken diğeriyle vibratörü içine soktum. Çok sert ve hızlı sokarsam onu boşaltabileceğimi bildiğimden düşük titreşime alışması için yavaşça bastırdım. Penisim kot pantolonumun içinde sertleşirken kendi arzu ve isteklerimi zihnimin gerilerine atarak ilgimi ona vermeye çalıştım. Bu gece onun yeni düzenimize alışması ve güvenini yeniden kazanmak için planlanmıştı. Aynı zamanda da ona daha önce pek ileri götürmediğim yeni tür bir hâkimiyet yaşatmak için. Püsküllü kamçıyla tahrik etmeye devam ederken yavaşça vibratörü içine sokup çıkarıyordum. Vibratörü daha derine soktukça kamçının püsküllerini göğüslerine indiriyordum. Bir ritim tutturdum ve merak uyandırmak için biraz değiştirdim. Orgazm olmamak için kıvrandığını fark ettiğimde vibratörü çıkarıp kamçıyla birlikte masaya koydum. Yanına gidip hafifçe yüzüne dokundum. “Gözlerini aç, hayatım”

Birkaç kez gözlerini kırptırıp bana baktı. Gözlerinde gördüğüm güven ve aşk nefesimi kesmişti ama hemen kendimi toplayarak, “İyi misin?” diye sordum.

“Evet, efendim,” diye fısıldadı.

Ona doğru eğilip dudaklarımı dudaklarına dokundurdum. “Çok iyi gidiyorsun,” dedim. “Gözlerini açık tutabilirsin.”

Yanına geçip pantolonumun fermuarını indirdim. Duyabileceği kadar yakınında ama görüş alanının dışındaydım. Pantolonumu indirip penisimi serbest bırakırken zar zor yutkundum. *Lanet olsun.*

Daha ne kadar süre dayanabileceğimden emin değildim. Birkaç dakika boyunca hareketsiz kalıp nasıl devam edeceğime karar vermeye çalışırken, dalgınlıkla birkaç kez penisimi sıvazladım. Kotumu çıkarıp masaya yürüdüm. Abigail uzanmış sık sık gözlerini kırpıştırarak düzenli nefes alıyordu. Gözlerimi vücudunda gezdirdim (sertleşmiş göğüs uçlarından tadını ezbere bildiğim göbeğinin yumuşak derisine kadar) şimdiye kadar terden tuzlanmış olmalıydı. Bu düşünce, masaya koşup içine dalmamak için sarf ettiğim tüm kontrolü benden aldı.

Daha ben kendime sahip çıkamazken onun kendisini kontrol etmeyi öğrenmesini nasıl bekleyebilirdim?

Göğüs uçlarından birini çekiştirdim. “Yarın için kısa düşünüyorum,” dedim diğer göğüs ucunu sertçe sıkarak. Derin bir nefes aldı. “Ama şimdilik,” dedim, “dizlerinin ve ellerinin üstünde durup o güzel poponu benim için havaya kaldır.”

Hemen doğrulup ellerinin ve dizlerinin üstüne çıktı.

“Bacaklarını açık tut,” dedim.

Pozisyonunu aldığı anda, geri çekilip yavaşça masayı alçalttım. Yastıklı masam otomatik alçaltma ve yükseltme mekanizması olan özel bir yapımdı, istediğim yüksekliğe getirdikten sonra arkasında durdum. “Sana durmanı söyleyene kadar geriye yaslan.”

Bana doğru kendisini itince bir elimi arkasına koydum. “Yeterince uzak,” dedim.

Ellerimi poposuna doğru götürdüm. “Ne düşünüyorsun Abigail?” diye sordum. “Sana yeterince işkence

çektirdim mi?” Beni hissedebilmesi için kalçamı ona doğru ittim. “Penisimi almana izin vereyim mi?”

Belinden yukarısını alçaltıp dirseklerinin üstüne dayanıp bekledi.

Önümde beni bekleyen manzarayı görünce, “Hıııııı,” diye mırıldandım. Sere serpe açılmış ve hazır. Poposuna hafif bir şaplak attım. Şimdiye kadar, kamçılanmaktan kaynaklanan acısı yatışmış olmalıydı. Attığım tokat onu daha da heyecanlandırdı. Ellerimi kalçasının iki yanına koyup yavaşça içine girdim. Lanet olsun. O sabah onu banyoda becermiştim. Bir gece önce iki kez becermiştim. Neden her seferinde böyle muhteşem hissediyordum ki? Daha derine girerken başımı arkaya attım. Çok iyi, çok zevkliydi. *Lanet olsun. Konsantre ol.*

Kendimi yavaşça dışarı çekip parmak uçlarımla klitorisini uyardım. “Bu gece çok iyiydin, boşalmana izin verebilirim.” Daha da dışına çıktım. “Ya da seni yarına kadar bekletebilirim.”

Ve bu şekilde yavaş, tahrik edici bir ritim yakaladım. Neredeyse tamamen dışarı çıkıp çok uzun gibi gelen bir süre boyunca bekleyerek tekrar içeri girdim.

Onunla sevişmenin tadını çıkararak daha da yavaşladım. Her santimimi hissetmesini sağlayarak tekrar içini doldurduğumda gerildiğini hissettim. Sonra daha hızlı hareket etmeye başladım. Her içine girişimde, parmağımı da doğrudan temastan bilerek kaçınarak klitorisinin etrafında gezdiriyordum.

“Benimle birlikte hareket et,” dedim. Sonraki hamlemlerle kendisini geriye iterek beni daha derine aldı. Evet, işte böyle.

Tempomuzu sabit tuttum. İçine girip çıkarken göğüsleri avuçlarımdan içindeydi. Ertesi gün ona takacağım kıskaçları düşününce göğüs ucunu sıkıştırdım, tekrar hazzın sınırlarına sürüklenirken zevkten başını geriye attı. Birine fiske atıp sertleşmiş ucunu parmaklarımdan arasında yuvarladım. Hiç konuşmadan ya da ses çıkarmadan ne hissettiğini bana göstererek daha sert bir şekilde kendisini bana itti. Ellerim iki yanından aşağı indi, parmak uçlarımdan altında soluğu kesildi. İkimiz de daha fazla dayanamayacaktık. Soluk soluğa kaldığında daha sert ve sürekli bir ritim başlattım. Ona daha yakın olma çabasıyla parmaklarımla kalçasından tutup onu kendime çekerken, “İçinde olmayı seviyorum,” dedim. Daha derine. “Bedeninin böyle gerilmesini.” Hızlandıkça nefes nefese kalmıştım. “Beni içine alışını seviyorum.” Kalçamın hareketleriyle daha derine kaydım. “Lanet olsun.”

Sözlerim homurtulara dönüşmüştü, artık ne söylediğimden emin değildim. Dünya yok oldu. Zaman yavaşladı. Sadece biz vardık.

Bedeni altımda titremeye başladı.

“Boşalmana izin vereyim mi?” diye tahrik ettim. Tekrar beni içine alarak cevap verdi. “Yoksa gerçekten acımasız mı olmalıyım?” Beni daha derinine aldığı sırada sustum. “Seni yarına kadar bekleteyim mi? Bütün gece acı çektireyim mi?”

Uzun ve sert darbelerle daha hızlı hareket ettim. Hareketsiz kaldı; orgazm olmasına engel olmanın sancısından bedeni gerilmişti. Hayalarım rahatlama arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Arkasına dayanıp fısıldadım, “Benim için boşal bebeğim.” Parmağım klitorisinin etrafını okşarken sesim daha da alçaldı. “Seni duyayım.” Parmağımın ucuyla klitorisine hafifçe değdim. Çıığı sessiz odada yankılandı. Lanet olsun. Tekrar içine girdim.

Penisimin çevresinde kasılarak, “Lanet olsun,” diye bağırdı. Orgazmı benimkini tetikleyince ben de en az onun kadar şiddetli boşaldım. Tamamen tükenmiş bir halde masaya yığıldı. Öne uzanıp dirseklerimin üstüne dayandım, soluğumu normale döndürmeye çalışırken sırtı boyunca yumuşak öpücükler kondurdum. Kıpırdamadı.

“İyi misin?” diye sordum.

“E-evet.” Derin bir nefes aldı. “Efendim.”

Okşayıp öperek vücudunun üst kısmına doğru ilerledim. Üstünden kalkmadan masaya çıkıp, “Hazır olunca kalk,” dedim. “Rahatça konuşabilirsin.”

Birkaç dakika daha uzandı, ben de kaslarını ovarak, dudaklarımla tenine ısırıklar kondurarak bekledim. “Çok iyiydın,” dedim. “Bu çok hoşuma gitti.”

Dudaklarında hafif bir memnuniyet ifadesiyle yüzünü döndüğünde onu hafifçe öpmeden duramadım. Onu öpmemenin iyi bir fikir olduğunu ne diye düşünmüştüm ki? “Acele etme,” dedim. “Banyo yap, biraz su iç, ne istersen yap ve yarım saat sonra kütüphanede buluşalım.”

Üçüncü Bölüm

- A B B Y -

Bu, sorgusuz sualsiz, hayatımın en muhteşem orgazmıydı, bunu sorgulamak bile gereksizdi. Her nasıl olduysa, konuşamamak, inleyememek ya da izin beklemek zorunda kalmak her şeyi daha da yoğun hale getirmişti. Oyun odasından çıkarken, boğuk fısıltısını hatırladım. *Benim için boşal bebeğim. Seni duyayım. Neredeyse tekrar boşalacaktım. Bebeğim.*

Sadece düşüncesi bile beni ürpertmeye yetti. Odama girdiğimde fark ettiğim ilk şey şifonyerin üstündeki buz kovası oldu. Çok komik, kovanın içindeki su şişesini görünceye dek ne kadar susadığımı fark etmemiştim. Elbette, Nathaniel bunu da düşünmüştü. Her şeyi düşünüyordu. Şişedeki suyun yarısını içtikten sonra, yatağın baş ucunda beni bekleyen iddiasız geceliği fark ettim. Gülümsedim. Nathaniel oyun odasına girmeden önce hazırlıklar için epey uğraşmıştı. Suyumu yere koyup geceliği aldım. Asil bir yeşildi ve hiç de seksi ya da

teşhir edici değildi; bunu giyince kendimi kraliçe gibi hissedecektim.

Kütüphanede olmam gereken saate daha çok olduğuna göre, hızlı bir duş alarak ılık suyun hâlâ hassas olan tenimden akmasını sağladım. Geceliği giydikten sonra, daha fazla sürpriz olduğunu fark ettim, serin saten tenimin sıcaklığını almış, akşamdan kalan hafif ağrıları alıp götürmüştü. Böylelikle evin diğer ucundan bile efendimin dokunuşunu hissedebiliyordum. Odamın kapısının önünde durdum. Efendim. İlk kez onu Nathaniel olarak değil, efendim olarak düşündüm. Buna daha fazla dayanamayınca bir an önce yanında olmak için sabırsızlanarak hızla merdivenlerden indim. Kütüphanede içki şişelerinin yanında durmuş beni bekliyordu. İçeri girince beni baştan aşağı süzdü.

“Gecelik sana çok yakışmış, Abigail,” dedi. *Abigail*.

Burası benim kütüphanem olmasına rağmen, hâlâ hafta sonu olduğunu, onun tasmağını taktığımı ve ona göre davranmam gerektiğini unutmamam için bir hatırlatmaydı. Bej rengi, pamuklu eşofman altının içinde bile gayet iyi görünüyordu. Bakışlarımı, oynayıp duran ayak başparmaklarıma indirdim. “Teşekkür ederim, bayım,” dedim.

“Kütüphanedeyken yüzüme bak,” dedi.

Başımı kaldırıp yüzüne baktım. Duyguyla parlıyordardı.

“Unutma,” dedi yumuşak bir sesle. “Burası senin yerin.”

“Evet, bayım,” dedim. Geçen hafta bana kütüphanede ya da mutfak masasında onla bayım diyebileceğimi söylemişti. Hafta sonları boyunca evin diğer yerlerinde onla efendim dememi istiyordu.

“Nasıl hissettiriyor?” diye sordu ve hemen ardından devam etti. “Gecelik yani.”

“Çok güzel.” Kalçamı sallayınca saten gecelik yine arka tarafımdaki hafif ağrıyan yerime dokundu.

Sanki tam olarak ne hissettiğimi biliyormuş gibi gülümsedi. Kim bilir? Belki de biliyordu. Yaptığı her şey hesaplanmıştı.

“İçeri gel,” dedi beni kütüphaneye doğru çekerek. Bir kadeh kaldırdı. “Kırmızı?”

“Evet, lütfen.”

Boş şöminenin önündeki yeri işaret etti. Aralarında yumuşak battaniyeler olan bir yığın yastık yerde dağınık halde duruyor, oturmak için davetkâr bir manzara sunuyordu. Büyük bir yastığın üstüne gelişigüzel oturdum.

Saniyeler içinde o da bana katılarak bir kadeh kırmızı şarap verdi. Kendisine şarap almadığını fark ettim. Birkaç gün önce bana söylediklerini düşününce buna pek de şaşırmamıştım.

Salı gecesı yemekten sonra deri koltuğunda otururken, “Büyük ihtimalle Jackson ve Felicia’nın partisinde benim fazla duygusal olduğumu düşündün,” demişti. “Beni terk ettiğinde ölmekten beter olduğumu söylediğimde.”

“Evet, öyle düşündüm,” diye kabul ettim. “Senin asla böyle duygusal olabileceğini düşünmemiştim.”

"Sen gittikten sonra çok kötüydüm," dedi. "Seni evine kadar takip edip geri döndükten sonra başladı."

Konuyu nereye getireceğinden emin değildim. Hayatımızın o dönemi hakkında konuşmak pek de hoşlandığım bir şey değildi. Büyük ihtimalle o da aynı şekilde hissediyordu.

Kaşlarını çattı. "O gün ne kadar içtiğimden emin değilim ama Jackson beni bulduğunda, kütüphaneyi yakmaya çalışıyordum."

"Ne yapıyordun?" diye sordum.

Gözleri kapalıydı. "Pek hatırlamıyorum. Parça parça bile hatırlayamıyorum. Ben sadece..." Bir an için sesi kısıldı. "Sadece seninle olmanın benim için önemli olduğunu sana bir şekilde söylemeye ihtiyacım vardı."

"Ölebilirdin," dedim, soğukkanlı bir şekilde evini yakmaktan bahsedişine şaşırarak.

"Büyük ihtimalle hayır," dedi. "Herhangi bir şey yapamayacak kadar sarhoştum. En azından, kendimi böyle avutuyorum. Ölmek istediğimden değil. Ölmek istemiyordum. Ben sadece..."

"Evini yakmak mı istiyordun?" deyiverdim.

"Hayır." Başını salladı. "Sadece kütüphaneyi."

"Bunun bir anlamı yok," dedim. "Sadece kütüphaneyi yakamazsın. Bütün ev yanar."

"Biliyorum," dedi. "Eminim ki o an benim için bir şey ifade ediyordu. Hatırladığım tek şey, boşluk, acı ve ümitsizlikti."

Elini alıp okşadım. "Elbette."

Elimi öptü. "Elbette ne?"

"Elbette Jackson öyle hisseder."

Öpmeyi kesti. “Sana bir şey mi söyledi? Yemin ederim, eğer söylediyse onun kışını tekmelerim.”

Onu parmağımla susturdum. “Hayır. Kesinlikle bir şey söylemedi. Felicia...” Yüzükle eve geldiği zamanki coşkusunu hatırlayarak güldüm. “Felicia bana çok fena fırça atmıştı. Şimdi mantıklı geliyor. Jackson ona gidişimin seni ne kadar kötü etkilediğinden bahsetmişti.”

“Her gün evime gelip uzun uzun kaldı,” dedi ve derin derin düşündü. “Bütün aileyi endişelendirdim. Sonra ona senin benim yüzümden gittiğini söyledim. Senin yüzünden olmadığını anlattım.”

Ellerimi dizlerine koyup hafifçe sıktım. “Parti gecesi bu yüzden bana sıkıca sarılmış olmalı. O gece onda bir değişiklik fark ettim.”

“Ayrılmamız sanki senin hatanmış gibi davrandıysa özür dilerim.” Üzgün, pişmanlık dolu bir ses çıkardı. “Sana anlatmam gereken çok şey vardı.”

“Bu yüzden bundan sonra konuşacağız,” dedim. “Hem de çok. Ve her şey hakkında.”

Her şey hakkında, çok konuşmak. Büyük ihtimalle kütüphane için aklında olan buydu.

Bir tabak uzattı. “Akşam yemeğini erken yediğini biliyorum. Aç mısın?”

Cevap olarak midemin guruldamasına gülümsedim. Aç olduğumu neden daha önce fark etmemiştim ki?

Tabak peynir, kraker, badem, üzüm ve kuru vişne doluydu. Tabağı aramıza koydu. Bir parça cheddar peyniri aldım. O bitince, bir avuç badem alıp onları da

yedim. O da birkaç üzüm ve bir parça gravyer peyniri yedi. Atıştırmalıklar çok iyi gelmişti ama kesinlikle beni kütüphaneye çağırmasının başka bir sebebi vardı. Yataкта devam edebilirdik. Mutfakta bir şeyler atıştırmamı söyleyebilirdi. Benimle neden kütüphanede buluşmak istemişti? *Ona sorabilirsin*, dedim kendi kendime. Burası benim kütüphanem olduğu halde, ona hafta içinde olduğu gibi hitap etmek hâlâ tuhaf hissettiriyordu. Konuşmaktan neyi kastettiğini anlamaya başlıyordum.

Tasma altında olduğum geçen sefer bunların çoğunu yapamamıştık.

Ama ne diyebilirdim ki? Muhteşem bir orgazm için teşekkür mü edecektim?

Boğazını temizledi. “Bunu her gece yapmam ama bir araya gelip akşamın nasıl geçtiği hakkında konuşmanın iyi bir fikir olduğunu düşündüm.” Bana gülümsedi. “Bu ilk gecemiz ve senin de oyun odasında ikinci seferin olduğuna göre.”

Tabaktaki altın rengi desende elimi gezdirdim.

“Bunun çift taraflı bir sohbet olmasını isterim,” dedi.

“Biliyorum,” dedim nihayet. “Bu sadece... tuhaf.”

“Belki tuhafılık hakkında konuşmak işe yarar.”

İkimiz de aynı anda üzüme uzanınca parmaklarımız birbirine değdi. Ben kendi parmağımı geriye çektim.

“Gördün mü?” dedi duygu dolu bir sesle. “Bu ne diye oldu şimdi?”

Derin bir nefes aldım. “Sadece hafta içini Nat... Yani hafta sonundan farklı tutmak istiyordum.” Tabacağıma baktım. “Sandığımdan daha zor.”

Başımı kaldırıncı göz göze geldik. “Neden?”

“Karıştırmak istemiyorum,” diye kabul ettim. “İleri gitmek de istemiyorum.”

“Sanırım ileri gitmen oldukça tuhaf olur.” Hafifçe güldü. “Başka alanlarda zorluk yaşayabilirsin ama kütüphanede ya da mutfak masasında saygı göstermenin senin için problem olacağını sanmıyorum.”

“Böyle söylüyorsun çünkü bu senin için kolay. Alışık olduğun bir şey.”

“Bunun benim için de,” dedi ve aramızdaki boşluğu işaret etti, “yeni olduğunu söyleyebilirim.” Tavana bakıp kaşlarını çatı. “Ama, iyi düşününce, belki de diğer bakımdan haklısın.”

Öyle olduğumu biliyordum.

“Ama şu da var ki,” diye devam etti, “eğer bana karşı açık ve rahat olmazsan oyunumuz hakkında dürüstçe konuşamayız.” Derin bir iç çektim.

“Şimdi, bu konuda,” dedi ve aperitif tabağını aramızdan alıp şarap kadehimi de yanına koydu, “bu konuda ne yapacaksın?”

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. “Bu beni aşar.”

Dudağının kenarı yukarı kalktı. “Derdim seni aşmak değil aslında.”

Başım birden kalktı. Şaka yapıp yapmadığına karar vermek için eski metodumu kullanarak, “Ciddi misin?” diye sordum.

“Hayır,” dedi. “Şakaydı ama pek de iyi bir şaka olduğu söylenemez. Sadece havayı biraz yumuşatmaya

“çalışıyordum.” Sesi fısıltıya dönüştü ve gözleri karardı,
“Buraya gel.”

Ona yaklaşıp yüzüne dokundum.

“Rahatça konuşabilmen,” dedi ve yanağımdan öptü.
“Ve bana nasıl hissettiğini anlatman için.” Diğerinden
de öptü. “Seni nasıl tam olarak rahatlatabilirim?”

Dokunuşu tam da istediğim bağlantı, bilmeden
ihtiyaç duyduğum şeydi. Ellerin altında eridiğimi
hissediyordum. Dudakları yanaklarımdan kulaklarıma
doğru ilerledi. Bedenimin verdiği tepkiyi hissederek,
“Evet,” dedi.

Yüzümü ona döndüm ve dudaklarımız yumuşakça
birbirine değdi. İstemsizce ona yaklaşıırken kolları omuz-
larıma dolandı. Beni göğsüne dayayıp arkasına dayandı
ve birlikte yastıklara yaslandık.

Fısıldayarak, “Böyle daha iyi mi?” diye sordu.

Gözlerimi kapatarak, “Çok daha iyi,” dedim. “Te-
şekkürler.”

Birkaç dakika kadar saçlarımı okşarken kalbinin
küt küt atışlarını dinledim.

“Tamam,” dedi. “Şöyle yapalım, sen bana nelerden
hoşlandığını söyle.”

Saatlerce yapılacaklar listesi hakkında konuştuk.
Neden hoşlandığımız ve ne denemek istediğimiz hak-
kında. Neden yaptığımız şeyler hakkında konuşmak beni
utandırıyordu? Kendime bunun çok saçma olduğunu
söyledim. Nathaniel her yerimi görmüştü. Her yerime
dokunmuştu. Utanılacak hiçbir şey yoktu.

“Konuşamamak çok zordu,” dedim.

“Çok zordan kastın, bundan hoşlandım, tekrar yapalım, demek mi? Yoksa, bundan nefret ettim, bir daha asla yapmayalım, demek mi?”

Derin bir nefes alıp tütsülü kokusunu içime çektim. Birileri yeni duş almıştı. “Hımmmm. Bundan hoşlandım, hadi bunu yapalım, hadi yine yapalım,” dedim.

“Sanırım daha fazlasını kaldırabilirsin,” dedi. “Gelecek sefere bakalım daha uzun süre dayanabilecek misin?”

Bedenim beklentiyle uyuştı. Gelecek sefere daha uzun olacaktı. Ne demek istediğini sadece tahmin edebildim. Daha fazlasına dayanabileceğimi düşünmesine sevinmiştim.

Açıkçası o sırada artık daha fazla dayanamayacağımı sanmıştım.

“Püsküllü kamçıyı da sevdim,” dedim konuyu değiştirmek isteyerek. “Beklediğim şey bu değildi.”

Elleri aşağılara doğru indi. “Bu hafta sonu sadece tavşan tüyü kamçıyı kullanmaya karar verdim.” Parmaklarının popomdaki dokunuşu giderek sertleşmeye başladı. “Ama kıskaçlarla ilgili söylediğim şey doğrudu. Onları yarın kullanacağım.” Arkasına dayanıp hafifçe kulağıma fısıldadı. “Tıkacını kullanıyor olman gayet iyi.”

Konuşmadan başımı salladım. Vücudumdaki karıncalanma güçlenerek daha aşağıya doğru, tam bacaklarımın arasına indi.

“Peki ya sekiz kamçı darbesi?” diye sordu.

“Feci şekilde acıyor,” dedim.

“Acıtması gerekiyordu.”

“Biliyorum,” dedim. “O kısmı çok iyi anlıyorum.” Başımı kaldırdım. “Şaşırmış görünmüyorsun. Bu kadar çabuk berbat edeceğimi biliyor muydun?”

“Böyle olabileceğini düşünmüştüm,” dedi. “Böyle olabilir gibi gelmişti. Olmadan da bir şey söylemek istemedim. Bu nasıl görünürdü ki?”

Başımı göğsüne yasladım. “Büyük ihtimalle zaten sana inanmazdım.”

“Büyük ihtimalle hayır,” dedi.

“En çok acıtan seni hayal kırıklığına uğratmış ol-
maktı,” dedim.

“Seni zorlamak gecenin en az hoşuma giden kısmıydı,” dedi. “Ama öğrendin. Aynı hatayı iki kez yapmadın.”

Başarısızlığımın üstünde durmak istemedim. “Senin sıran,” dedim. “En sevdiğin kısmı hangisiydi?”

“Bana bak,” dedi. Bakışını yakalamak için başımı döndürdüm. “Benim en sevdiğim kısım sendin. Bana duyduğun güven. İtaatin. Beni mutlu etmekten aldığın zevk.”

Başımı salladım. “Demek istediğim o değil. Ben aslında...”

“Hişşt,” diye susturdu. “Daha bitirmedim.”

Dudaklarımı sıkı sıkı kapattım.

“Sen,” dedi yavaşça, “Bana mükemmel bir şekilde hizmet ettin. Ve bu, hayatım, benim en sevdiğim kısımdı. En sevdiğim kısım.”

Kendimi engelleyemedim. Başımı kaldırıp onu öptüm.

“Seni seviyorum,” demek istedim ama bunun yasak olup olmadığından emin değildim. Akıllıca olup olmayacağını bilmiyordum. Büyük ihtimalle bazı şeyler hafta sonları söylenmese daha iyiydi. En azından şimdilik. Birbirimize aşkımızı söyleyecek daha çok günümüz olacaktı. Bana beni sevdiğini pek sık söylemezdi. Toplasan belki birkaç kez söylemişti. Hislerini çok sık dile getirmiyor olması beni rahatsız etmiyordu. Bir şekilde, çok sık söylememesi onları daha özel kılıyordu.

Öpücüğü derinleştirmeye yeltenmedi, ben de öyle. İkimiz de dudaklarımızın hafif temasının bile çok fazla şey ifade ettiğini biliyorduk. Kalbinin sürekli atışlarını dinleyip kollarında güvende hissetmenin tadını çıkarırken rahat bir sessizliğe gömüldük.

“Hoşlanmadığın herhangi bir şey oldu mu?” diye sordu.

“Hayır,” dedim. “Hiçbir şeyi değiştirmedim.” Zamanla konuşmanın daha kolay hale geleceğini biliyordum. Hoşlanmadığım bir şey yaparsa ya da yaptığı zaman konuşmanın nasıl devam edeceğini merak ettim. “Ya sen?”

“Hiçbir şey.”

Kütüphanede ne kadar süre kaldığımızı hatırlamıyorum. Duvar saati gece yarısını gösterene kadar hiç konuşmadı. “Eğer yemek yemen bittiyse yatağına gitmelisin.”

“Biliyorum,” dedim. Kollarından ayrıldığımda, hemen dokunuşunun eksikliğini hissettim.

Çıkmak için döndüğümde benimle birlikte kalkıp omuzlarıma dokundu. “Kahvaltı saat sekizde yemek oda-

sında. Hemen sonra oyun odasına gideceğiz. İster bu gece ister yarın sabah yap ama oyun odasının kahvaltıdan önce temizlenmiş olmasını istiyorum.”

Bana böylesine rahatsız etmeden emir vermesi bende yeni bir tutku dalgası yarattı. “Evet, efendim.”

Beni hafifçe öptü. “İyi geceler Abigail.”

Sebebini bilmeden, yatakta bir o yana bir bu yana dönüp durdum. Çok uzun zaman önce bu küçük yatakra uyumuştum. Doğruyu söylemek gerekirse onun yatağında uyuduğumdan daha fazla bu yatakta yatmıştım. Neden uyumakta zorlanıyordum? O, tam koridorun diğer ucundaydı. Hafta sonları ayrı yatmaya karar vermiştik. Bu benim istediğim bir düzenlemeydi. O da bunu istemişti. İkimiz de istemiştik. Tam uyumaktan vazgeçip kendime biraz brendi koymak için kütüphaneye gidecektim ki piyanonun yumuşak, cezbedici sesini duydum. Melodi hafif ve rahatlatıcıydı. Mutlulukla iç geçirip gözlerimi kapattım. Dönüp durmayı bırakmıştım.

Dördüncü Bölüm

- NATHANIEL -

Uyuyamayacağımı tahmin etmiştim. Bir şekilde ikimizin de istediği bu olduğu halde, evime tekrar itaatkârım olarak gelmesinin zor olacağını biliyordum. Cuma ve cumartesi gecelerini eski odasında geçirmeyi istemesi beni bir derece rahatlattı. Kütüphanede zaten bu ilişkilere alışık olduğum için ilişkimizin benim için kolay olduğunu söylemişti ama bu doğru değildi. İlişkimiz keşfedilmemiş bir alandı. Piyano çaldıktan sonra tekrar yukarı çıktım. Odasının kapısının kapalı olduğunu görünce, uyuyor mu yoksa huzursuzca dönüp duruyor mu diye merak ettim. Uykusunun hemen geleceğini sanmıyordum. İçimden bir ses onu yatak odamda yerde yatırmam gerektiğini fısıldadı. Odadan çıktım. Daha önce de yatak odamda yerde uyumuştum. Başka bir itaatkârım olsa tasmaladıktan sonraki gece onu yerde yatırırdım.

Bu onun hem efendisi hem de sevgilisi olamayacağım anlamına mı geliyordu? Bu düşüncelerin içinde kaybolup gitmektense, tasmamı takmış Abigal'i hayal ettim. Üstünde tasmamdan başka bir şey yoktu. Kütüphanedeki konuşmamızı düşündüm, onu ne kadar çılgınca becermek istediğimi. Geceliğini omuzlarından düşürüp ellerimi vücudunun kıvrımlarında dolaştırmayı... Sertleşip beni rahatsız eden penisimi yakalamak için elimi pantolonumun belinden içeri soktum. Gün içinde yaptıklarımız aklıma geldi. Ofisimde dizlerinin üstüne çökmüş duruşu. Oyun odasında beni bekleyişi. Ona kıskaçlarla ilgili planımı anlattığım zaman iniltisini zapt edişi.

Gözlerim tekrar yatak odası kapısına takıldı. Benim yatak odamda uyumuyor olabilirdi ama hâlâ benim ita-atkârımdı. Ben nasıl istersem bana öyle hizmet edecekti. Kapısını açınca uyuduğunu gördüm.

"Kalk," dedim.

Uykusunda bir şeyler mırıldanıp diğer tarafa döndü.

"Şimdi, Abigail."

Gözlerinden uyku akarak yavaşça doğruldu. Saçları darmadağın, omuzlarına dökülüyordu, o da hemen uyuyamamıştı. Geceliğinin askısını düzeltmek için elini köprücük kemiğine götürdü.

"Cuma ve cumartesi geceleri benim için uygun olduğunda uyursun." Pantolonumu indirip çıkardım. "Ama şimdi uyumanı istemiyorum."

Gözleri sertleşmiş penisime takıldı. Evet. Tam olarak neden bahsettiğimi biliyordu.

“Bu gece uyarılmış hissediyorum, bu yüzden beni nasıl istersen öyle almana izin vereceğim,” dedim.

Birkaç kez göz kırptırdı. “Seni hangisi mutlu ederse efendim.”

“Sanırım Abigail,” dedim yatağına doğru yürüyerek, “sana beni neyin mutlu edeceğini az önce söyledim.” Üstüne dayandım. “Penisimi nasıl alacağına karar vermeni istiyorum.”

Gözleri tekrar indi. Utanmış mıydı? Bu yüzden mi? Her türlü utancın üstesinden gelmeliydi. İlişkimizde utanmaya yer yoktu.

Parmaklarımı geceliğinin askılarının altından geçirip başının üstünden çıkardım. “Sen nasıl istersen,” dedim ona, “Bunun çıkmasını istiyorum.”

Gecelik çıkıp da çıplak kaldığında tek kaşımı kaldırdım. Hâlâ bir şey söylememişti.

“Zaman doldu,” dedim. “Yeterince erken cevap vermediğin için ben de senin yerine seçtim.” Onu yataкта döndürüp omuzlarından bastırınca başı kenardan sarkacak şekilde sırtüstü yattı. “Sana soru sorduğumda konuşmamayı seçtiğine göre, ben o ağzı daha iyi bir iş için kullanacağım.”

Hafifçe eğildim. Ellerimi kalçasının iki yanına koyarak penisim dudaklarına dokunsun diye kendimi ittim. “İşini iyi yap ki tekrar uyumana izin vereyim.”

Beni dudaklarıyla kavrarken gözlerimi kapadım. Sıcaklığı öyle zevk veriyordu ki ağzının içine girerken

daha da sertleştirdim. Nefesini kontrol etmek için bir elimi karnına götürüp kendimi daha derine itmeye başladım.

Boğazını rahatlatıp ben ağzını yavaşça becerirken emerek beni tamamıyla ağzına aldı. Dışarı çekerken diliyle kavrayıp darbeler verdi. Hazzım tırmanırken, “Boşalmaya hazırlanıyorum,” diyerek uyardım. Ağzına daha sert girdim. “Yutmayacaksın. Sana aksini söyleyinceye kadar sıvılarımı ağzında tut.”

Boşalırken, belinin yumuşak derisine parmaklarımı gömerek hareketsiz kaldım. Lanet olsun. Geri çekilip, pantolonumu çekip tekrar yüzümü ona dönene kadar kıpırdamamıştı. “Kalk.”

Yanakları hafifçe şiş bir halde burnundan soluk alarak doğruldu. Yaklaşıp çenesini tuttum.

“Sana cevap istediğimi söylediğimde cevap istiyorum demektir,” dedim. “Sıvılarımı yutmak sana kolaylıkla bahşettiğim bir onur değil. Anlıyor musun?” Başını sallayınca yanaklarını sıktım. “Tadıma var çünkü dünyada bunu yapabilecek tek kişisin. Bana hizmet etmesine izin verilen tek itaatkâr.” Çenesini kaldırdım. “Tasmamı takması için seçtiğim kişi.”

Gözleri yaşarınca, biraz rahatsız hissetsem de kendime engel oldum. Geçen seferin kolay olduğunu söylerken yalan söylemediğimi ona hissettirmek için bu hafta sonu ona güçlü bir izlenim vermeliydim.

Başparmağımı kirpiklerinin altında gezdirdim ve gözyaşının ıslaklığını orada topladım. Amacıma ulaşmıştım. “Gözlerindeki hayal kırıklığını görüyorum.

Yut, Abigail.” Elimi çenesinden çekmeden söylediğimi yapışını izledim.

Bu hafta sonunun kolay olmayacağını bilsem de ikimiz için de bu kadar zor olabileceği aklıma gelmemişti.

Aramızda sorun olmadığını ona anlatmak için onunla olan bağlantımı yeniden kurmak istiyordum ama bu konuda ne yapacağıma dair tamamen kaybolmuştum. Daha önce bunun gibi bir şeyle hiç mücadele etmemiştim. Yüz ifadesine yerleşmiş hayal kırıklığıyla, üzgün bakışlarla önümde oturuyordu. Söyleyecek doğru sözcükleri bulmaya çalışıyordum. Aramızda sorun olmadığını ifade edecek herhangi bir şey. Bunun yolculuğumuzda ufak bir aksilik olduğunu ve çok fazla üzülmemesi gerektiğini ifade edecek bir şey. Ama onu azarladıktan sonra aşk sözcükleri fısıldamakta zorlandım. Derken içime bir ilham geldi. Ona doğru eğilip fısıldadım:

“Yaşadığım için seviyorum,

Ve içimdeki yaşamı bana veren sensin.”

Elbette bunun çalıştığı kütüphanede bulunan şiir serilerinden biri olan Christopher Brennan’ın “Çünkü bana onu neden sevdiğimi sorar” şiirinin son iki dizesi olduğunu hatırlayacaktı. Dizeleri tanıyarak iç çekince gülümsedim. Evet. Hatırlamıştı.

Yanağına bir öpücük kondurduktan sonra devam ettim. “İyi geceler hayatım.”

Odamı gidip yatağıma yattıktan sonra evdeki hışırtılarını duydum. Büyük ihtimalle tekrar uyuyamayarak oyun odasını temizliyordu. Yatakta dönüp saate baktım. Saat ikiydi. Kahretsin, çok geç olmuştu. Paul ve Christine'in anlaşmalarını ilk yaptıklarında yıllar önceki ilk hafta sonlarının nasıl geçtiğini merak ettim. Büyük ihtimalle hâlâ uyanıktı. En son konuştuğumuzda oğulları Sam'in korkunç bir karın ağrısına tutulduğundan bahsetmişti. Ama ayakta bile olsa benim aramamdan memnun olmayacağını düşündüm. Onu bir ara kahvaltıdan ya da öğlen yemeğinden sonra arardım.

Odasına gittiğini duyana kadar bekledikten sonra uykuya daldım.

Kahvaltıdan sonra beni oyun odasında bekliyordu. Dizlerinin üstüne çökmüş, elleri kucağında, başı yerdeydi. Tam beni oyun odasında beklemesini söylediğim şekilde. Boynunda tasmamla bu pozisyonadaki görüntüsü penisimi tekrar hayata döndürdü.

"Mükemmellik," dedim. "Beklediğim tam olarak bu." Bedeninden gurur saçıldığını hissediyordum. "Ayağa kalk, Abigail," dedim. "Bana ait olana bir bakayım."

Ne kadar da güzel, diye düşündüm ayağa kalktığı anda.

Gözleri yerdeydi ama beklentisini ve heyecanını hissedebiliyordum. Oda tamamen bu hislerle doluydu.

Arkasında durup hızlanan nefesini fark ederek kollarını okşadım. Kulağına fısıldamak için hafifçe eğildim,

“Bugün seni biraz zorlayacağım.” Altımda titriyordu. Devam ettim. “Unutma, seni zorlayabilirim çünkü ihtiyaç duyduğunda anahtar sözcüğünü kullanacağına güveniyorum.” Bir göğsünü avuçladım. “İstediğin gibi konuşmana ve boşalmana izin vereceğim. Nasıl olduğunu sorduğumda tamamen dürüst olmanı istiyorum.”

Dolaba gidip birbirine zincirle bağlı iki göğüs kısıkaçı aldım. Önüne geldiğimde beni izliyordu. “Ayrıca gözlerini açık bırakacağım. Yaptığım şeyi görmeni istiyorum.”

Başımı eğip bir göğüs ucunu ağızıma aldım. Onu inleterek dilimi göğüs ucunda gezdirdim. Onu içime çekerken diğer elimle de öbür göğüs ucunu okşadım. Ellerimin altında titremeye başladığında, ellerimin yerini değiştirip diğer göğüs ucuna da aynı ilgiyi gösterdim. Sonra doğrulup sol göğsünü avucuma aldım. Yuvarlayıp çekiştirirken diken diken olmuş tüylerini izleyerek onu okşadım. Şimdi yapacaklarım biraz canını yakacaktı, hazır olduğundan emin olmalıydım.

“Derin bir nefes al hayatım,” dedim bir elimle göğüs ucunu sıkıp diğeriyle kısıkaçı açarken. Nefes alır almaz kısıkaçı yavaşça ona taktım. Kısa bir iniltiyle nefesini verdi.

Elimi bedeninin aşağılarına doğru götürüp bacak arasını okşadım. “Çok güzel.”

Aynı şeyleri diğer göğüs ucuna da yaptım, yavaş hareketlerle, tepkilerine dikkat ederek. Onu dikkatle izliyordum. Gözlerini kapatıp titredi ama iyiydi.

“İyi misin?” diye sordum bitirdiğimde. Gülümsedi. “Evet, efendim.”

Gülümsemesine gülümseyerek karşılık verdim. “Yere bak, Abigail,” dedim. “Bak ve ne kadar yaramaz bir kız olduğunu gör.”

Gözlerim gözlerini izledi, sonra benim kıskaçlarımla süslenmiş, zincirlerin sarktığı diri göğüslerine baktım. “Küçük bir oyun oynayacağız,” dedim. “Beni soymanı istiyorum.” Hâlâ göğüslerine bakıyordu. “Yüzüme bak.” Başını kaldırıncaya devam ettim. “Penisime her değdiğinde, zinciri çekme hakkı kazanırım.” Bir adım geri çekildim. “Şimdi başla.”

Gözlerimi kapatıp başlamasını bekledim. Üstümde sadece pantolon vardı. Penisime dokunmadan beni soyması zor olacaktı ama imkânsız değildi. Kıskaçlar onun için yeniydi. Eğer onlardan nefret ettiyse, korktuysa ya da çok fazla canı acıdıysa biliyordum ki önümdeki birkaç dakika içinde penisime dokunulmayacaktı. Pantolonum yere düşene kadar elinin tam dört kez penisime dokunduğunu hissettim. Sonuncusunda parmak uçlarına yükselerek penisimi cüretkâr bir şekilde sıvazlamıştı. Dört. Gülümsememi gizledim.

“Kaç tane hak kazandım?” diye sordum.

“Dört, efendim.”

“Hımm. Dört.” Zinciri tutup hafifçe asıldım. Doğrudan penisimi sızlatacak boğuk bir sesle inledi. Bu kadını seviyordum.

“Bana üç tane daha borcun var,” dedim. “Onları daha sonra alacağım.”

Tekrar dolaba gidip ipek bir ip aldım. Arkasına geçer geçmez iki kolunu da alıp arkasına götürdüm. Son derce dikkatli bir şekilde ve nazikçe kollarını arkadan bağladım. Tekrar önüne geçtim. “Bu pozisyonda olmanı seviyorum,” dedim. “Göğüslerin sessizce öne çıkararak kendilerini bana sunuyorlar.” Zincirin altından bir parmağımı geçirdim, gözlerine bakarak yavaşça yukarı doğru çektim.

Gözlerini kırptırdı. “Of, Tanrım.”

“Hoşuna gitti değil mi?”

Tekrar inledi. “Evet, efendim.”

Dudağımın kenarı, kısıkaçlardan hoşlanmasından memnun bir şekilde gülümseyerek yukarı kalktı.

“Bacaklarını ayır.” Bacak arasına elimi soktum, ıslak ve hazırды. Neredeyse. Onu daha da azdırmak, daha da tahrik etmek istiyordum.

Bacaklarının arasına eğilip klitorisinden öptüm, sonra hafifçe üfledim. Dikkatimi klitorisine vererek dilimi çıkarıp yarığını aşağıdan yukarıya doğru yaladım. Bacak içlerine yumuşak öpücükler kondurup birleştikleri yere gelince klitorisini öpmeye devam ettim. Ağzımın içine doğru emdim. Uzanıp, zinciri yakalayıp çektim. Çığlık atınca, klitorisile daha da sert oynayarak zevki ve acıyı birbirine yaklaştırdım. Dişimle klitorisini sıyırıp tekrar zincire sertçe asıldım. Yanımda sarsıldı. Zinciri bırakıp içine iki parmağımı soktum, tam oraya, onu tam anlamıyla çıldırtacağını bildiğim yere dokundum. Dilimi klitorisinin etrafında döndürüp parmaklarımı tekrar içine soktum. İç geçirerek boşaldı. Lanet olsun. Orada durup

hafifçe kızaran tenine bakarken soluk soluğa kaldığını duyabiliyordum. Göğüsleri iyi görünüyordu ama ilk sefer için kıskaçlar yeterince kalmıştı.

Bir elimle kısıacı tutup diğeriyle hafifçe göğsünü kavrayarak, “Derin nefes al hayatım,” dedim. Ilık nefesi omuzlarım ve göğsüm boyunca yayıldı. “Bir tane daha,” dedim. “Yavaşça nefes ver.”

Bu sefer nefes verdiğinde olabildiğince yavaş bir şekilde kısıacı çıkardım. Kan göğüs ucuna geri gelirken keskin bir soluk aldı.

“İyi misin?” diye sordum.

Sesi gergindi. “Evet, efendim.”

“Gayet iyi.”

Tekrar bacak arasına uzanıp hâlâ hassas olan etini okşadım. Kalçasını bana doğru itti. Rahatladığını hissedince, “Derin bir nefes daha al,” dedim. “Yavaşça nefes ver.” Diğer kısıacı çıkarıp ikisini de yere attım. Bir parmağımı içine sokup acısını biraz dindirmek için başparmağımla klitorisini okşadım. Ondan ne kadar memnun olduğumu, ne kadar gurur duyduğumu fısıldarken saçları yanağını gıdıklıyordu. İç geçirdi.

Geri çekilerek, “Bacaklarını iyice aç,” dedim.

Bacaklarının arasındaki sıcaklığı hissettiğini, her bir sinirinin sınırda olduğunu bilerek onu orada birkaç dakika öylece bıraktım. Çok güzel görünüyordu. Lanet olası şanslı piç. Masanın üstündeki kayganlaştırıcıyı alıp arkasına geçtim. Uzanıp parmak uçlarımı hafifçe hassas göğüs uçlarına götürdüm. Kalçasını bana doğru iterek

inildi. Sadece yutkundum. Dakikalar içinde kayganlaştırmacı jel penisime ve parmaklarıma yayılacaktı.

“Geçenlerde penisimi kıkında hissetmenin seni tamamen bitirdiğini söylemiştin,” dedim. Jeli poposuna sürünce sıçradı.

“Tekrar bitip tükenmeye hazır mısın, Abigail?”

Beşinci Bölüm

-NATHANIEL-

İçinden tam anlayamadığım bir şeyler mırıldandı. “Ya sessiz ol ya da duyabileceğim şekilde konuş,” dedim, poposuna sert bir şaplak atarak. “Anladın mı?”

“Evet, efendim.”

“Çok iyi.” Bağlanmış ellerini tuttum. “Şimdi domal.”

Yavaşça toparlanmaya çalıştı. Kendisini rahat bırakıp bana güvenebileceğini hissettirmek için sol elimle sıkıca ellerini yakaladım. Bacaklarını genişçe açıp duruşunu sağlamlaştırarak bana da mükemmel bir manzara sundu.

“Çok güzel, Abigail,” dedim. “Poponu bu pozisyonda açışını seviyorum.” Sağ elimin kayganlaştırıcı sürülmüş parmağını poposunda gezdirdim. “Bakalım okacını kullandığın konusunda doğru söylüyor muydun?” Biraz daha içine soktum. “Seni buradan becermek için sabırsızlanıyorum.”

İnleyerek kendisini bana doğru itince parmağım daha derine girdi. Lanet olsun.

Düşmesin diye ellerini sıkıca tutarak yavaşça parmağımla onu becerdim. Parmağımın her hareketinde başı dizlerinin arasına düşerek saçları yeri sūpūrüyordu. Yavaşça itip onu esneterek ve hazırlayarak içine bir parmak daha soktum. Hâlâ çok sıkıydı. Parmaklarıma alıştıkça planımı tekrar gözden geçirmeye başladım. Onu burada, yerde beceremezdim. Kollarına ve omuzlarına haddinden fazla yük binerdi. Odada bakınırken gözlerim kamçılama masasına çarptı. Mükemmel.

“Bunu özledin mi? Kıcını benim için hazırlamayı?” diye sordum. Daha derine girdim. Penisim sürtünme için can atıyordu. Parmaklarımı içinden çıkarıp penisimi sokmaktan daha fazla istediğim hiçbir şey yoktu. Ama yapamazdım. Bunu onun için zevkli hale getireceğime inanmıştı ve ben bu güveni önemsiyordum.

Parmaklarım durunca o da hareket etmeyi kesti. Hazır olduğundan emin olduğumda kollarını bıraktım. Parmaklarımı çıkarmadan diğer elimi bacak arasına sokup vajinasına dokundum.

“Çok iyi, Abigail,” dedim. “Tıkacını kullanmışsın. Penisimi özledin, değil mi?” Klitorisini okşadım.

“Ah Tanrım,” diye inledi. “Evet, efendim.”

Bir elimle klitorisini uyarırken diğer elimin parmaklarıyla da yavaşça esnetmeye devam ettim. Arada sırada zevk iniltileri çıkarıyordu.

“Parmaklarımı çekeceğim,” dedim. “Ve bunu yaptığım da kamçılama masasına geçmeni istiyorum.”

Ona bir keresinde, *kamçılama masasını ceza için kullanıyorum ama başka amaçlara da hizmet ediyor*, demiştim. Bunu hatırlar mıydı? Onu kafasının içinde tam olarak bana güvendiği bir duruma soktuğuma inanmaya cesaret edebilir miydim? Parmaklarımı yavaşça hareket ettirerek içinden çektim ve klitorisine bir kez daha dokundum.

“Ayağa kalk,” dedim ellerine hafifçe vurarak.

Yavaşça ayağa kalkarken saçları hafifçe omuzlarına düştü.

“Masaya geç hayatım.”

Cezayı hak edecek hiçbir şey yapmadığından emin tereddütsüz bir şekilde hareket etti.

“Seninle ve bana duyduğun güvenle çok gurur duyuyorum,” dedim masaya yerleştğinde.

Poposunu bana doğru çıkararak masanın üstünde domaldı. Bacakları genişçe açık, kolları arkasındaydı. Arkasına geçip dayandım. İçine tekrar bir parmağımı sokup vücudunun üst kısmını masaya doğru ittirerek, “Bu pozisyonda hissedebilirsin, değil mi?” diye sordum. “Göğüs uçların.” Parmağımı biraz çekince bedeni hafifçe oynadı. “Elimin her hareketiyle masaya nasıl da sürtünüyorlar?”

Parmaklarımla onu esnetmeye çalışarak diğer elimle vajinasına sürtünmeye devam ettim. Benim için çıldırmasını istiyordum. Onu penisimi almak için can attığı yere getirmeye çalışıyordum. Vücudunun masaya karşı hareketi, parmaklarımla klitorisindeki yumuşak hareketleri, bütün bunlar onu buna hazırlamak içindi. İnledi.

“Ne?” diye sordum. “Ne istiyorsun?”

“Ah, Tanrım!” dedi ben daha derine iterken.

“Ne istiyorsun?” Kışına şaplak atınca tekrar inledi.

“Söyle bana.”

“Seni,” dedi soluk soluğa.

“Beni. Benim için hazır mısın?” parmaklarımı çekip penisimin başını deliğine bastırdım.

“Lütfen,” dedi.

Yavaşlamalıydım. Bu daha ikinci seferiydi. Hâlâ acıyabilirdi.

“Yavaş,” dedim, daha çok da kendime. İçeri dalmak için yanıp tutuşan arzularımı bastırmak için dişlerimi kilitleyerek yavaşça içine bastırdım. İki parmağımı ıslak yerine sokarak kalçamı hareket ettirdim. “Bak bana ne yaptın?” diye fısıldadım. “Sen de böyle hissediyor musun?”

Parmaklarım klitorisini okşarken sadece inleyebildi. Kalçamı itip aldığı derin solukla aniden durdum. “İyi misin?” diye sordum.

“Evet, efendim,” dedi kararlı bir sesle. “Devam et. Lütfen.”

Dışarı çıkıp tekrar daha derine girerek daha da içine kaydım. Parmaklarım diğer deliğindeyken penisimin diğer tarafa girip çıktığını hissedebiliyordum. Lanet olsun.

Sonra daha derine itip onu masaya daha da yapıştıranak tamamen içine girdim. Kasları parmaklarımın çeperinde daraldı.

“Kendini rahat bırak,” dedim. “İstediğin zaman boşal.”

Sırtını dikleştirince parmaklarım daha derine girdi. Parmaklarımı çıkarıp klitorisini okşarken penisimi içeri iterek yavaş bir ritim tutturdum. Sonra parmaklarımı içeri kaydırıp penisimi dışarı çektim. Böyle becerirken onu tükettiğimi düşünüyor olabilirdi ama doğru olan tam tersiydi, asıl o beni tüketiyordu. Her nefesim, her kalp atışım, vücudumun her siniri onun ismiyle, onun arzusuyla dolup taşıyordu. Beni tamamen yutmuş, bitirmişti. Başımı geriye atıp tempomu artırdım. Bedeni masaya daha sert yapıştı.

Çeperimde daralırken, “Ah,” diye inledi. Evet, işte böyle. Parmaklarımı daha derine soktum.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı. “Dayanamıyorum... dayanamıyorum.”

“O zaman dayanma,” diye fısıldadım ve daha derine girdim. Hafif bir çığlıkla boşaldı. Tekrar içeri girip kendimi arzularıma teslim ederek içine boşaldım. Birkaç saniye öylece uzandık. Soluk alıp verişlerimiz ve kalp atışlarımız dışında tek ses yoktu. En sonunda kafamı toplayıp içinden çıktım.

“İyi misin?” diye sordum.

“Ah, Tanrım, evet.”

Gülümsedim. “Hemen dönerim. Kıpırdama.”

Gözlerimi ondan ayırmadan, oyun odasının yanındaki banyoya gidip ellerimi yıkadım. Havlu askısının üstünden birkaç büyük havlu aldım ve birkaç bezi sıcak suda ıslattım. Kullanacağım zaman soğumuş olacaktı. Havluları yere serdim. Tekrar yanına gidince bileklerini

yavaşça öperek kollarını çözdüm. Kollarından omuzlarına doğru rahatlatıcı bir masaj yaptım. Yanına gidip göz hizasına gelecek şekilde eğildim. Gözleri zevkten koyulaşmıştı.

“Beni şaşırtıyorsun,” dedim. “Her seferinde.” Onu yumuşakça öptüm. “Ayağa kalkabilir misin?” Başını sallayıp ayağa kalktı.

“Gel havluların üstüne uzan.” Kollarını tuttum. “Sıcaklar.”

Yerleşir yerleşmez vücudunu bezlerle silip yumuşak havlulara sardım. Zevkten mırıldanıyordu.

“Bunun iyi gelip gelmediğini soracaktım ama sanırım gerçekten buna hiç gerek yok,” diye şakalaştım. Cilveli bir kıkırdamayla karşılık verdi. Dudaklarımı dudaklarına götürdüm. “Yorgun musun?”

“Hımmm.” Gözlerini kapadı. “Kendimi bir denizanası gibi hissediyorum. Lastik gibi.” Esnedi. “Belki biraz da yorgun.”

Biraz yorgun mu? Kahkahamı bastırdım. Belki dört saat kadar uyumuştı. Hatta belki daha az. Ve gerçekten sadece biraz yorgundu ha.

“Önümüzdeki birkaç saat dinlenmeni istiyorum. Eğer istersen kendine öğle yemeği için bir şeyler hazırla. Ben kendi başımın çaresine bakarım.” Onu tekrar öptüm. “Sen uyu.”

Kendime bir sandviç yapıp rahatça uyuduğundan emin olduktan sonra oturma odasına gidip Paul’ü aradım. İkinci çalışta açtı. “Nathaniel?”

“Selam Paul,” dedim.

“Abby’yle nasıl gidiyor?” diye sordu.

Bu hafta sonunun ne kadar önemli olduğunu, hem Abby hem de benim için ne kadar zor olacağını biliyordu. Konuşabileceğim onun gibi bir arkadaşım olduğu için çok şanslıydım. Konuşacak kimsem olmasaydı ne kadar çaresiz hissedeceğimi biliyordum. Ya Abby?

“Ah, hayır,” dedim birden idrak ederek.

Abby’nin konuşabileceği kim vardı?

“Kimse,” diye mırıldandım.

Kimse yoktu. Paul, sesindeki rahat ifadenin yerini merak alarak sordu. “Abby ile her şey yolunda mı Nathaniel?” diye sordu

Benden başka kimsesi yoktu. Onun dominantı olarak ben gerçekten arkadaş sayılır mıydım? Başka kime gidebilirdi ki? Felicia ilişkimizi anca kabullenmişti. Onunla durumumuz daha iyiydi ama yaşam tarzımızı onaylamadığını biliyordum. Abby, Elaina ile sık konuşurdu ama en yakın arkadaşımın karısı yaşam tarzımızı bilip kabullendiği halde, acemi bir itaatkâr için iyi bir destekçi sayılmazdı.

“Lanet olsun.” Sandalyeye yığıldım. “Yine çuvalladım.”

“Nathaniel,” diye patladı Paul beni konuya döndürerek. “Abby nasıl?”

“Ne?” dedim hâlâ telefonda olduğumu fark ederek. “Abby mi? O uyuyor.”

“Tamam,” dedi. “Peki, söyle o zaman, nasıl çuvalladın?”

“Sadece insanın senin gibi kendisine destek olacak ve her şeyin nasıl gittiğini anlatabileceği bir arkadaşının olmasının ne kadar güzel olduğunu düşünüyordum. Ve olmasaydın ne kadar zorlanacağımı.” Derin bir nefes aldım. “Abby’nin kimsesi yok.” Bir şeyler anımsayarak gözlerimi kısıtım. “Bu civarda yaşayan amatör bir arkadaş vardı ama hâlâ iletişimde olduklarını sanmıyorum.”

“Anlıyorum.”

“Yani, ben varım. Biz konuşuyoruz.” Kütüphaneyi düşündüm, tasmamı takarken onu özgürce konuşturmanın ne kadar zor olduğunu.

“Bazen.”

“Ama senin dışında, bu yaşam tarzına sahip hiç arkadaşı yok mu?” diye sordu “Konuşabileceği başka bir itaatkâr?”

“Hayır. Bildiğim kadarıyla yok.” Olsaydı bahsetmiş olurdu, öyle değil mi?

“Hiç onu bir partiye götürmeyi düşündün mü? İnsanlarla tanışabileceği bir yere?”

Aslında düşünmüştüm. Jackson ve Felicia’nın düğününden sonra birkaç cemiyet üyesini aramak planlarım arasındaydı.

“Evet,” dedim. “Ama düğün vardı ve ancak bu hafta sonu tekrar bir araya gelebildik. Düşündüm ki... Lanet olsun.” Ne kadar yoğun olursak olalım, onun ihtiyacı olan desteği almasını sağlamalıydım.

“Ziyarete geldiğimde sana ne söylediğimi hatırladın mı?”

“Ziyaret mi?” diye sordum. “Böyle mi diyorsun? Yani benim zavallı bir pislik olduğumu haykırdığında?”

“Evet, öyle.”

“Bir sürü şey söylemiştin.” Beni benden kurtarmak için yeni doğmuş oğlundan ayrılmak zorunda olduğunu hatırlayınca yüzüm utançtan kızardı. “Özellikle hangisinden bahsediyorsun?”

“Tekrar bir araya geldiğinizde birlikte ziyarete gelmenizi ne kadar istediğimi.”

Tamam. Doğruyu söylemek gerekirse, bunu unutmuştum. Büyük olasılıkla, bunu söylediğinde Abby’yle bir daha bir araya gelebileceğimizi düşünemiyordum.

“Jackson’ın iki hafta içinde evleneceğini biliyorum,” dedi. “Peki, başka bir ihtimal var mı? Belki gelecek hafta?”

“Ah?” diye sordum, kafamda plan yapmaya çalışarak... bu belki olabilirdi. “Ah.”

“Cumartesi günü annesinin birkaç saat için Sam’e bakıp bakamayacağını sormak için Christine ile konuşacağım.” Durup düşündü. “Abby’yle konuş. Bana hazırladığınız listeleri gönder, belki birlikte oynayabiliriz. Yoksa hâlâ tasmalı itaatkârlarını paylaşmıyor musun?”

Abby’yi paylaşmak mı?

Başka bir adamın ona dokunduğunu hayal etmeye çalıştım. Başka bir adamın ellerini saçlarından geçirdiğini. Başka bir adamın dudaklarının onun üzerinde gezdirdiğini. Asla olamaz.

“Paylaşmam,” dedim neredeyse haykırırcasına.

“Yazık,” dedi. “Dördümüz olsaydık...”

“Ne olursa olsun,” diye böldüm. “Bu Abby’nin kırmızı çizgisi.” Paul ve Christine için paylaşmanın asla sorun olmadığını biliyordum. Bu benim için sorun değildi. Sadece bana uygun değildi.

“O zaman belki biz ikiniz için oynayabiliriz, ha?” diye sordu. “Belki Abby’nin hassas sınır olarak belirttiği bir şeyler vardır? Christine artık izlenmekten tahrik oluyor ve bizim de oyun odasında biraz zaman geçirmeye ihtiyacımız var.”

Birkaç saniye kadar düşündüm. “Bu iyi bir fikir gibi. Abby’yle konuşayım.”

Hafta sonu hakkında konuştuk.

“Cezalar nasıl geçti?” diye sordu gerekliliklerinden bahsettiğimde.

Dürüst bir şekilde, “Zor,” diye cevap verdim. “İkimiz için de. O üzüldü. Bunu görmek beni de üzdü ve...”

“Doğru şeyi yapıp yapmadığını sorguladın,” diye tamamladı.

“Diğerleriyle bu kadar zorlandığımı hatırlamıyorum.”

“Eski itaatkârların mı?” diye sordu.

“Evet,” dedim. “Böyle hissettiğimi hatırlamıyorum.”

“Ben hatırlıyorum,” dedi sesinde bir alaycılıkla.

“Ne?”

“Beth’i ilk kez cezalandırdıktan sonra beni aradığında.”

“Beth mi?” Hatırlamaya çalıştım. “Bu yıllar önceydi.”

“O zaman da şimdiki kadar üzgündün,” dedi. “Belki daha fazla.”

Keşke hatırlasaydım. Sanki şu an bulunduğum yerden bakınca, Beth çok geçmişte kalmıştı.

“Olayı hatırlamadığına göre büyük ihtimalle sana ne söylediğimi de hatırlamıyorsundur,” dedi.

“Lanet olsun Paul,” dedim. “Devam et.”

“Şu an içinde bulunduğun ilişki türünde bile acıya sebep olmakta zorlanman tamamen normal,” dedi. “Eğer bunu kolay bulsaydın, o zaman endişelenirdim.”

“Biliyorum, ama...” diye başladım.

“Aması maması yok,” dedi. “Tanıdığım çoğu dominant aynı şeyi yaşar.”

“Sen ve Christine için nasıl olmuştu?” diye sordum. “Romantik ilişki yaşamaya başladığınız ilk hafta sonu?”

“Christine ve ben, sen ve Abby’den farklıydık,” dedi. “Haftanın yedi günü yirmi dört saat bir ilişkiye girmiştik.”

“Bu siz çıkmaya başlamadan önceydi sanıyordum,” dedim.

“Hayır, sonraydı.”

Abby’yle o tarz hayat yaşadığımızı hayal etmeye çalışarak, “Ha,” dedim. “Ne kadar sürdü peki?”

“Birkaç ay,” dedi. “Bizim için yürümedi. Çok zordu.” Sesindeki gülümsemeyi duydum. “Görüyorsun Nathaniel, herkesin zorlukları var.”

“Hâlâ mı?”

“Evet,” dedi. “Hâlâ. Ama şimdi farklılar.”

Rahatlayarak iç geçirdim. Yaşadığım şey normaldi. Abby ve ben iyi olacaktık. Sadece her şeyi yoluna sokmak biraz zaman alacaktı.

“Yarın için planların ne?” diye sordu.

“Yarın gece kalmasını istemeli miyim diye karar vermeye çalışıyorum,” dedim bu fikri kafamda düşünerek. Abby perşembe gecesini benimle geçirmişti ve pazartesiye kadar kalmak isteyip istemediğinden emin değildim.

“Bu iyi bir fikir mi bilmiyorum,” dedi.

“Neden?”

“Sen bu ikili ilişkide yenisin,” diye açıkladı. “Ve dürüst olmak gerekirse, görüyorum ki Abby bunun üstesinden senden daha iyi gelecek. Ama sen.” Tereddüt etti. “Sanırım senin üzerine kafa yorman gereken bazı duyguların olacak. Böyle bir hafta sonundan henüz çıktıktan sonra onun senin evinde kalmasının çok iyi fikir olduğunu sanmıyorum.”

Bunu hiç düşünmemiştim ama büyük ihtimalle haklıydı. Onunla konuştuktan sonra bile hafta sonunun nasıl geçtiğini düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. Belki tek başıma çözmek daha iyi olurdu.

Sonuçta, yine de önümüzde pazartesi gecesi vardı. Ve salı gecesi. Ve çarşamba gecesi...

Sam’in çılgınlıkları konsantrasyonumu bozdu.

“Of. Asla uyumuyor,” dedi Paul. “Gitmeliyim.”

“Şimdiden bu hafta sonunu düşünmeye başladım,” diye şakalaştım.

“Seni suçlayamam.”

Abby’yle konuşup hafta içi onu arayacağıma söz verdikten sonra vedalaştık.

Telefonu kapattıktan iki dakika sonra tekrar çaldı. Arayan Jackson’dı.

“Selam dostum,” dedim. “Nasıl gidiyor?”

“Felicia ve ben, seni ve Abby’yi yarın gece barbeküye davet etmek istiyoruz,” dedi. “Bize gelin.”

Jackson ve Felicia, Jackson çatı dairesinin yeni evli bir çifte uygun olmayacağına karar verince şehrin dışında yeni bir ev almışlardı. Felicia bildiğim kadarıyla hâlâ teknik olarak Abby’nin yan dairesinde yaşıyor olsa da geçtiğimiz hafta taşınmaya başlamışlardı.

Eninde sonunda yapılması gereken bir konuşma daha.

“Barbekü mü?” diye sordum.

“Bilirsin,” dedi. “Biftekler. Patatesler. Yemek işte. Tabii eğer isterseniz ızgara balık da yapabilirim.”

“Et uygun,” dedim hızlıca düşünerek. “Kaçta?” Pazar gecesi bir şey yapmadan önce Abby’nin tasmaını çıkarıp hafta sonu hakkında konuşmak istiyordum.

“Bilmiyorum,” dedi. “Fark eder mi? Uçağa mı yetiyeceksin?”

“Beş nasıl?” diye sordum. Bu bize iki saat verirdi. İlk hafta sonumuz için yeterli değildi ama işe yarardı.

“Beş gayet iyi,” dedi. “Oh, hayır bebeğim,” dediğini duydum birisine, büyük ihtimalle Felicia’ya. “O orada durmalı. O benim futbol kupam.”

Hafifçe öksürdüm.

“Kusura bakma Nathaniel,” dedi. “Kızları bilirsin. Onu seviyorum ama Tanrı aşkına benim zımbırtımı koyduğum yerde bıraksın.”

Telefonu kapatırken oturma odamda etrafa bakındım.

“Kızları bilirsin” mi? Pek de bilmezdim aslında.

Altıncı Bölüm

- A B B Y -

Pazar günü saat üçte tasmayı çıkarırken, “Bana bu hafta sonu hizmet ettiğin için teşekkür ederim,” dedi. Parmakları boş enseme okşadı ve dokunuşundan hissettiğim sevgiyle mutlu oldum.

“Sana hizmet etmeme izin verdiğin için teşekkür ederim,” dedim. Hafta sonundan en az kendisi kadar zevk aldığımı düşünmesini istiyordum. Özellikle de yaptığım hatalar düşünülürse. Bu çılgıncaydı ama tasma çıktıktan sonra farklı hissettim. Tanımlaması zordu. Ağırılık diyemem. Bir yük değildi ama o çıktığında Nathaniel’in tasmanın beni belli bir ruh haline soktuğunu söylerken tam olarak ne anlatmaya çalıştığını anladım. Ona bakınca dudaklarımın kenarında belli belirsiz bir gülümseme hissettim.

“Benimle oturur musun?” diye sordu. “Belki konuşabiliriz, ha?”

Onda da bazı şeyler değişmişti. Farklı görünüyordu. Farklı davranıyordu. Kendisinden daha az emindi. Bu sadece benim hayal gücüm mü diye düşündüm. Hafta içi olsa onu kızdırırdım. Geçen haftaki ben olsam hızlıca yanıt verirdim. Ama son iki buçuk günü daha ilkel arzularıma ayırmıştım ve bu arzuların arasında hazırcevaplık yoktu. O bunu biliyordu elbette.

“Tasmayı çıkarınca senin daha...” dedi ve doğru kelimeyi bulmak için duraksadı, “az çekingen olacağını ummuştum.”

Tamam, bu kadarı fazlaydı.

“Bu hafta sonu çekingen olduğumu mu düşündün?” diye sordum. “Bu ne zaman oldu? Kırbaqlama masasına eğildiğimde mi? Yoksa yastıklı masana bağlıyken mi?” diye sordum. Elimi alnıma vurdum. “Ah, biliyorum. Göğüs kıskaçlarıydı, değil mi? Kesinlikle göğüs kıskaçları.”

Hazırcevaplığıma devam edecek şansım olmadı. Eliyle yüzümü tutup uzun ve tutkulu bir şekilde öpünce cumartesi gecesi aktivitelerine güzel, kışkırtıcı bir başlangıç yaparak derin bir nefes aldım. Dudaklarımız ayrılınca yüzümü tutarak, “İşte buradasın,” dedi. Gözleri gözlerime kilitlenmişti. “Oralarda bir yerlerde olduğunu biliyordum.”

Ellerimi saçlarına götürüp dağılmış tellerini okşadım. “Hiç gitmedim ki.”

“Biliyorum,” dedi. “Sadece konuşmamandan korktum. Bunun bizi tuhaf bir duruma sokmasından.”

“Bana birkaç dakika ver. Sadece,” dedim ve kaşlarımı kaldırdım, “uyum sağlamak doğru kelime mi?”

Koltuğu işaret ederek, "Uyum sağlamak da diğer herhangi bir kelime kadar uygun," dedi. "Yanıma oturur musun?"

Oturup elleriyle yanını gösterdi. "Ayaklarını kucağıma koy. Sana ayak masajı yapacağım."

"Benim için zaten çok fazla şey yaptığını söylemeliyim."

Uzanıp çıplak ayaklarımı kucağına uzattım. "Ama ayak masajına bayılırım."

Gülümseyerek sol ayağımı aldı. Uzun parmakları ayak parmaklarımin arasında gezinip onları ovarken sihirli gibiydi.

"Senin için çok şey mi yaptım? Nasıl mesela?"

"Kendimiz gibi olmamıza izin verdin," dedim. "Olmak istediğimiz gibi olmamıza."

"Yani tasmamı artık istemediğini söylemeyeceksin?"

"Elbette hayır. Neden böyle düşündün ki?" diye sordum.

Yüz ifadesini değiştiren bir kaş çatışla birkaç dakika sessizce durdu. "Sana çok mu sert davrandım diye düşündüm. Beni artık istemeyeceğini sandım."

"Merak ettiğin bu muydu?"

"Evet."

Ona korkularımı anlatmalıydım. Dürüst olmalıydım. Bana karşı dürüst olmak için çok uğraşıyordu.

"Ben de beni istemeyeceğini düşündüm. Beni eğitmenin çok zahmetli olacağını, buna değmeyeceğini düşüneceğini." Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Yüzüme gözüme bulaştırdım."

“Bu ilk hafta sonumuzdu. Sana karşı daha önce olduğumdan daha sert ve talepkârdım. “Esas yüzüne gözüne bulaştırmasaydın şaşırırdım.”

“Gerçekten mi?” Bir şekilde daha iyi hissettim.

“Cuma gecesi sana söylemiştim,” dedi

“Evet. Ve ben bir saat bile geçmeden tekrar batırdım.”

“Bana dürüst olmanı istiyorum,” dedi tekrar ayaklarımı ovmaya başlayarak. “Sana sıvılarımı yutturmayınca, nasıl hissettin?”

“Dürüst mü olayım?” Sadece kaşını kaldırdı.

Hatırlayarak, “Öğürüp hepsini üstüne çıkaracağımdan çok korktum,” dedim. “Ve cevap veremeyip seni hayal kırıklığına uğrattığım için kendimi çok kötü hissettim. Bu histen nefret ediyorum.” Kısık sesle konuşmaya başladım.

“Diğer yandan seni ne kadar etkilediğimi bilmenin bana verdiği bir güç var. Beni tahrik etmek istediğini ve tahrik etmek zorunda olduğunu bilmenin bende uyandırdığı bir güç.”

“Evet.”

“Ama o gücü tekrar sana vererek seni serbest bırakmak...” Gülümsedi ve cevabımı bekledi. “O kısmı sevdim,” diye tamamladım.

“Peki, gerçek cezayı?”

“O kısmı sevmedim,” dediğim an konuşmaya başladı. “Ceza olduğunu biliyorum.”

“Peki, etkili miydi?”

“Evet.”

“O zaman amacına hizmet etmiş,” dedi. Sonra ekledi, “Neden cevap vermedin?”

“Beynim sürekli düşünüyordu,” dedim. “Sürekli nasıl cevap vermem gerektiğini, senin nasıl cevap vermemi istediğini düşünüp durdum. Yanlış şeyi söylersem ne olurdu?”

“Yanlış olan tek şey zaten olanın ta kendisiydi.” Başparmaklarını başparmağımın tam altındaki noktaya bastırarak ayağımın altında daireler çizmeye başladı. “Sana hafta sonları pek sık seçim şansı vermeyeceğim ama yaparsam da karar vermeni beklerim. Herhangi bir şey seçebilirdin, eline almayı bile.”

“Üstüne çıkmak istediğimi söyleseydim?”

“Sana hiç garanti verdim mi?” Gözleri kararmıştı. “Sadece seçmeni istedim.”

İkimizin birlikte hareket ederkenki görüntüsü beynimde dolanıp durdu. “Peki ya benimle sevişmeni isteseydim?” Odama giriş şekli görünüşüyle çelişiyordu. Benimle sevişmesini ister miydim emin değildim ama yine de ne yapacağını öğrenmek istedim.

Ayağımı ağzına götürüp altını öptü. “Çok farklı bitebilirdi.”

“Yapar mıydın?”

“Evet,” dedi. “Eğer seçimin o olsaydı.”

“Ah,” dedim, bir kez daha kendimle ilgili hayal kırıklığına uğrayarak.

Müptela

“Abby,” dedi sanki üzüntümü hissetmiş gibi. “Bir hatanın seni üzmesine izin verme. Bu bir öğrenme tecrübesi.”

“Ama bu çok seyrek olan bir durumdu ve ben batırdım.”

“Ve tekrar batıracaksın. Bazen de ben batıracağım. Öğrenerek devam edeceğiz.”

Yavaşça tepeden aşağıya ovarak diğer ayağıma geçti.

“Şiir için teşekkür ederim,” dedim.

“Çünkü bana onu neden sevdiğimi sorar” alıntısı cumartesi sabahki gözyaşlarımı dindirmek için tam ihtiyacım olan şeydi.

“Rica ederim.”

Felicia ve Jackson’ın yeni evleri çok güzeldi. Beş tane yatak odaları, üç tane banyoları ve büyükçe bir çatı arası katları vardı. Öğlen tatillerimin büyük bir kısmını mobilya dükkânlarında, antikacılar ve tasarım kumaşlar yapan yerlerde geçirmiştım. Felicia işini bilen bir dekoratördü. Ne istediğini biliyor ve genelde de onu alıyordu. Elbette ülkenin en meşhur futbol oyuncularından biriyle nişanlı olmanın da buna katkısı vardı.

Felicia’yla geçirdiğim zamanı biraz üzüntü gölgeliyordu. Yıllardır komşuyduk ve iki haftadan kısa bir süre içinde gideceğine inanmak zordu. Nathaniel ile birlikte olmadığım zamanlar yalnız olacaktım. Ancak...

Hayır, bunu aklıma bile getirmemeliyim. Nathaniel’in yanına taşınmayı düşünmek için bile çok erkendi. O istese bile. Öyle değil mi? *Mesele ne*, diye sordum

kendi kendime. Yani, düğünden sonra büyük ihtimalle zaten onun evinde olacaksın. Yine de... *En iyisi bunu hiç zorlamamak*, diye düşündüm. Her şey ikimiz için de yeniydi. Benim için arabanın yolcu kapısını açarken Nathaniel, "Seni bu kadar derinden düşündüren nedir?" diye sordu. Bana elini uzatarak tekrar sordu, "Abby?"

"Sadece düşünüyorum," dedim. Ellerimi tutan eli sıcak ve kararlıydı. "Özel bir şey değil."

Ön kapıya doğru merdivenlerden çıkarken, "Sana gelecek hafta sonuyla ilgili bir şeyler soracağım, bana hatırlat," dedi

"Gelecek hafta sonu mu?" Yüzüne baktım. Bana genelde hafta sonuyla ilgili planlarını söylemezdi. "Ne olmuş gelecek hafta sonuna?"

Ellerimi sıktı. "Sonra."

"İşte buradasın," dedi Jackson kapıyı açarak. "İçeri gel. Ben de tam mangalı yakmak üzereydim." Uzanıp bana da tek koluyla sarıldı. "Felicia'nın mutfakta senin fikrine ihtiyacı var."

"Hayır," dedim sarılarak. "Sadece gülümseyip onun fikrini başımı sallayarak onaylamamı istiyor."

Güldü. "Evet, büyük ihtimalle haklısın."

Mutfağa gittik. Felicia salata malzemelerini hazırlamakla meşguldü. Erkekler etleri alıp mutfaktan çıkar çıkmaz tek kaşını havaya kaldırdı.

"Tasma yok ha?" diye sordu.

"Detayları bilmek istemiyorsun sanmıştım." Ona yeni anlaşmamızdan bahsetmemiştim. Yine de hafta sonunu

onunla geçirdiğimi biliyordu ve büyük ihtimalle gerisini de tahmin etmişti. Geçen hafta birlikte seçtiğimiz yeni taburelerden birine oturdum. “Bunların güzel duracağını biliyordum.”

“Evet, yakıştılar.” Bir baş marul alıp lavaboda yıkadı. “Ve hayır, detayları bilmek istemiyorum. Sadece boynunda olacağını düşünmüştüm. Bütün hafta sonunu onunla geçirdin. Ve yanına kıyafet çantası bile almadın.”

Kahrolası kadın çok iyi gözlemciydi. “Ya detayları istersin ya da istemezsin. İkisini birden yapamazsın.” Bir bıçak aldım. “Yardıma ihtiyacın var mı?” Bana uzattığı salatalığı doğramaya başladım. “Sorduğuna göre, evet tasmayı bu hafta sonu taktım. Ama sadece hafta sonları takıyorum.”

“Bunu yapmana izin var mı?”

“Doğrusunu istersen Felicia,” dedim salatalığı küçük parçalara dilimlerken.

“Özür dilerim,” dedi. “Sadece senin için endişeleniyorum. Özellikle geçen seferden sonra...”

“Çok tatlısın,” dedim. “Ama endişelenme. Bu, geçen seferkine benzemiyor.”

“Dikkatli olsa iyi eder,” dedi. “Eşimin kuzenini öldürmek zorunda kalırsam gerçekten kötü olur.”

Nathaniel’in Felicia’nın eşinin kuzeni olacağı gerçeği hep kalbimde bir sızı olmuştu. Sanki benim Nathaniel ile kuramadığım bir çeşit bağlantıyı o kuracakmış gibiydi.

“En azından elmasları var,” dedi. “Elbiseye yakışacak.”

Yorumu beni savunmasız yakalamıştı. Tasmayı düğünde takmayı düşünmemiştim. Ama düğün bir hafta sonuna denk geliyordu. Anlaşmamıza göre, onu düğünde takacaktım. Dudaklarımı ısırarak dilimlenmiş salatalığı salata kâsesine attım. Sorun değildi. Tasmayı daha önce Nathaniel'in ailesinin yanında takmıştım. Yine yapabiliirdim.

Ama bu, Felicia'nın düğünü.

Yine de sorun değildi. Yani sanki Nathaniel beni karanlık bir dolaba koymuş da elbise askısıyla dövüyor-muş gibi kötü değildi.

Elbette diğer yandan, eğlenceli de olabilirdi.

Düşününce yüzüm kızardı. Hayır. Bu. Şekilde. Düşünmemeliydim. Ya da belki masanın altında emekleyip onu ağzıma almamı isterdi. Hayır, bunu asla yapmazdı.

Salata Abby, dedim kendi kendime. Salata yapıyorsun.

Nathaniel'a Jackson ve Felicia'nın düğününde oral seks yaptığımı düşünmemeye çalıştıkça, Nathaniel'a Felicia ve Jackson'ın düğününde oral seks yaptığımı daha fazla düşünüyordum ve hayal gücüm benimle birlikte uçuyordu. Salata hazır olduğunda düğün olasılıkları hakkında senaryo üstüne senaryo yazıyordum. Her biri bir diğerinden daha çarpık ve heyecan vericiydi. Koridorun diğer tarafından kahkahalar geliyordu. Nathaniel ve Jackson mutfağa girdiğinde bıçağımı yeni yıkamıştım.

Jackson muhtemelen pek çok bakışı üstüne çeken bir adamdı. Sadece yakışıklı değil aynı zamanda da dikkat çekecek kadar da yapılıydı. Ve sürekli gülüp kahkahalar

attığı için insanlar doğal olarak onunla olmak isterlerdi. Ama benim dikkatim onun daha sessiz, iddiasız kuzenindeydi. Varlığı, ta kapının eşiğinden beni çekti. Nathaniel beni her zaman şaşırtan abartısız şıklığı ve kendinden emin tavrıyla yürüdü. Gözlerim onunkileri yakaladı ve odaya girerken bakışlarımız birbirinden ayrılmadı. Gözleri benimkileri delip geçerken bir tabak biftek koydu. Bakışlarım dolgun dudaklarına inince tekrar önceki gün kamçılama masasında beni becerdikten sonra ensemden kuyruk sokumuma kadar öpüşünü hatırladım. Kıskaçları taktıktan sonra kendime bakmamı emredişini. *Seni yaramaz kız.*

Yüzüm kızardı, dikkatimi hâlâ yıkamakta olduğum bıçağa doğrulttum.

“İyi misin Abby?” diye sordu Jackson. “Klimayı açayım mı?”

“Hayır.” Başımı salladım. “İyiyim. Sadece biraz sııcakladım.” Lavabonun içindeki suyu işaret ettim. “Tabaklar.”

Elbette ki Nathaniel tam olarak ne düşündüğümü biliyordu. Arkamdan gelip, bıçağı elimden alıp usulca tezgâha koydu. “Sanırım bu yeterince temiz.” Yüzümü görmek için beni döndürdü. “İyi misin?”

İyi misin?

Son birkaç gündür iyi ve rahat olup olmadığımı ve devam edip edemeyeceğimden emin olmak için defalarca fısıldadığı iki kelimelik soru. Zihnim, cevabımın doğru olup olmadığını doğrulamak ve emin olmak için

otomatik bir şekilde bedenimin ve aklımın her zerresini gözden geçirdi.

“Evet, efe...” Nefes alınca durdum. “Yani, evet Nathaniel.” Parmak ucumda yükselip yanağına bir öpücük kondurdum. “Evet, iyiyim,” diye fısıldadım kulağına, “Sadece biraz dilim sürçtü.”

İfadesi sanki bir şey söyleyip söylememek arasında kalmış gibi anlaşılmazdı. “Merak ettim,” diye mırıldandı kendi kendisine ama neyi merak ettiğini söylemedi.

“Hey, siz ikiniz,” dedi Jackson. “Şunu kesin de yemek yiyelim.”

Sonra kolunu bana doladı. Herhangi birisine göre büyük ihtimalle sarmaş dolaş olmuş bir çift gibi görünüyorduk. Bakışlarım Felicia’ya kaydı. Sadece başıyla onaylayıp dolaptan tabakları almaya gitti.

“Hadi gel,” dedi Jackson’a. “Hadi tabakları ve etleri dışarı çıkaralım. Hem neden bunları tekrar içeri getirdiğinizi de anlamadım.” Bana ve Nathaniel’a gülümsedi. “Gelirken salatayı getirin.”

Kollarımı Nathaniel’in boynundan çekmeden, “Getiririz,” dedim.

Felicia ve Jackson mangalda bırakılmış patateslerin hazır olup olmadığını tartışarak çıktılar.

Bizi duyamayacak kadar uzaklaştıklarında. “Pardon,” dedim Nathaniel’a.

“Ne için?” diye sordu.

“Dilim sürçtü. İsteyerek söylemedim.”

“Benim için bir şey yapmanı istiyorum,” diye sözümü kesti. “Her şey için özür dilemeyi bırakmanı istiyorum. İsin aslı, gecenin geri kalanında hiçbir şey için özür dilemeni istemiyorum.” Gözleri parıldadı. “Yapabilir misin?”

“Denerim. Orada ne oldu bilmiyorum,” dedim. “İyi olup olmadığımı sorman bir şeyler tetikledi sanırım.”

“Benim yüzümden,” dedi. “Yeni sözcükler bulmalıyım.” Uzaklaşıp dolaptan iki şişe sos aldı. “Sadece İtalyan ve *ranch* sosu mu var? Küflü peynir sosu yok mu?”

Omuzlarımı silktim. “Dolaba henüz stok yapmamış sanırım. Bir geceliğine İtalyan ile idare edebilir misin?”

Cevap vermedi. Önceki konuya geri döndük. “Mutfağa girip de seni lavabonun başında gördüğümde sanki,” dedi kaşlarını çatarak. “Aklın karışmış gibi görünüyordun.” Salata kâsesinden bir salatalık alıp düşünceli bir şekilde çiğnedi. “Bu akşam evde mi kalsaydık diye düşündüm.” Ben de aynı şeyi düşünmüştüm. Böyle yoğun bir hafta sonundan sonra “sıradan” bir çift olmak tuhaftı.

“Biliyorum,” dedim. “Ama bence iyi olacak. Jackson çok eğlenceli ve ben...” diyerek salata kâsesini aldım ve kapıya doğru yürüdüm. “Ben Felicia’ya iyi olduğumuzu göstermek istiyorum.”

Beraber olmaya başladığımızdan beri birkaç kez Felicia ve Jackson’la dışarıya çıkmıştık. Bir yanım akşam Nathaniel’in evinde mi kalmalıydık diye düşünürken daha büyük bir yanım ikili bir ilişkiyi yürütebildiğimizi bir şekilde onlara göstermek için Jackson ve Felicia’yla birlikte olmak istiyordu.

Tam Jackson patatesleri mangaldan alırken terasa girdik.

“Tam zamanında,” dedi Felicia.

Nathaniel sosları masaya koyup kâseyi benden aldı. Sonra gelip sandalyemi benim için çekti.

“Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun,” dedim ona oturup sandalyemi masaya yanaştırırken.

“Dalga mı geçiyorsun?” Sırtımı aşağıdan yukarıya doğru okşayıp ensemeye gelince hafifçe sıktı. Sanki bana dokunurken daha rahat hissediyormuş, benimle fiziksel ilişki kurmaya ihtiyaç duyuyormuş gibiydi.

Felicia ve Jackson’a baktım. Mangalın başında durmuş sohbet ediyorlardı. Felicia bir tabak dolusu patates tutuyordu.

Nathaniel kendi sandalyesine otururken, “Seninle ilgilenmeyi seviyorum,” dedi.

“Zaten bütün hafta sonu benimle ilgilendin,” diye cevap verdim.

“Hayır.” Gülümsedi. “Sen benimle ilgilendin.”

Kucağıma bir peçete yerleştirdim. “İkimizin de birbiriyle ilgilendiği konusunda anlaşılmaya ne dersin?”

“Ben böyle düşünceğim,” dedi. “Ama daima senin sandalyeni çekeceğim, araba kapını açacağım ve masadan kalktığı anda ayağa kalkacağım gerçeğini kabul etmelisin.” Fısıldamak için uzandı, “Ben böyle yetiştirildim. Babam ve amcam da annem ve Linda için aynı şeyleri yaptılar ama annem ve teyzem onlara senin bana hizmet ettiğin gibi hizmet etmemişlerdi.”

“Senin bildiğin kadarıyla,” diye cevap verdim. Güldü. “O konuyu hiç düşünmeyeceğim bile.”

Jackson ve Felicia masaya geldi.

Jackson otururken, “Evet,” dedi. “Bu hafta sonu neler yaptınız?”

Felicia’nın gözleri yuvalarından fırladı. Ben neredeyse kıkırdayacaktım. Çok komikti. Felicia ne yapacağımı düşünmüştü ki? Neler yaptığımızı detaylarıyla anlatan bitmek bilmeyen bir açıklamaya başlayacağımı mı?

“Abby bana o lezzetli Fransız tostundan yaptı,” dedi Nathaniel, o sabah kendisine hazırladığım kahvaltudan bahsederek. Kadehini bana kaldırdı. “Her zamanki gibi süperdi.” Felicia’ya baktı. “Sana hiç tarifini verdi mi? Jackson Fransız tostunu çok sever.”

Felicia başını salladı. “Ben pek yemek yapmam. Korkarım Jackson o özel lezzetten fedakârlık etmek zorunda kalacak.”

Böylece konu hafta sonumuzdan uzaklaştı. Bir elimi Nathaniel’in dizine koydum, parmaklarımız kenetlendi.

Dizini sıktım. *Teşekkürler.* O da sıkarak karşılık verdi. *Rica ederim.*

Bu coşkulu akşam yemeğinden iki saat sonra, son tabağı da bulaşık makinesine yerleştirip işimizi bitirince Felicia, “En iyisi ben eve gideyim,” dedi. “Abby masa yerleşim düzenlemesinde bana yardım edeceğine söz verdi.”

Jackson tezgâha dayandı. “İnsanların nereye oturacağını neden önemsedığimizi bana tekrar açıklar mısınız?”

Felicia puflayarak buzdolabının yanından çantasını aldı. “Önemsiyoruz işte.”

“Ama bebeğim, masa düzenlemesinin üstünden zaten beş kez geçmedin mi?” Felicia’nın bu damarına basmaktan bariz bir şekilde zevk alarak bana göz kırptı. “Tompkinsler McDonald’s’ların yanına otursa da oturmasa da biz evleneceğiz.”

Felicia onu umursamadı. “Baban ne zaman gidecekti?” diye sordu.

Nathaniel’in elini tutarak, “Gelecek perşembe,” diye cevap verdim. Babamla tanışmayı ne kadar istediğinden bahsetmişti. Aklıma bir şey geldi: Peki eğer tasmam boynumda olursa ondan bahsedecek miydi?

Felicia ellerini dudaklarına götürdü. “Sence Tompkinslerin yanında oturmak ister mi?”

“Bunun iyi bir fikir olduğunu pek düşünmesem de,” dedi Nathaniel. Elbette bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmezdi. Kim kız arkadaşının ebeveyninin eski kız arkadaşının ailesiyle oturup yemek yemesini isterdi ki?

“Bu durumda sanırım Abby ve benim yapacak çok işimiz olacak,” dedi Felicia.

Nathaniel beni kapıya doğru götürdü. “Seni eve bırakacağım.” Jackson’a başıyla selam verdi. “Yarın akşam yemeği planımız hâlâ geçerli mi?”

Kuzeninin gözleri nişanlısından başkasını görmüyordu. “Hele yarın bir olsun. Sana bir teklif yaparım.”

Müptela

“Eğer kupalarımı oturma odasına koymama izin verirsen masa düzeni hakkında tek bir kelime daha etmeyeceğim.”

Dudakları kıvrılırken elleri hâlâ kalçasındaydı. “Ofisinde daha iyi duracaklarını düşündüğümü bildiğin sürece sorun yok.”

Yüzünde bir gülümsemeyle ona yaklaştı. “Kimin nereye oturduğunu neden dert edindiğimizi hâlâ anlamadığımı bildiğin sürece sorun yok.”

Ona yaklaştı ve birbirlerine sarıldılar. Eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı. Felicia kıkırdarak Jackson’a yanaştı.

Nathaniel ve ben el ele tutuşarak mutfaktan çıkıp ön kapıya doğru gittik.

“Yarın öğlen yemeğinde buluşalım mı?” diye sordu.

“*Sushi*’ye ne dersin?”

“Her zaman *sushi* yiyebilirim,” dedi. “Tabii en çok ikimizin yaptığını tercih etsem de.”

Arabasına geldik. “O zaman salı akşamı birlikte *sushi* yapmaya ve yarın öğle yemeğinde başka bir şey yemeye ne dersin?”

“Salı akşamı harika olur,” dedi. “Yarın akşam için planın var mı?”

Sırf ona dokunmak istediğim için tişörtünden çıkmış hayalî bir iplik aldım. “Son elbise provası var.”

“Eğlenceli.”

“Pek değil, ama idare ederim. Hele de salı gününü iple çekerken.”

Gülümsedi. “Salı akşamı *sushi* yapıyoruz.” Sesi alçaldı. “Gece kalır mısın?”

Ona doğru uzandım. “Evet,” derken nefesini yanaklarımda hissettim.

Dudakları benimkileri sıyırdı. “Teşekkürler.”

“Ben özür dileyemiyorsam...” dedim boynuna sarılarak, “bana teşekkür edemezsin.”

Kahkahası kulağımda cınladı. Geri çekilip gülümsedim. “Anlaştık mı?”

“Anlaştık.”

Tekrar bana yaklaşıncı, gözlerimi kapatıp kokusunu içime çektim. Yoğun ve odunsu kokuyordu.

Dudaklarımız hafifçe birbirine değdi. İç çekip ellerimi saçlarına götürdüm. İnleyip dudaklarını ayırarak öpüşmeyi derinleştirdi. Sonra yumuşak başlayan öpücük tutkuyla büyüyerek şiddetlendi. Ama ikimiz de bu tutkuya boyun eğmeyeceğimizi biliyorduk. Bir öpüşmenin ötesine geçemeyecekti. Dudaklarımız ayrılınca iç geçirdi. “Seni seviyorum.”

Yedinci Bölüm

- A B B Y -

Pilav pişiriciyi çalıştırıp Nathaniel'in salatalık, havuç ve avokadoları kestiği tezgâha gittim. Kolunun altından uzanıp soyulmuş bir havuç aldım.

"Hey." Arkasını döndü. "Tam da onu kullanacaktım."

"Daha çok var ama." Küçük bir ısırık alıp ktır tadin zevkini çıkardım. Çiğneyip yutarken gözlerini kısıp şaşkınlıkla bana baktı.

"Bilgin olsun," dedim havucu ona doğru sallayarak. "Salı gecesi bezelyenin üstüne havuç istemem. Hele de pişmişse. Pişmiş havuçtan nefret ederim."

Gözleri kısıldı ve yüzüne güzel bir gülümseme yayıldı. "Konu anlaşıldı."

"Şimdi." Soyucuya uzanıp başka bir havuç aldım. "Senin soyulmuş havucunu aldığıma göre en azından senin için bir havuç daha soyabilirim."

"Ah evet," dedi omzumu okşayarak. "En azından."

Hafta içi beraber geçirdiğimiz zamanı benim için kolaylaştırmaya çalışarak çok çaba gösterdiğini biliyordum. Önceki gün öğlen yemeğinde tereddütlüydü, Felicia ve Jackson'la yediğimiz akşam yemeğinden tek fark bana neredeyse her fırsatta dokunmasıydı.

Ona dönüp elini okşadım. "Bana dokunmanı seviyorum. Sırf yanlış anlarım diye korktuğun için ya da zorunda hissettin için kendini durdurma."

Gülümsemesi büyüdü. "Beni çok iyi tanıyorsun."

Parmak ucuma yükselip onu öptüm. "Bazen."

Gözlerindeki bakış bana inanmadığını söylüyordu. Daha ileri götürmemeye karar verdim. Ayrıca konuşmak istediğim başka bir şey vardı. Tezgâha geri dönüp havucu soymaya devam ettim.

"Bana bu hafta sonuyla ilgili bir şey sormak istemiştin?" diye sordum.

Başka bir havuç aldı ve yan yana çalıştık.

"Sana hiç Paul'den bahsetmiş miydim?" diye sordu.

Paul, Nathaniel'in akıl hocasıydı. Onu tanıyordum. Onun eğiticisi olan adam. Nathaniel bir keresinde bana Paul'ün itaatkârı olduğu tek kişi olduğunu söylemişti. Aklımda hâlâ oturtamıyordum, Nathaniel birine itaatkârlık yapmıştı. Konunun seksle hiç ilgisi olmasa da bu hâlâ beni şaşırtıyordu.

"Ya Christine'den bahsettim mi?" diye sordu.

Paul'ün karısı. Ve itaatkârı. Üç aylık bir oğulları var. Sam. Paul, Nathaniel'a tombul bebeğin fotoğraf-

larını e-posta ile göndermişti. Sam çok şirindi ve paha biçilmez dişsiz bir gülümsemesi vardı.

“Elbette Paul’dan bahsettiğini hatırlıyorum,” dedim. “Onu unutmak zor.”

Nathaniel’in kendi isteğiyle birisine itaat eden görüntüsü unutabileceğim bir şey değildi.

“Onunla konuştum,” dedi. “Bizi bu hafta sonu New Hanover’a davet etti.”

Bu hafta sonu mu?

“Ona fikrini sormak için seninle konuşacağımı söyledim,” dedi. “Christine ile biraz sohbet edebilirsin. O bir itaatkâr ve bence o şekilde iletişim kurabileceğin birisiyle konuşman iyi bir fikir.”

Havucu soymaya devam ettim. Konuşacağım birisi ha? Nathaniel dışında birisi. Bu tuhaf mı olurdu? Sohbet etmeye nasıl başlanırdı ki hem? Merhaba, ben Abby ve hükmedilmeye can atarım mı diyecektim?

“Ayrıca ikisinin bizim için oyun oynayabileceğinden bahsetti,” dedi Nathaniel. “Hatırladığım kadarıyla senin hassas sınır listende olan bir şey.”

İnsanları seks yaparken izlemek mi? Soyma aleti elimden kayıp yere düştü. Eğilip onu aldı. Ayağa kalkınca yumuşak bir şekilde yüzümü tuttu. “Başkalarını izlemeyi yapılabilir olarak işaretlemiştin. Senin kırmızı çizgilerine asla müdahale etmem. Asla.”

Aklım bin ayrı yönde döndü. Paul’ün oyun odasında mı olacaktık? Nasıl olacaktı? Christine bunu sorun eder miydi?

“Başkalarının içinde çıplaklığa zorlanma’ ve ‘arkadaşların arasında teşhircilik’ seçeneklerini hassas sınırların olarak belirtmişsin.” Elini çekmedi. “Bu hafta sonu o sınırları zorlamayacağım. Giyinik kalacaksın ve kimsenin önünde oynamanı istemeyeceğim.”

Birkaç saniye kadar ikimiz de sessiz kaldık, söylemediği şeyler beynimde çınılıyordu. Bir noktada sınırlarımı zorlayacağının bir hatırlatması.

Gülümsedi. “Ve bugün salı Abby.” Salı. Abby.

Hafta sonu konusunu açmak için salı gününü beklemişti çünkü gerçek fikrimi istiyordu. Bunu neden pazar günü, ona Jackson ve Felicia’nın yanında az kalsın “efendim” diye hitap ettiğim gün sormadığını hemen anlamıştım. Daha erken sorsaydı, tasmaını bu kadar yakın zamanda takmış olduğum için istediğim cevabı veremeyeceğimi biliyordu.

“Vay be,” dedim “Sanırım onu işaretlerken bu kadar hızlı gerçekleşeceğini düşünmüyordum.”

“Gitmek istemiyor musun?”

Başımı salladım. “Hayır. Ondan değil. Sadece biraz düşünmeliyim.”

Pirinç haşlanana kadar her şeyin hazır olduğundan emin olmak için sebzelerin yanına geri döndüm. Cevabı düşünmem için bana zaman tanıyarak buzdolabına gidip ton balığı ve yılan balığını çıkardı.

“Christine’le hiç seks yaptın mı?” diye sordum.

“Ne?” Sardığı balıktan gözlerini kaldırdı. “Hayır.”

Soruyu tekrar düşünerek, “Hiç onunla oynadın mı?” diye sordum.

“Hayır.” Bir bıçak alıp ton balığını ince şeritler halinde kesti. “Onları daha önce izledim.”

“Tam da bunu soracaktım.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

Sebzeleri öbeklere ayırdım (benim ve onun olmak üzere) ve sorusu üzerine biraz daha düşündüm. Onları oyun odasında izledikten sonra onlarla aynı yemek masasına oturmak tuhaf olmaz mıydı?

“Abby?” diye sordu ellerini yıkarken. “Paul ve Christine, cemaatte oldukça saygın ve heyecanla başa çıkmaya alışkındırlar. Bu bazen rahatsız edici olabilir ama ikisinin de alışık olduğu bir şey. Paul, Christine’in izlenmekten tahrik olduğunu söyledi.”

Bunu düşündüm. Nathaniel ile Süper Kupa sırasında seks yapışımızı hatırladım. Hâlâ ne zaman bunu düşünsem içimi bir heyecan akıntısı kaplıyordu.

“Christine senin konuşabileceğin iyi bir insan,” dedi. “Benimle konuşurken rahat edemediğin bütün sorularını anlayıp sana yardımcı olur.” Bana yaklaşıp elmacık kemiğimi okşadı. Manalı gözleri sesindeki kararlı tona ihanet ediyordu. “Ve dominantıyla evlendi.”

Dominantıyla evlendi. Nathaniel ve ben bir gün aynı noktada olabilir miydik? O bunu ister miydi? Ya ben?

Felicia’ya ne kadar yakın olduğumu ve konuşabileceğim aynı hayat tarzını yaşayan bir kız arkadaşım olsa ne kadar güzel olacağını düşündüm. Sonra da listemi

ve hassas sınır olarak işaretlediğim şeyleri düşündüm. Sonradan listemi yeniden düzenlemek ister miydim? Hassas sınırlarımdan birisinin gerçekleşmesi tercihlerimi değiştirir miydi?

“Gidelim.” Gülümsedim. “Yapalım.”

Bana emin olup olmadığını soracağını düşündüm ama aksine beni yumuşak bir şekilde öptü. “Yarın Paul’ü arayacağım.”

Yemekten sonra Apollo’yu bir şeyler yakalama oyunu oynamak için bir süre dışarı çıkardık. Ne yapacağımızı bildiği için koşup heyecandan dans ederek önümüzden çıktı.

Nathaniel’la dışarıda yürüdük. Kollarımız sürekli birbirine dokunuyordu. Kiraz ağaçlarının yanına gittiğinde Apollo’ya bir tenis topu fırlattı. Apollo hırıldayarak topu yakalamak için fırladı ve tekrar fırlatsın diye geri getirdi. Apollo bize doğru koşarken ayakları neredeyse takılınca kıkırdadım. Geri döndüğünde sanki gülüyormuş gibiydi.

“Ne oyun ama,” dedim.

“Sana gösteriş yapmaya çalışıyor,” dedi Nathaniel topu tekrar fırlatırken.

Üçümüz bir süre top atıp tutmaca oynadık. Hava nihayet ısınmıştı ve daha bir hafta olsa da Felicia ve Jackson’ın düğünü güzel bir havada olacağı benziyordu. Felicia’nın nasıl yaptığından emin değildim ama ben kesinlikle açık hava düğünü yapmaya cesaret edemezdim. Çok fazla belirsizlik vardı.

“Dairenin kirası ne zaman bitiyor?” diye sordu.

Sorusu beni şaşırtmıştı. Topu atmayı beceremedim. Neyse ki Apollo pek umursamadı.

“Haziran ortası,” dedim.

“Yenileyecek misin?”

“Henüz karar vermedim.”

Yanımda dururken derin bir iç çektiğini duydum.

“Düşünüyordum da,” dedi.

Ayaklarımı yere bastım. Onun yanına taşınmamı mı isteyecekti? Ben ne derdim? Ne cevap verirdim? Topu tekrar Apollo’ya fırlatırken ellerimin titrediğini fark ettim.

“Felicia yan dairende yokken tek başına olmak seni rahatsız edecek mi?” diye sordu.

Aynı soruyu kendime defalarca sormuştum. “Bilmiyorum.”

“Orada tek başına olmandan hoşlanacağımdan emin değilim.”

“Felicia benim için çok fazla koruma sağladığı için mi? Ben kocaman bir kıyım, biliyorsun.”

“Evet biliyorum. Sadece endişeleniyorum.”

“Belki bir köpek alırım ya da Apollo’yu yanımda tutarım ya da gerçekten büyük bir topuz alırım ya da...”

“Ya da benim yanıma taşınırsın.”

Nefesim kesildi ve Apollo’yu izlemek için bakışlarımı kaydurdım. “Sanırım bu değişir.”

“Neye göre.”

“Benimle yaşamak istediğin için mi yoksa benim için endişelendiğin için mi yanına taşınmamı istediğine göre.”

Bakışları yumuşak ve rica doluydu. “Seni istediğimden şüpheli mi var?”

“Sanki sana taşınmamı istemekteki çıkış noktası o değilmiş gibi geldi.”

“Yüzüme gözüme bulaştırdım,” diye itiraf etti. “Başka bir şekilde deneyeyim.” Yüzümü ellerinin içine alıp çenemi kaldırıncaya gözlerimiz buluştu. “Seni sabahları saçların darmadağın olmuş, sabah kahveni içene kadar huysuz halinle istiyorum. Akşam yemeğinde gün içinde neler yaptığını bana anlatabilesin diye yanımda olmanı istiyorum. Ve bana bir nefes kadar yakın olduğunu bilerek uykuya dalmaktan daha çok sevdiğim bir şey olmadığı için geceleri seni yanımda istiyorum.” Dudakları usulca benimkilere değdi. “Benim yanıma taşınır mısınız?”

Ağzım kurumuştur. Konuşamadım.

“Abby?”

“Evet.”

Tekrar gülümseyerek elimden tuttu ve eve girdik.

Saatler sonra odasında durmuş son kez Apollo’yu dışarı çıkarışını izliyordum. Yatak odasındaki geniş pencereden Apollo’nun bahçede koşturup çimleri kokladığını görebiliyordum. Nathaniel yanında durmuş, derin düşüncelere dalmış aya bakıyordu.

Uzun garaj yolunun ağaçların arasında kaybolduğu yere kadar bahçesinin genişliğine bir göz attım. Üç hafta

sonra buranın benim yeni evim olacağına inanamıyordum. Bu ev. Bu bahçe. Bu oda.

“Seni bu kadar dikkatli düşündüren nedir?”

Gözlerim bahçeye daldı. Nathaniel’in eve dönmesini görmeyi ve duymayı özlemiştim. Dönüp yüzüne baktım. Üstünde hâlâ iş pantolonu vardı ama kravatını çıkarmıştı. Uzun, beyaz gömleğini değiştirmemişti. Beni hazırlıksız yakalayınca dudakları kıvrıldı, bana yaklaştı.

“Bir aydan kısa süre içinde burasının bizim odamız olacağını düşünüyordum,” dedim.

“Bizim odamız.” Yaklaşıp omuzlarımı tuttu. “Bu kulağa çok güzel geliyor.”

“Ya senin?” diye sordum. “Uzun yıllar yalnız yaşadın. Sana engel olmaktan korkuyorum. Bir şekilde hayatını işgal edeceğimden endişeleniyorum.”

“Yetişkin hayatımın tamamını benimle ilgili ters bir şeyler olduğunu düşünerek yaşadım. Kendimi eksik hissettim.” Yanağıma dokunup parmağıyla köprücük kemiğimi okşadı. “Seni bulmak.... Benimle birlikte olman... Ve beni istemen...” Parmağıyla dudaklarıma dokundu. “Artık yalnız olmanı istemiyorum. Seni burada yanımda istiyorum.”

Beni hafifçe öpmek için kendisine çekince gözlerimi kapadım. Geri çekildi. “Bu arada çok güzel görünüyorsun. Beni odanla ilgili konuşup delirtmeden söylemek istedim.”

Elbiseyi fark etmesine çok sevinmiştim. Bu elbiseyi hafta sonundan sonra birlikte geçireceğimiz ilk gece için

seçmiştim. Öyle çok pahalı değildi ama sevdiği gümüş rengiydi ve kesimi kıvrımlarımı ortaya çıkarıyordu.

“Arkasını gördün mü?” dedim. Arkası aşağıya doğru oyuk, ince şeritlerle çapraz bağlıydı.

“Sen pencerenin yanında dururken hiçbir şey söylemeden, öylece durup seni izledim.”

Hayran olan sadece o değildi. Gömleğinin üst düğmesinden başlayıp teker teker düğmelerini çözdüm. “Her ne kadar bu beyaz gömlekli haline hayran olsam da çıkardığın zamanki haline daha da bayılıyorum,” dedim.

Önümüzde uzun bir gece olduğunu düşünerek yavaş yavaş onu soydum. Birbirimizin tadını çıkarmak, sevmek, yavaş yumuşak dokunuşlarla sevişmek için saatlerimiz vardı. Çok yakında her hafta içi gecemizin böyle geçeceği düşüncesiyle başım döndü. İçinde o varken bu odaya baktığımda bana oda hiç tanıdık gelecek miydi? Beni okşadı. Yumuşak hareketlerle elbisemi tutup başımın üstünden çıkardı. “Sen ay ışığında,” dedi beni okşayarak, “çok güzel görünüyorsun.”

Onun sayesinde. Beni güzel yapan oydu. Sözleri. Dokunuşu. Sevgisi.

Daha tek kelime etmeden beni öpmeye başladı. Örtüyü çekip yatağa girdiğimizde ikimiz de çıılçıplaktık. Sonra üstüme çıktı, boyun çukurumu öperek tadıma bakmaya başladı. Tırnaklarım poposuna gömülünce titrediğini hissettim. Cüretkâr bir şekilde omuzlarına bastırıp doğruldum. Kucağına oturup önce parmak uçlarımla sonra dudaklarımla göğüs uçlarını okşadım. Tadının

ne kadar güzel olduğunu neredeyse unutmuştum; derin orman kokularıyla karışık erkek tadı. Karnını öpe öpe aşağıya ilerlerken ellerim daha aşağıları okşuyordu. Doğrudan penisine dokunmak yerine diğer yerlerine ilgi gösteriyordum, göbeğinin alt tarafı, kasıklarındaki kıllar, kasıklarının hemen üstündeki hassas deri.

Bacak içini ısırınca, “Lanet olsun, Abby,” dedi. Sertleşmiş penisine o kadar yakındım ki nefesimi hissedebildiğinden emindim. Sürtünmek için boşuna bir girişimle kalçasını kaldırdı ama henüz bedenindeki keşiflerim bitmemişti.

“Şu ay ışığındaki manzaraya bak,” dedim geri çekilip loş ışığın teninde yaptığı oyunları izleyerek. Doğrulup beni en arzuladığı yere sürtünerek omzundan üst bacağına kadar parmağım ile indim. Aşağıya doğru ilerleyip hayalarını avuçladım. “Buradaki gölgeler.” Kalçasını okşadım. “Buradaki parlaklık.”

Bana uzanarak, “Buraya gel,” dedi.

“Daha değil.”

“Seni istiyorum.” Kollarımı okşadı.

“Bekle.”

Yatakta aşağılara inip dizini yaladım. Kaldırıp altını öptüm. “Şimdi biraz acımasız oluyorsun,” dedi.

“Hımm,” dedim baldırlarının erkeksi kıvrımlarını ezberlemeye çalışarak. Daha aşağıya inip ayağını kaldırdım. Topuk kemiğinin hemen altındaki noktayı aradım. Bulunca buradaki yumuşak deriyi öptüm. İç geçirdi. “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Beni daha önce kimse oradan öpmemişti.”

Aynı yeri yalayarak tekrar öptüm. “Ne kadar da ihmal edilmiş.”

Aynı ilgiyi diğer bacağına ve bileğine de gösterdikten sonra tekrar üst tarafına yöneldim. Onun tadını çıkarmak beni de fazlaca uyarmıştı. Doğruldu, göğüs uçlarımı okşayınca iyice tahrik oldum. Muzipçe bir sırıtişla tepkimi izledi. “Sabırsızlanıyor musun?” Başını eğip bir göğüs ucumu ağzına aldı. Saçlarındaki elimi gevşettim. “Ah Tanrım, evet.”

Diğerine geçerek, “Hem de nasıl,” dedi.

Ağzını tenimden hiç ayırmadan beni yatağa yatırdı. Onun altındaydım, dokunuşu yumuşak ve hafifti, ağzı ve dudakları göğüs aramdaki çukurluğu sıyrıyor, ara sıra dışarı çıkan dili beni tahrik ediyordu. Karnıma indiğinde inilledim. Alçalarak tam klitorisimin üstündeki deriyi yaladı. Sonra ıslaklığıma ılık nefesiyle üflediğinde homurdanışıma güldü. Omuzlarına asılarak üstümü kaplamasını, ağırlığını üstümde hissetmeyi istedim. Beni bekletmeden bacaklarımı hafifçe dizleriyle ayırdı. Ona sarılınca başını boynuma düşürdü. İçime girerken her milimetresini hissettim. Ya da o da benim her milimetremi hissetti. İçime tam olarak yerleştğinde poposunu elledim. İçime girip çıkmaya hazırlanırken poposu hafifçe kasıldı. “Bekle,” dedim ve ellerimle onu sabitledim.

“Lanet olsun,” diye kulağıma inledi. “Neden?”

Onu çok daha derinime almak için hafifçe esnerken, “Seni bir dakika boyunca hissetmek istiyorum,” dedim.

İçinden bir şey mırıldanarak hareketsiz kaldı. Sonra bu kadar yakınımda olduğu halde hareket edip rahatlama

ihtiyacına boyun eğmemek zorlaşmaya başladı. Soluğu düzensizleşti, vücudu gerildi.

Daha fazla dayanamayarak, “Tamam,” dedim. Omuzlarına tutundum.

“Tanrı’ya şükür.”

Tamamen dışarı çıkıp uzun ama yavaş bir darbeye tekrar penisinin tamamını içime soktu. Birlikte hareket ediyorduk, bacaklarımı beline sarıp her girişte kendimi ona doğru kaldırıyordum. O zaman bile birleşirken acele etmiyorduk. İkimiz de acele etmek istemiyorduk; aksine usulca, uyumluluğumuzun, birlikte ve birbirimize karşı hareketimizin tadına varıyorduk. Orgazmım kasıklarımın derinlerinde hafif bir sızı olarak başlayıp daha aşağıya yayılarak yavaş yavaş tırmandı. O da aynısını hissetmiş olmalı ki temposunu artırarak daha derine, daha sert girdi. Bu hissin daha uzun sürmesi için ona tutunmaya çalıştım ama yapamadım. Çevresinde kasılıp orgazmın beni ele geçirmesine izin verdim. Hemen ardından o da hafifçe inleyerek içime boşaldı.

Birkaç uzun dakika boyunca hareket etmedik. Sonra başını kaldırıp beni derinden ve uzun uzun öptü. Onu devirip göğsüne yattım, kollarını sardı. Yatakta yatıp havadan sudan konuşmak için uyanık kalmak istedim. Ama günün getirdiği duygular beni yormuştu ki her geçen saniye göz kapaklarım daha da ağırlaşıyordu. Kahkahasıyla altımda titreyen göğsünü hissedene kadar sesli konuştuğumu fark etmemiştim. Saçımı okşayarak, “Uyumaya devam et,” diye fısıldadı. “Sonra çok vaktimiz olacak.”

Sekizinci Bölüm

-NATHANIEL-

Çarşamba akşamı yemek için Abby'nin evine gittiğimde etrafta bantlanmış taşınma kutuları yayılmıştı.

"Birileri çok yoğunmuş galiba," dedim. Mutfak masasında oturup kızarmış tavuk ve mısır keyfi yaptık.

"Jackson bu hafta sonu Felicia'nın eşyalarını almak için taşınma kamyonu ayarlıyor. Birkaç ekstra kutusu varmış."

"O gittikten sonra yalnız mı olacaksın?"

Çatalını ağzına götürürken gözleri fırıl fırıl döndü. "Düğünden sonra burada pek vakit geçirmeyi planlamıyorum."

Nefesim kesildi. Benimle yaşamak istediğini biliyordum. Buna sadece daha uygun olduğu için karar vermediğini biliyordum ama onun bunu söylediğini duymak beni her seferinde mutlu ediyordu.

"Bu hafta sonu taşınmaya yardımcı olamayacağın için bozuldu mu?"

“Hayır,” dedi. “Hafta sonlarımıza karışmaması gerektiğini biliyor.”

“Buna sevindim. Seni bizimle ilgili doldurduğunu düşünmekten nefret ediyorum.”

“Beni yanlış anlama. Anladığımı söylemiyorum, sadece kabulleniyor.” Mısırını tabağın kenarına itti. “Hatta tasmamdaki elmasların da elbisenin de canı cehenneme dedi.”

Elmaslar ve elbise mi?

“Bunu neden söyledi ki?” diye sordum.

Mısırın itmeyi kesip bana baktı. “Hafta sonuna geliyor.”

“Ne?”

“Düğün günü Nathaniel,” dedi, sanki bahsettiği şeyin bir anlamı varmış gibi.

“Onu biliyorum. Sadece şeye karar vermeye çalışıyordum...” diye başladım, sonra birden dank etti. “Tasmayı düğünde takacağını mı düşünmüş?”

Kaşları çatıldı. “Takmayacak mıyım?”

Lanet olsun. Yine yapmıştım. Bildiğini varsaymıştım.

“Gelecek hafta sonu düğünde tasmanı takmanı planlamamıştım,” dedim.

“Öyle mi?” diye sordu. “Neden?”

Bu konuşmayı haftalar önce, hatta ne sıklıkta tasma takacağını konuştuğumuzda yapmış olmalıydık.

“İlk başta neden hafta boyunca tasma takmanı istemediğimi hatırlıyor musun?”

Başını salladı. “Bunun beni belli bir ruh haline sokacağını söylemiştin.”

Uzanıp elini tuttum. “Hafta sonu takıp pazar akşamüstü çıkardığına göre bana hak veriyor musun?”

Kafasının nasıl çalıştığını görebiliyordum. Kafasında pazar gecesini tekrar canlandırıldığını görebiliyordum, Jackson ve Felicia ile beraberken dilinin sürçmesi de bu yüzdendi.

“Evet,” dedi.

“Peki, sence en iyi arkadaşının düğününde o ruh halinde olmanı ister miyim? Hele de baş nedimeyken?”

“Ah,” dedi kısaca.

“Ya da tam tersi,” dedim. “O gün, tasmamı taktığın zaman girdiğim ruh halinde olmak istediğimi mi sanıyorsun? Kuzenim evlenirken ve ben de sağdıciyken?”

“Ha,” dedi durumu anlar anlamaz.

“Bundan daha önce bahsetmeliydim.” Başımı salladım. “Ama düğün günü tasma takabileceğini düşünebileceğin hiç aklıma gelmemişti.”

“Yani bu hafta bir şey olmayacak mı?”

“Bu ikimizin de yararına olan bir ilişki.” Başparmağımla elini okşadım. “Şartları ikimiz için de uygun hale getirdik. Gerektiğinde yeniden ayarlamalar yapabiliriz.”

Yüzünü muzip bir gülümseme kapladı. “Bana vestiyerde elbise askısıyla vurmanla ilgili fantezim gitti desene.”

İki kez göz kırptım.

“Sana elbise askısıyla vurmamın fantezisini mi kurdun?” diye sordum.

Galibiyetinden bari bir şekilde zevk alarak başını salladı. “Ve resepsiyonda sana oral seks yapma fantezisi.”

“Biliyorsun, düğün resepsiyonlarında tuvaletlerin keyfini sadece sapık insanlar çıkarmaz.”

“Ya da masa altında biraz yaramazlık yapmaya ne dersin?” diye sordu gözlerinde hınzır bir parıltıyla.

“Sen çok, çok şeytansın.”

Elini avucumdan çekip beyaz şaraptan bir yudum aldı. “Böyle olduğum daha önce de söylenmişti.”

“Sana ne yaparsam yapayım kabul mü yani?”

Şarap kadehini dudaklarına götürüp bir yudum daha aldı. Gözlerimi ayıramadım. “Ne söylediğin hakkında kesinlikle hiç fikrim yok,” dedi.

Dudaklarına bakıp penisimi kavradıklarını hayal ederek, “Tam tersine,” dedim. “Eminim birden çok fikrin vardır.”

“Belki.”

“Belki de senin bu tür fikirlerini tartışmalıyız.” Başımla yatak odasını işaret ederek. “Daha.... rahat bir yerde?”

“Belki de.” Yavaşça ayağa kalktı. “Ama önce masayı topla. Bulaşıkların gece lavaboda kalmasından nefret ediyorum.”

İkimizin tabaklarını alıp mutfağa götürdüm. Oda-
dan çıkarken omzumun üstümden baktım. “Ve Abby?
Sadece yanlış anlaşılma olmasın diye söylüyorum. Eğer
bu başka birisinin düğünü olsaydı...”

Yatak odasına giderken durdu. “Tasma boynunda
olacaktı,” diye tamamladım.

Cuma akşamüstü saat beş buçukta havalimanında buluştuk. Onu jetin önünde bekliyordum.

Yanağından öpüp elini tutarak, "Günün nasıl geçti?" diye sordum.

"Uzundu."

Evet hayatım. Tam olarak ne demek istediğini biliyorum. Tasma içeride bekliyordu. Uygun bir yüksekliğe ulaştığımızda tasmaşını takmayı planlıyordum. Yerleşip uçuşa geçtikten sonra ona döndüm. "Herhangi bir şey yapmadan önce birkaç dakika konuşmak istiyorum."

"Her şey yolunda mı?"

"Elbette," dedim. "Sadece seni tasmalamadan önce beklentileri belirlemek istedim."

"Kaygılarımı dile getirmek için bana fırsat vermek mi?"

Gülüşümü tutamadım. "Hızlı öğreniyorsun."

"Deniyorum."

Çabaladığını biliyor ve ona olabildiğince yardım etmeye çalışıyordum.

"Bu hafta sonu rahat hissetmeni istiyorum," dedim. "Paul ve Christine'le konuşurken rahat hissetmeni isterim. Benimle rahat bir şekilde konuşabilmelisin."

"Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Paul ve Christine'in evini büyük bir kütüphane ya da mutfak masası olarak düşün. Paul ve Christine'den bir şey saklamamız gerekmediğine göre bana yine 'Efendim' ya da 'Bayım' diyeceksin. Oyun

odası için başka beklentilerim olacak ama onları yarın konuşuruz. Şimdiye kadar her şey tamam mı?”

“Evet.”

“Eğer değişiklik yapmaya karar verirsem seni haberdar ederim.”

“Anladığımı sanmıyorum.”

Beni sorgulamasından memnundum. Netleştirmemi isteyecek mi diye görmek için ifademi bilerek belirsiz tutmuştum.

“Eğer kütüphane zamanının bittiğine karar verirsem, herhangi bir sebepten ötürü rahat davranmanı istemezsem, yani oynamak istersem sana söylerim.” Anladığını görmek için yüzüne baktım. “Şimdi daha açık oldu mu?”

“Bana elbise askısıyla vurmak istediğine karar verirsen mi mesela?”

“Evet.” Güldüm. “Eğer sana elbise askısıyla vurmaya karar verirsem.”

“Anladım.”

Saatime göz attıktan sonra pencereden dışarı baktım. Güzelce uçuyorduk. Uygun yüksekliğe çıkınca kemerimi çözüp ayağa kalktım. Tasmacı masada duruyordu. Onu kutudan çıkardım. Her hareketimi izliyordu.

Yukarıya kaldırdım. “Buraya gel Abigail,” dedim. “Ve bana tasmacı takmayı ne kadar istediğini göster.”

Paul ve Christine iki katlı mütevazı bir evde oturuyorlardı. Evlerinin önüne yanaşırken onları en son ne zaman ziyaret ettiğimi hatırlamaya çalıştım, iki yıl mı olmuştu?

Göz ucuyla Abigail'e baktım. Yanımda hareketsiz oturuyordu. Araba kiralama ofisinden ayrıldığımızdan beri böyleydi.

Dizine vurarak, "Rahatla," dedim. "Onlar da bizimle aynı ilgilere sahip iki normal insan. Korkacak hiçbir şey olmadığına dair söz veriyorum."

Başını sallayıp derin bir nefes aldı ama konuşmadı.

"Sana uçakta ne söylediğimi hatırla," dedim. "Bu hafta sonu rahatça konuşmanı istiyorum, sadece benimle değil, aynı zamanda onlarla da."

"Özür dilerim," dedi. "Gerçekten bunu dört gözle bekliyordum. Sadece biraz ani oldu..."

Dizine vurdum, "Her şey güzel olacak."

"Evet, efendim," dedi pek ikna olmamış bir şekilde.

"Basmakalıp bir cevap istemiyorum," diye onu uyardım. "Bana inanmanı istiyorum."

Arabayı park edip kapıyı açmak için dışarı çıktığımda bir şey söylemedi. Onu ikna etmek için söyleyebileceğim pek bir şey olmadığını biliyordum. Paul ve Christine'in evinde korkacak hiçbir şey olmadığını kendisi yaşayarak görmeliydi. Saat dokuzu epey geçmiş olsa da evden ışıklar yansıyor. *Bebekleri evde yok mu*, diye düşünürken Christine'in annesinin ertesi güne kadar Sam'i alamayacağını söylediğini hatırladım. Sonra, eve yaklaşırken bir bebeğin yüksek sesli ağlamasını duydum.

“Uzun bir gece olacağı benziyor,” dedim.

Bir şeyler söylemek üzere ağzını açtı ama hiç konuşmadan tekrar kapadı. Bir kaşımı kaldırarak onu uyardım ve kapı zilini çaldım. Paul kapıyı açınca çığlık sesleri daha da yükseldi. “Nathaniel,” dedi sarılmak için beni kendisine çekerek. “Burada olmana çok sevindim.” Bizi içeri aldı. Eve girince tekrar bize döndü.

“Sen Abby olmalısın.” Elini uzattı. “Senin hakkında çok şey duydum. Nihayet seninle tanışmak güzel.”

Yanakları hafifçe kızardı. “Ben de senin hakkında çok şey duydum.”

Kısık, şakacı bir fısıldamayla “Hiçbirisine inanma,” dedi. “Pekâlâ en azından hepsine inanma. Bir kısmı büyük ihtimalle doğrudur.”

“Her kelimesine inan,” dedi antreye giren Christine. “Her kelimesi, hatta dahası var.” Gülerek bana sarıldı.

“Nasıl gidiyor Nathaniel?” Sonra ellerini uzattı. “Abby, evimize hoş geldin. Gördüğün gibi Sam gelişinizi kaçırmak istemedi.”

“Bunu doğum kontrolü olarak düşün,” dedi Paul.

Christine kocasına pis bir bakış attıktan sonra tekrar bize döndü. “İçeri gelin. Çantaları taşımak için yardıma ihtiyacınız var mı?”

“Nathaniel?” dedi Paul başını kapıya doğru işaret ederek. “Çantaları içeri taşımaya yardım edeyim.”

“Abby’yle sizi çalışma odasında bekliyoruz,” dedi Christine. Paul ve Nathaniel odadan çıkarken, “İçecek bir şeyler ister misin?” diye sordu.

“Çok hoş,” dedi Paul dışarı çıktığımızda.

“Öyle, değil mi?”

“Hafta sonu için biraz gergin mi?”

“Elbette. Ama Christine’e güvenim tam. Onu hemen yatıştıracaktır.”

“Hımm,” diye onayladı. “Öyle bir etkisi vardır.”

“Umarım. Havalimanından beri hiç konuşmadı.”

Çantaları alıp tekrar içeri girmek üzere kapıya yöneldik.

“İkiniz için koridorun sonundaki misafir odasını hazırladık,” dedi. “Umarım Sam sizi bütün gece rahatsız etmez.”

“Sorun olmaz.”

Tekrar içeri döndük. Paul, Abby ve Christine sessizce konuşurken içeri girmek için izin istercesine Abby’nin valizini kapının yanına koydu. Bir elini Christine’in omzuna koyup eğilerek kulağına bir şeyler fısıldadı. Christine duyamadığım bir şeyler söyledi ve Paul’ü yanağından öptükten sonra kalkıp mutfağa gitti.

Paul yanına gitmem için işaret etti.

“Nathaniel ve ben biraz benim ofisimde olacağız,” dedi Abby’ye. “Onu çok uzun tutmam.”

Başını salladı.

“Hemen döneriz,” dedim. Christine’in onu evinde hissettireceğinden emin olsam da yine de yanından çok uzak kalmak istemiyordum.

“Evet, efendim,” dedi yere bakarak.

İlk kez başkalarının yanında bana “efendim” diye hitap etmişti. Bunun içime yaydığı ateşe hazırlıklı değildim. Misafir odasına gidip benim yanıma gelmesini emretme ve onu orda sert ve hızlı bir şekilde becerme dürtüsünü bastırmakta zorlanıyordum...

“Nathaniel?” dedi Paul.

Paul’ün ofisi son gördüğümünden bu yana pek değişmemişti. Masasında yapılacaklar listelerimizi fark ettim.

Boş sandalyeye oturarak, “Hazırlık mı yapıyorsun?” diye sordum.

“Gaz sancılarından fırsat buldukça.”

“Yarın için neye karar verdin?”

“Pekâlâ.” Listelerden birini aldı. “Pek tecrübeli olmasa da macerasever görünüyor. Değneklerin kırmızı çizgisi olduğu dikkatimi çekmişti.”

Başımı salladım.

“Sana değnekle vurmaya öğretmiştim,” dedi. “Bu konuda uzmansın.”

Evet.

“Sanırım yarın Abby’ye korkulacak bir şey olmadığını göstermek için Christine’de değneği kullanacağım.”

Bir yanım ceza için kullanılmadıkça değneklerin pek korkulacak bir şey olmadığını göstermek için bunun iyi bir fikir olduğunu düşündü. Paul sopayı kullandıktan sonra Abby’yle bunu tartışabilirdik. Abby’yle Christine bunu tartışabilirdi. Ama daha haftalar önceki konuş-

mamızı hatırladım, Singapur'daki olaydan bahsederken gözlerindeki korkuyu. Ve onu değneklerle tanıştırmak için şimdi uygun zaman olmadığını anladım.

“Hayır,” dedim.

Kaşını kaldırdı.

“Bu onun kırmızı çizgilerinden biri,” dedim. “Uzun olmasını umduğum bir ilişkiye başladığımıza göre yavaş ilerlemek istiyorum.”

“Kalıcı olmasa bile, uzun süreli olmasını istiyorum,” diye tekrarladı.

“Ne?”

“Aylar önce yardım etmek için New York’a yanına gittiğim adam olduğuna inanamıyorum.”

“Çok yardım aldım,” dedim. “Çok fazla affedicilik ve hak ettiğimden daha fazla sevgi gördüm.”

“Herkes sevgiyi hak eder. Nihayet bunu fark ettiğine sevindim. Abby’nin senden vazgeçmemesine de sevindim.”

“Evet,” dedim. “Bu yüzden de bunun karşılığını tasmamı taktığının ikinci haftası ona değnekleme sahnesi izlettirerek vermek istemiyordum.”

“Güzel yaklaşım,” dedi. “Birileri seni iyi eğitmiş.”

“Lanet olsun. Koca kafalılık yapma.”

Güldü. “Bir şeyi hatırlamanı istiyorum.”

“Neymiş o?”

“Bu senin için yeni,” dedi. “Abby için de öyle. Önceki ilişkilerindeki gibi yapma. Çünkü onlardan değil. Kuralları değiştirmekte ya da yenilerini koymakta sorun yok.”

“Teşekkürler. Bunu duymaya ihtiyacım vardı.”

Gülümsedi. “Öyle olduğunu biliyorum.”

Bir saat sonra Abby kaldığımız odanın banyosuna doğru yürürken Paul’ün söyledikleri kafamda çınliyordu.

Etrafına bakındı ve gözlerini yerde gezdirip büyük ihtimalle nerede uyuyacağını anlamaya çalıştı.

Gecenin nasıl geçeceğini ve uyku düzeni konusunda ne yapacağımızı geçen hafta pek çok kez düşünmüştüm.

“Bu gece benim yatağımı paylaşmanı tercih ederim Abigail.”

Gözleri büyüdü.

“Elbette beni geri çevirmekte özgürsün,” dedim. “Sana bu hafta sonu özgürce konuşmanı söyledim ve Paul bana kullanman için bir şişme yatak verdi.”

Duyulur şekilde yutkundu.

“İtaatkârlarımı çok nadir yatağıma davet ederim,’ demiştim,” dedim usulca. “Asla yapmam dememiştim.”

Bu dikkatini çekti. Bana yaklaşıp elimi tuttu. “Bu gece memnuniyetle yatağımı paylaşırım, efendim.”

Dokuzuncu Bölüm

- A B B Y -

Kafamı toplayıp bir türlü uykuya dalamadım. Christine ve Paul hiç de düşündüğüm gibi değillerdi. Tam olarak neye benzeyeceklerini kafamda detaylı canlandırdığımdan değil ama sadece daha korkutucu birilerini hayal etmiştim. Aklımdaki böyle olunca, bu sıradan görünüşlü çiftin beni sıradan görünüşlü evlerinde karşılamalarına ne yazık ki hazırlıklı değildim. Paul bizden birkaç yaş büyük, uzun ve yapılı, koyu sarı saçları ve güzel mavi gözleri olan bir adamdı. Diğer yandan Christine'in daha kısa, omuz hizasında kahverengi saçları ve güldüğünde ıslıl ıslıl, dostça bakan gözleri vardı. Davranışlarında ilişkilerini ele veren bir şey, herhangi bir şey aramak için inceledim. Mutlaka bir dokunuş, bir bakış, bir hareket olmalıydı. Ama kesinlikle söyleyebilirim ki belli olan hiçbir şey yoktu.

Christine'in kocasının ağlayan oğullarından doğum kontrolü olarak bahsettiğinde attığı pis bakış ve onunla

şakalaşması dışında hiçbir şey. Hiçbir küçük ama anlamlı dokunuş yoktu. Sadece ortalama, her gün gördüğümüz çiftlerden biriydiler. Erkekler çalışma odasından çıkınca Christine gayet doğal bir şekilde Nathaniel ve benim nasıl tanıştığımız hakkında sorular sordu. Yakında bir düğün olacağını biliyordu. Sadece Felicia ve Jackson'ın düğünü değil kendi düğünü hakkında da konuştuk. Hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde konu sonunda Sam'e ve anneliğin iyi ve kötü yanlarına geldi. Erkekler sonunda çalışma odasından döndüklerinde Nathaniel ve ben misafir odasına gittik.

Nathaniel'i rahatsız etmemeye çalışarak dikkatlice yatakta yan döndüm. Yatağını benimle paylaşmak istemesine çok şaşırmıştım ve bunun için onur duymuştum. Önceki konuşmalarımıza göre, yatağını çok nadir de olsa bir itaatkârıyla paylaştığını söylediğinde bunun dört seferden az olduğunu biliyordum.

Tüm hayatı boyunca.

Ertesi gün hakkında konuşmamıştık. Nasıl geçeceği ya da ne yapacağımız hakkında bir şey dememiştik. Oyun odasındaki zamanımızın nasıl geçeceğini düşünüp durdum, Paul ve Christine'i çıplak görmek tuhaf olacak mıydı?

Paul ve Christine'in misafir odasında kraliçe boy yatak vardı. Bir sebeple bu tuhaf gelmişti. Benim de dairemde böyle bir yatak vardı ve beraber olduğumuzda genelde onun kral boy yatağında uyusak da benim kraliçe yatağında yattığımız da olurdu. Ertesi günü düşünmemek

için yataklar hakkında düşünmeye karar verdim. Neden yatakların bu şekilde boyutları olduğunu düşündüm. İkiz, kraliçe ve kral. Neden küçük, orta ve büyük değildi? Ve neden ikiz yatak en küçüğüydü? Dizlerimi göğüslerime çektiğim sırada birden arkamdan iki kol sarıldı.

“Bu gece alışılmadık şekilde huzursuzsun,” dedi Nathaniel, beni kendisine çekerek.

“Uykunu böldüğüm için özür dilerim, efendim.”

“Konuşmak istediğin bir şey var mı?”

“Eğer seni uykundan alıkoymayacaksam.”

Ensemde öptü. “Eğer uykumun kaçacağından endişelenseydim sormazdım. Şu anda benim ilgi odağım sensin, senin rahat olduğundan emin olmak. Dinlenebilmeni sağlamak. Yarın mümkün olan en iyi ruh halinde olmanı istiyorum.”

İlgi odağının ne olduğunu biliyordum. Hafta sonlarımızı planlamaya ne kadar zaman ve dikkat ayırdığının farkındaydım. Bu ziyaret için değerli vaktimizden fedakârlık ediyorduk. Normalde bize ait olacak, birlikte paylaşacağımız zamandan. Beni en uygun havaya sokmak için, rahatlamamı sağlamak ve arkadaşlarının yanında rahat olmamı sağlamak için en küçük detaya kadar her şeyi planlamıştı. Bu hafta sonunu kütüphanede geçireceğim zaman olarak düşünmemi söylediği için kollarına dokunup onların gücünü, beni nasıl rahatlattıklarını hissettim.

“Şimdi daha iyi hissediyorum,” dedim.

“Nasıl oldu?”

“Sen bana dokununca. Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum ama her zaman beni dokunuşunla rahatlatılabiliyorsun.”

Kollarını daha da sıktı. “Ben de en az senin kadar çok şey öğreniyorum. Seni yatağa davet ettiğimde biraz şaşırmış göründün. Yerde uyumayı isteyip de beni hayal kırıklığına uğratmamak için kabul ettiğinden korktum.”

Dönüp yüzüne baktım. “Seni asla hayal kırıklığına uğratmak istemem ama bu gece senin yatağını paylaşmamın sebebi tamamen bencilceydi. Sadece bu gece seninle uyuyarak kendimi daha rahatlamış hissedecektim.”

“Buna sevindim,” dedi. “Paul ve Christine hakkında ne düşünüyorsun?”

“Hiç de düşündüğüm gibi değil.”

“Ne düşündüğünü sorabilir miyim?”

“Paul’ün daha iri yarı, kıllı ve siyah deriler içinde olacağını.” Esnedim. “Belki bir maskesi olacağını düşünmüştüm.”

“Gördüğüm en tuhaf hayal gücüne sahipsin.”

“Christine’in de daha kapalı ve sessiz olacağını,” dedim. “Ürkek.”

“Christine ürkek dışında her şey olabilir.” Parmaklarını yakamda gezdirdi. “Bu, senin özgür iradeni elinden almaz. Seni bir kapı paspası yapmaz. Onu burada gördün,” dedi ve göğsüme dokundu. Sonra da başıma hafifçe vurarak, “bunu aklına sokmalısın,” diye devam etti. “Sen cesur, güçlü ve ateşlisin.”

“O sensin,” diye fısıldadım. “Beni cesur, güçlü ve ateşli yapan sensin.”

“Sen sadece yüzeyi kazıdın hayatım.” Dudakları yanağıma değdi. “Bunu gerçekten görmem için sabırsızlanıyorum.”

“Gerginim.”

“Öyle olduğunu biliyorum,” dedi. “Ve yarın, bu gerginlikle bile cesur, güçlü ve ateşli olmaya devam edeceksin. Çünkü sen busun. Senden beklediğim bu ve sen bana bunu vereceksin.”

Her şeyimi. Ona her şeyimi verirdim. İsteddiği her şey onundu.

“Sana dokunmam uyumana yardımcı olur mu?” diye sordu.

“Bana dokunman her zaman yardımcı olur, efendim.”

Sırtım göğsüne dokunacak şekilde beni döndürdü. Sıcaklığına sokuldum. Kollarını bana sardığında dakikalar içinde uykuya daldım.

Paul’ün sosis ve kreplerden oluşan enfes kahvaltısından sonra Christine ve ben çalışma odasına gittik. Emzirmek için Sam’i aldı. “Rahatsız olmazsın, değil mi?” diye sordu. Birkaç saat içinde önümde neler yapıyor olacağını düşününce bunu sormasının çok nazikçe olduğunu düşündüm. “Hayır,” dedim. “Hiç olmam.”

Emziren bir kadını izlemek şöyle dursun daha önce bebekli ortama bile pek girmemiştim. Ustaca yerleştirip omzuna ince bir battaniye örterek Sam'i kapattı.

Nefes alıp sandalyesine yaslandı. "Çok iştahlı," dedi birkaç dakika sonra. "Babasına çekmiş."

Başımı salladım ama beklemenin anlamsız olduğunu düşünerek merak ettiğim sorulardan birini sordum. "Sen ve Paul bebek varken nasıl hâlâ oynuyorsunuz?"

"Eskisi kadar oynayamıyoruz. Orası kesin."

"Hafta sonu oyununu yapmıyor musunuz?"

"Hayır," dedi. "Bebekle birlikte pek olmadı. Şimdilik oyun odasını sadece zamanımız olduğunda kullanıyoruz, ki son zamanlarda da pek olduğu söylenemez."

"En azından iyi bir sebebiniz var," dedim başımla Sam'i işaret ederek.

"Ah, evet. Hiçbir şeyden şikâyetçi değilim." Bir an için düşündü. "Yani en azından büyük bir kısmından değilim. Aldığım uyku süresini değiştirmek isterdim. Ve sürekli altına kaçırmasını." Sesini alçalttı. "Oyun odasında sutyen giymek ne kadar tuhaf oluyor biliyor musun?"

"Daha geçen hafta tekrar oynamaya başladık," dedim. "Ama evet, anlayabiliyorum."

"Dinle," dedi. "Ben çok açık ve dürüst bir insanım. Bana bir iyilik yap ve çok fazla bilgi verirsem beni durdur."

"Gayet iyisin."

"Sam doğduktan sonra ilk oynadığımızda, dört hafta kadar önce, sutyen giymedim ve yani... Ve sızıntı oldu.

Paul'ün bu kadar şaşırdığını neredeyse hiç görmemiştim.” Kıkırdadı. “Ama yüzündeki ifade paha biçilmezdi.”

Soğukkanlı Paul'ü şaşkın ve çuvallamış halde hayal etmeye çalıştım.

“Ne yaptı?” diye sordum.

“Temizledi,” dedi. Zihnimde bezler ve tuvalet kâğıtları canlandırdım. “Sonra, tatlı bir tadı olduğunu söyledi.”

Kızardığımı hissettim.

“Kusura bakma,” dedi. “Sanırım bu biraz fazla oldu.”

“Hayır,” dedim o ve Paul hakkında daha fazla şey öğrenmek isteyerek. “Sadece beklenmedik, belki de daha kolay bir şeyle başlamalıyız. İkinizin ilişkisinin nasıl gittiğini duymak istiyorum. Nasıl karşılaştığınızı anlat.”

“Paul çok ünlüdür,” derken bu hikâyeyi çok sık anlattığı izlenimine kapıldım. “Onun şanı kendisinden öne gider. Mutlaka aynısı Nathaniel için de geçerlidir.”

Başımı salladım.

“Onunla ilk olarak burada karşılaştım aslında, bir toplantıda,” dedi. “Uzun süredir itaatkârdım ama arada ilişkilerim de oluyordu. Birkaç hafta sonra bana bir gösteride kendisine yardım etmemi istedi. Nathaniel'in senin ilk dominantın olduğunu biliyorum ama inan bana tecrübeli birisiyle oynadığında...” dedi ve başını salladı, “muhteşemdir.”

Başka birisinin beni Nathaniel gibi hissettirebileceğinden emin değildim ama bunu söylemekten kaçındım.

“Birkaç ay kadar gelişigüzel oynadık, “dedi. “Ve sonunda hafta sonu programlarına başladık. Düzenli bir ilişkiye geçtik ve gerisi zaten malum.”

“Nathaniel bir keresinde yedi gün yirmi dört saat dominant itaatkâr ilişkisi yaşadığınızı söylemişti.”

Başını salladı. “Çıkmaya başladıktan sonra. Gerçekten hoşuma giden kısımları vardı ama Paul’ün pek hoşlandığını sanmıyorum.”

“Nathaniel’in da hoşlanacağını sanmam.”

“Sen hoşlanır mıydın?”

Düşündüm. Bütün bir haftayı itaatkârı olarak geçirmek nasıl olurdu? Hafta sonu oyunumuzu uzatmak? Yedi gün... Düşünmekten aklım karıştı. Çok zamanımız olurdu. Çok fazla şey yapabilirdik.

“Belki,” dedim. “Sadece bir hafta ya da daha fazla. Denemek için.”

“Dediğim gibi hoşlandığım kısımlar vardı. Farklı tür bir deneyimdi.” Sam’i diğer göğsüne geçirip tekrar kendisini örttü. “Yedi gün yirmi dört saat ilişki yaşamak istediğini söylediğinde Nathaniel’in yüzündeki ifadeyi görmeyi hiç istemem.” Güldü. “Büyük ihtimalle konuşmamızı istediğinde aklında olan şey bu değildi.”

Beraber güldük. “Büyük ihtimalle hayır.”

“Nathaniel hakkında hatırlaman gereken şey,” dedi tekrar ciddileşerek, “hayatında ilk kez âşık olduğu. Seninle diğer itaatkârlarıyla olduğundan çok daha temkinli oluyor. Biliyorum ki bu kısmen senin tecrübesizliğin yüzünden ama kısmen de seni zorlamaktan korktuğu için böyle.”

Buna kesinlikle inanıyordum. “Biliyorum ve ileride daha da zorlamasını isteyeceğim zamanlar olacağını düşünüyorum.”

“Ona söylemelisin. Bazı şeylerin farklı şekilde olmasını istediğin zaman bunu ona söylemek senin görevin.”

“Sadece kafamda o noktaya gelemiyorum. Hafta sonu olmuyor.”

“Bunu duyması gerek,” dedi. “Hatta eğer senin için daha rahat olacaksa ona hafta içi söyle. Çarşamba gecesi hafta sonu hakkında konuşamazsın diye bir kural yok.”

“Bunu hatırlamalıyım. Bu, geri bildirim. Ona ne yapacağını söylemek değil.”

“Doğru. Nihai karar yine onun ama ona ihtiyacı olan bütün bilgileri verirsen daha doğru karar alabilir.”

Sormak istediğim başla sorular vardı ama sadece bir konu hakkında birisiyle konuşmaya ihtiyaç duyuyordum. Nathaniel dışında birisiyle.

“Sana bir şey sorabilir miyim?” diye sordum.

“Ben açık bir kitap gibiyim,” dedi gülümseyerek. “Çok az şey sınırlarımın dışındadır.”

“Değnek,” dedim, sözcüğü söylerken bile neredeyse titreyerek. “Bana onlardan bahset.”

“Bu çok tesadüfi.”

Tırnağımı ısırdım. “Bunu kırmızı çizgim olarak işaretledim çünkü korkuyordum. Ama Nathaniel gerçekten onları seviyor.”

“Ve sen de değnekler konusunda bir itaatkârın fikrini almak istedin?”

“Evet.”

“Eğer Paul, Nathaniel’a akıl hocalığı yaparken bir iki değnek kullanmadıysa şaşırırım,” dedi. “Ama sanırım, bu konudaki görüşü benimkinden farklı.”

“Sen bana anlatır mısın?” diye sordum, bu adı bile korkutucu olan şeyler hakkında ne düşündüğünü duy-maya can atarak.

Başını salladı. “Şimdi, Paul beni daha önce değnekle cezalandırdı ve o tamamen farklı bir şeydi. Değneğin o şekilde kullanılmasından hiç hoşlanmıyorum.”

“Değneği ceza dışında amaçlarla kullanabilir misin?”

“Kendilerine değnekle vurulmasından zevk alan birkaç kişi tanıyorum. Ben de onlardan biriyim.”

“Gerçekten mi?”

“Aslında her şey teknikte bitiyor ve Paul’ün muhte-şem bir tekniği var. Ve Nathaniel da Paul’dan öğrendi.”

Hiçbir şey söylemedim.

“Sana yalan söylemem. Acıyor,” dedi. “Ama şaplaklar da öyle değil mi?”

“Evet, ama ben şaplakları seviyorum.”

“O durumda, değnek konusunda rahat hissettiğin zaman büyük ihtimalle Nathaniel’in onları sende kullan-masından hoşlanacaksın,” dedi. “Eğer seni iyi hazırlarsa, seversin.”

“Hazırlarsa mı? Isınma şaplağı gibi mi yani?”

“Evet, onun gibi.”

“Hımmmm,” dedim cevap olarak. Bunu daha sonra düşünmek için bir kenara bırakacaktım. Zevk için değnek mi? Bu kimin aklına gelirdi ki?

Tam Christine, Sam’i battaniyenin altından çıkarıp bluzunu düzelttiği sırada kapı zili çaldı.

“Bu, annem olmalı,” dedi. “Ne mükemmel zamanlama.”

Christine’in annesi, Sam’i alıp gittikten sonra Nathaniel ile birlikte misafir odasına gittik. Benim için bir giysi hazırladığını söylemişti ama giymeden önce beni durdurdu.

“Üstünü değiştirmeden önce,” dedi. “Bir dahaki uyarıya kadar kütüphane zamanı bitti. Anlaşıldı mı?”

İçimi bir tutku, şehvet ve arzu sancısı sardı.

“Evet, efendim.”

“Paul’ün oyun odası için bazı kuralları vardır,” dedi. “Saçlarını toplayacaksın. İçeride takılmasına izin verilen tek takı nikâh yüzükleri. Senin tasman için bir istisna yaptı. Başını eğmeni istemiyorum. Christine ve Paul’ü izlemeni istiyorum. Ve izleyici olarak, sessiz kalacaksın.” Gülümsedi. “Tabii rahatsız olup anahtar sözcüğünü kullanma ihtiyacı duyman dışında. Anlaşıldı mı?”

“Evet, efendim.”

Uzanıp beni öptü. “On beş dakika içinde odanın önünde buluşalım.”

Aşağıdaki oyun odasına girdiğimizde Christine çoktan pozisyonunu almıştı. Nathaniel odanın köşesindeki sandalyeye doğru yürüdü, ben de arkasından gittim. Oturduktan sonra, ayak ucundaki yastığa oturup

elimi gelişigüzel bir şekilde dizine koydum. Christine kıpırdamadı. Beklediğim gibi sutyen takmıştı ama diğer her yeri çıplaktı. Kendimi görüntüye alıştırmaya çalışarak bir süre onu izledim. *O fıplak*, dedim kendi kendime. *O fıplak ve bunda sorun yok*. Bir süre odada etrafa bakındım, oda Nathaniel'inkinin iki katıydı ve daha fazla alet vardı. Geri kalanı aynıydı; bir buzdolabı, bir lavabo ve büyükçe bir ilk yardım çantası. Raflardan birinde bebek monitörü duruyordu. Çocuklu olup da oynama düşüncesi beni sarsmıştı. Hatta Christine'in annesi, Sam'i birkaç saatliğine götürdüğü için daha da minnet duydum.

Christine ve Paul, Sam'in doğumundan beri kaç kez oynamışlardı bilmiyordum ama sanırım pek fazla değildi. Gece geç saatteki emzirmeler ve gaz sancılarından kim fırsat bulabilirdi ki? Belki de Christine ve Paul'ün bebeklerine birkaç saatliğine bakacak birileri olduğu için bizim kadar mutlu olabileceklerini düşündüm. Paul'ün içeri girmesiyle başımı kapıya döndürdüm. O da Nathaniel gibi siyah kot pantolon ve tişört giymişti. Tavrındaki değişiklik beni şaşırtmıştı. Elbette hâlâ kendisi gibi görünüyordu ama sadece daha güçlüydü. Christine'in çömeldiği yere doğru yürüdü.

"Seni oyun odamda tekrar görmek çok güzel be-beğim," dedi.

Ellerini yere koyup Paul'ün ayaklarına doğru kaydı. "Size zevk vermeye hazırım, efendim."

"O zaman göster bana," demesiyle Christine daha yakına kayıp her iki ayağının parmaklarını ve sonra da

ayaklarının üstlerini öptü. Bittiğinde dizlerinin üstüne yükselip ellerini bacaklarından yukarı kaydırıldı. Paul, “Daha değil,” diyerek geri çekildi.

Christine hemen durup ilk pozisyonuna geri döndü. Bu ilginçti. Nathaniel ayaklarını öpmemi hiç istememişti. Nedenini merak ettim ve eğer yapmamı isteseydi Christine kadar çabuk davranabilir miydim diye düşündüm.

Ama bu düşünceye kapılmaya zamanım yoktu. Paul arkasından siyah deri bir tasma çıkardı. “Bunu sana tekrar takmak için can atıyorum,” dedi Christine’e. Oyun odasında oldukları zaman dışında artık tasma takmadığını söylemişti. Hamilelik ve doğum, ilişkilerinin dengelerini değiştirmişti ve tüm hafta sonu boyunca dominant ve itaatkâr olan Nathaniel ve benden farklı olarak artık sadece bu odada dominant ve itaatkâr oluyorlardı. Christine gözlerini yere dikti. “Ben de bunu çok özlemiştim, efendim.”

Tasmasını ona takarken, yaptıkları ritüel dikkatimi çekti. Paul’ün ona hükmedişi hem sözleriyle hem de davranışlarıyla Christine’in onun olduğunu gösteriyordu. Aynı şekilde Christine de Paul’ün tasmasını ve isteğini kabul ederek onun geçici hâkimiyetini kabul etti. Kendini ona verdi. O kısmı Nathaniel’in beni tasmalamasından biliyordum ama beni asıl etkileyen, tasmayı Christine takarken Paul’ün gözlerindeki bakıştı. İfadesinin yoğunluğu (gurur, cinsel arzu) tamamen beklenmedikti. Nathaniel bana tasmasını takarken böyle bakmış mıydı? İfadesi Paul’ünkünü yansıtıyor muydu? Tasmayı taktıktan

sonra Paul gözleri hâlâ için için yanarak geri çekildi. “Ellerinin ve dizlerinin üstünde masaya çık.”

Christine gözlerini yerden çekmeden, masaya doğru emekleyip üstüne çıktı.

Neden emeklediğini merak ettim. Bu Paul’ün beklediği bir şey miydi? Nathaniel benden hiç bunu isteyecek miydi? Yürümek yerine emeklememi mi emredecekti?

Paul, Christine’in önünde durdu, ağzına bir toplu tıkaç takıp başının arkasından bağladı.

“Son zamanlardakinden biraz daha fazla zorlayacağım seni,” dedi elleriyle yumuşakça omuzlarına vurarak. “Ve misafirlerimizi korkutmadığından emin olmak istiyorum.” Hâlâ onu duyabildiğimiz halde uzanıp kulağına fısıldadı. “Ayrıca ağız tıkaçının ardından çıkardığın sesleri seviyorum.”

Eline bir şey verdi.

Nathaniel’in nefesini kulağımda hissettim. “O bir zil,” diye fısıldadı sessizce. Önümüzdeki çiftin bizi duyamadığını biliyordum. “Ağız tıkalıyken anahtar sözcüğünü kullanabilmesini sağlıyor. Eğer bir şey olursa ya da oyunu yavaşlatması veya durdurması gerekirse, zili düşürecek.”

Yavaşça öne uzandım. Nathaniel daha önce bana ağız tıkaçı takmamıştı ve epey merak etmiştim. Christine’in yapmak istediğim bir şey olduğunda Nathaniel’a beni biraz daha zorlamasını söylememi önerdiğini hatırladım.

Paul odanın içinde bir şeyler bulmaya gittiğinde Christine'e baktım. Aslında zavallı göründüğünü düşünürdüm, öyle görünüyordu da, ama beni çeken onun zavallılığı değildi. Beni çeken güveni ve itaatindeki zarafetti. Pozisyonundan beklenmeyen envaiçeşit zarafet taşıyordu. Paul arkasına gelip tekrar poposuna dokunduğunda gözlerindeki bakış dikkatimi çekti. "Bunu çok fena istiyorsun. Bundan eminim." İçine bir vibratör soktu. Ağzındaki tıkaç yüzünden inleyemiyordu. "Şimdiden bu kadar çaresizsin."

Önümde olanları idrak etmeye çalışırken başım döndü. Bu sabah benim için kahvaltı hazırlayan adamın şimdi gözümün önünde karısına vibratör soktuğu gerçeğini idrak etmeye çalıştım. Gözlerimi ayıramadım.

Ona şaplak atmaya başladı. Başta düşük olan ses giderek yoğunlaştı. Bir an için içinde vibratör varken şaplak yemenin nasıl hissettireceğini merak ettim.

Bir süre sonra dikkatim Paul'ün ne yaptığına değil ikisinin nasıl görüldüğüne odaklandı. Dikkatini tamamen nasıl ona verdiğine. Yüzündeki mutlak konsantrasyona odaklandım. O an dünyada Paul için Christine'den başka hiçbir şey yoktu. Sonra yine kendimi ona sunduğum zaman Nathaniel da aynı şekilde görünüyor mudur, diye merak ettim. O hafta söylediği şey aklıma geldi. Düğünde tasma taktığım zamanki ruh halinde olmamı istemediğini söylediğinde ne demek istediğini kesinlikle anladım. Bütün hafta sonunu nasıl dikkatle idare ettiğini, tüm detayları nasıl özenle planladığını düşündüm. Her

şeyin ötesinde, daima iyi olduğumdan ve sürekli ilgi gördüğümünden emin olmak istemişti.

Dikkatimi önümdeki çifte verdim çünkü yaptıkları şey ilginçti, Paul tahta bir kürekle geri dönüşmüştü, dikkatimi çeken ise hareket etme şekilleriydi. Sanki karmaşık bir dans yapıyor gibiydiler: Paul'ün hareketleri yankılanıyor ve Christine'de vücut buluyordu. İncelemeleri Paul'ü daha da kışkırtıyordu. Önümde oynanan sahne beklemediğim bir karşılıklı zevk oyunuydu ve bütün sahne gerçek olabileceğine inanamayacağım kadar narin bir güzellik sergiliyordu. Kendimi bu karşılıklı oyunu izlemeye öylesine kaptırmıştım ki Paul'ün eline püsküllü kamçı aldığını fark etmedim bile. Christine olmak istedim. Bana zevk vermek için çabalayanın Nathaniel olmasını. Artık en iyi şekilde nasıl itaat edebileceğimi öğrendiğime göre yine oyun oynamak istiyordum. Sonunda Paul durarak Christine'e rahatlama fırsatı verdi ve başını masaya düşürdü. Hem vibratörü hem de ağız tıkacını çıkardı, yanağından öptü ve ona bizim duyamadığımız bir şey fısıldadı. Christine, Paul'e bakarken gözlerindeki aşk ve güven beni öyle etkilemişti ki Nathaniel'in dizini daha sıkı tuttum.

Oyun odasındaki ilk hafta sonumuzu düşündüm. Çenemi tutup yüzüne bakmamı emredişini. Ben de ona Christine'in Paul'e baktığı gibi mi bakmıştım? Ya da Nathaniel'in ifadesi de Paul'ünkü kadar azgın ve şehvetli miydi? Hatırlayamamaktan rahatsız olarak bir dahaki sefere daha fazla dikkat edeceğime kendime söz verdim.

Paul ona odanın ortasına gitmesini söyleyince Christine masadan inip onun isteğini yerine getirdi. Odaanın ortasında karmaşık bir halat sistemine benzer düzenek vardı. Uzanıp bakınca internet aramamdan mekanizmanın asma oyunlarında kullanıldığını hatırladım. Nathaniel'in oyun odasında bunların hiçbirisi yoktu.

Paul acele etmeden Christine'i tavandan sarkan ip ve askılarla bağlayarak botlara benzeyen bir şeyin içine bağladı. Onları izlerken yıllardır beraber olan bir çift oldukları anlaşıyordu. Ne bir tuhaflık ne tereddüt, sadece tam ve kesin bir itaat ve kontrol vardı. Christine yerde pozisyon alır almaz Paul yakın duvardaki bir şaltire uzandı. Saniyeler içinde makara Christine'in bacaklarını havaya kaldırınca defalarca yapılmış olduğunu belli eden kusursuz bir hareketle yuvarlandı. Başı yerden birkaç metre yukarıda asılı konuma geldiğinde makara durdu. Paul yanına gidip başıyla işaret edince Christine onun kot pantolonunun düğmesini açtı.

Bakışlarımı çekmek istedim ama yapamıyordum. Sonra, tam gözlerimi kapatıp kapatmamam gerektiğine karar vermeye çalışırken, Paul'ün fermuarı açılmadan hemen önce yumuşak bir kumaş gözlerimi kapattı. Nathaniel bana fısıldadı, "Görmek bu oyunun en önemli kısmı değil."

Hayır. Yakın zamanda gözlerimin bağlı kalacağını fark eder etmez hayır diye bağırarak istedim. Görmek istiyordum. Ama Christine'in itaatindeki güzellik ve güveni hatırlayınca gözlerimin kapatılmasına izin vererek kendi

efendime itaat ediyor olduğumu anladım. Bunun için kendi sebepleri olduğunu biliyordum. Sonra doğrulup diğer duyularıma odaklandım. Önce dokunma duyumu hissetti. Altımdaki yastığın yumuşaklığını... Çıplak göbeğimin çevresindeki hava akımını... Nathaniel'in parmaklarımın altındaki sert kemiklerini ve güçlü kaslarını. Ve hatta göz bandının ipeksiliğini.

Sonra sesler geldi. Christine'in yaptığı bir şeylerin üstüne Paul'ün düzensiz soluk alıp veriş. Anlaşılmayacak kadar kısık sesle ama tamamen anlaşılır bir tonda söylenmiş özendirici sözcükleri. Üstümde, Nathaniel'in nefesinin düzenli sesi. Hatta kalbimin sesi. Sessiz oda birdenbire bir kakofoniye dönüşmüştü. Soluğum ve kalp atışlarım dışında geçen zamanı artık ölçemiyordum. Bir şeyler bulmaya çalışırken önümdeki çiftten gelen ritmik seslere odaklandım.

Christine'in zevk yakarışlarıyla neler olduğunu merak ettim. Sonra Nathaniel'in fısıldadıklarını hatırlayınca Nathaniel'in asıl dikkat etmem gereken şeyin bu odada olanlar olmasını istemediğini anladım.

Bir gece önce sen cesur, güçlü ve ateşlisin demişti. Onların beni rahatlatıp rahat uyumamı sağlayacak romantik sözcükler olduğunu düşünmüştüm ama önümdeki oyunu duyup hissettikçe daha fazla şey ifade ettiklerini anladım. Christine'in cesaretini yerde pozisyon alıp Paul'ün talimatını bekleyişinde gördüm.

Gücü, Paul'ün Christine'i tahrik ederek kendi arzularını gerçekleştirmesini sağlayan sesinde duydum.

Şehveti neredeyse oyun odasını tutuşturacak kadar ısıtan ateşli duygularından hissettim.

Bu sensin. Nathaniel'a fısıldadım. Beni cesur, güçlü ve şehvetli yapan sensin.. Önceki gece bunu söylediğimde de bunu kastetmiştim ve sözcüklerin doğru olduğuna hâlâ inanıyordum. Yeni bir şey daha fark etmiştim ve önümdeki çift oyunlarına devam ettikçe gözlerim bağlı bir şekilde farkına vardıklarını sindirerek oturdum.

Onuncu Bölüm

- A B B Y -

Nathaniel elimi tutunca ellerinden yayılan tutku dürtüsüyle hazırlıksız yakalanarak irkildim. Elimi kucağıma koydu. İçime yeni bir arzu dalgası yayan boğuk sesiyle, “Bekleme pozisyonuna geç,” diye fısıldadı

Yastıktan inip onun oyun odasındaiken aldığım pozisyona geçtim. Yere çömelirken neler olduğunu duyabilmek için kulaklarımı iyice açtım. Nathaniel’in hangi mobilyanın yanında olduğunu ve ne almaya ya da yapmaya hazırlandığını bilecek kadar Paul’ün odasında bulunmamıştım.

Paul ve Christine hâlâ odadalar mıydı? Beni izliyorlar mıydı? Nathaniel bu hafta sonu benim teşhircilik sınırlarımı zorlamayacağını söylemişti. Peki, bu teşhircilik sayılır mıydı? Sonuçta, sadece çömeliyordum.

Herhangi bir ses, bir fısıltı duymak için tekrar dinlemeye çalıştım. Sonradan dank etti, önemi yoktu. Nathaniel’in ne planladığının önemi yoktu. Kontrol

ondaydı. Ona o gücü vermiştim ve merak etmek ona güvenmemek olurdu.

Paul ve Christine odadalarsa, itaatimin az önce önümde oynanan oyunun bir yansıması olmasını istiyordum. Sonra Paul ve Christine'in odada olup olmadıklarını bile umursamadığımı fark ettim. Görmelerini istedim. Efendime hizmet etmekten ne kadar gurur duyduğumu onlara göstermek istedim. Çıplak ayak sesleri bana yaklaştı.

"Ayağa kalk, Abigail," dedi.

Olabildiğince zarif bir şekilde ayağa kalktım ama gözlerim kapalı pozisyon değiştirmek yönümü şaşırttı-ğından biraz sendeledim.

Omuzlarımdan tutup beni yakaladı. "Sabit dur hayatım." Ellerini kısırdatmadan beni tutmaya devam etti. "Bana güvenmeni istiyorum."

Evet. Her şekilde güveniyordum.

"Paul ve Christine odadan çıktı. Burada sadece ikimiz varız."

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi oldu. Odada yalnızdık. Sadece ikimiz. Ah o yalnız olduğumuz zaman yapabileceği şeyler.

"Soracağım her soruyu hemen ve dürüstçe cevaplayacaksın. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim." *Efendim.*

Paul ve Christine'i izledikten sonra bu sözcük artık çok daha fazla anlam ifade ediyordu.

Bu yeni anlamın verdiği zevkle titredim. Bunu her söylediğimde ona olan taahhüdümü yeniliyordum. Ona

isteyerek onunla birlikte olduğumu hatırlatıyordum. Ona teslim oluyor ve onu istediğimi onaylıyordum.

Yedi harfli bir kelime hiç bu kadar çok şey ifade edebilir miydi?

Elimi tuttu. “Benimle gel.”

Yürüdük. Nereye gittiğimizden emin değildim. Oda-
dan çıkmıyorduk, öyle değil mi? Gitmek istemiyordum.
Oyun odasında kalmak istiyordum. Nathaniel’in beni
becermesini, beni kullanmasını istiyordum.

Ama bu onun tercihiydi ve eğer gitmemizi istiyorsa
iyi sebepleri olmalıydı.

Durduk. Kapının yanında olduğumuzu sanmıyor-
dum. Yönümü bulmak zor olsa da kapının karşısındaki
duvarın orada olduğumuzu düşündüm.

“Soyun,” dedi elimi bırakarak.

Hem sevgilisi hem de itaatkârı olarak onun için
defalarca soyunmuştum ama her nasılsa bu kez daha
farklı görünüyordu. Daha yoğundu.

Parmaklarımı belime götürürken izlediğini hayal
ettim.

“Önce üstünü çıkar.”

Arkama uzanıp sutyenimi çözdüm. Sutyenim yere
düşer düşmez Nathaniel’in ellerini üstümde hissettim.
Sırtım tahta bir şeye çarpana kadar beni geriye doğru
yürüttü. Parmakları göğüs uçlarımı ovalarken yana-
ğımın içini ısırdım. Dudakları boynumda yumuşakça
geziyordu. “Bu sabah çok iyi iş çıkardın. Seninle gurur
duyuyorum.”

Hangisinin beni daha mutlu ettiğini bilemiyordum; elleri mi, ağzı mı? Yoksa sözleri mi?

“Öyle gurur duydum ki. Sana küçük bir ödül vermeye karar verdim.” Elleri bileklerimden birini tutup başımın üstündeki yumuşak bir kelepçeye taktı. Aynısını diğer bileğime de yaparken kulak mememi emiyordu. “Seni Paul’ün çarmihına bağlıyken sert ve güzel bir şekilde becererek.”

Oh, lanet olsun, evet. Konuşurken elleri durmuyordu, omuzlarımın üzerinden göğüslerime inerek göğüs ucumu sıkıp karnımı okşuyordu. Derin, kısık sesi beni titreyen, şekil bulmuş bir arzudan ibaret kılınıyordu.

“Bunlardan benim oyun odamda da var,” dedi arzularımı önemsemeyerek. Ya da belki ne yaptığını kesinlikle biliyordu. “Gelecek sefer oraya gittiğimizde seni arkan dönük olarak bağlayacağım.” Dokunuşu sertleşti. “Popon tamamen açıkta kalacak şekilde.” Kalçamdaki kumaş parçasını yakalayıp yırtarak beni tamamen çıplak bıraktı. “Bundan hoşlanır mıydın, Abigail?”

Ilık hava sızlayan tenime çarpınca iç çektim. Parmakları klitorisimi sıyrıyordu.

“Evet, lütfen efendim,” dedim yarı fısıldar, yarı inler bir sesle.

Parmak uçlarıyla çıplak tenimde daireler çiziyor ve ara sıra da ıslak yerime sokuyordu. “Tavşan kürkü kamçının tadını çıkardın. Sanırım artık süet olanı kullanmanın vakti geldi.”

Sadece popomu onun kamçısına sunmanın düşüncesi bile beni titretti.

“Ama şimdilik,” dedi, bacaklarımı ayırarak, “yapacak başka işlerimiz var, öyle değil mi?”

Beni bilerek azdırıyordu. Bana oyun odasında yapacakları ile ilgili verdiği sözler, üstümdeki elleri ve yapmaya hazırlandığı şeyin beklentisi arasında düşüncelerimi zar zor toplayabiliyordum.

“Sen ne istersen, efendim.”

Yutkundu. “Durumu benim istediğim gibi görmenden mutluyum.”

Tek bir hareketle bacaklarımı yukarı kaldırıp içime girdi. Daha derine girmek için yaptığı hamleyle sırtım arkamdaki tahtaya çarptı.

“Kendini tutma,” dediğinde bacaklarımı ona doladım. “Bu oda ses geçirmez.” Çıkıp tekrar içime girdiğinde yüksek sesle inledim. “Sanırım.”

Bir yanım Paul ve Christine’in duymasını istiyordu. Sonuçta, bu adildi. Nathaniel’in bana neler yaptığını, hafta sonlarımızda her hareketimi ve düşüncemi, hatta bazen her nefes alışımı nasıl kontrol ettiğini bilmelerini istiyordum. Tekrar içime girdiğinde Paul ve Christine tamamen aklımdan çıkmıştı. Nathaniel beni gitgide boşalmaya yaklaştırırken sadece onu hissetmeye odaklandım. Bacaklarımı kaldırıp kalçasını hizaladı ve ta derinlerimdeki o tatlı noktaya vurdu.

O andan sonra içimde hiçbir şey tutamadım. Çığlık attım. Zevkten başım dönene kadar tekrar tekrar içime

girerek darbelerine devam etti. Soluğu kesik kesik nefese dönüştü ve vücutlarımızın arasına bir elini soktu. Klitorisimi okşadığında bir çığlık daha attım. “Lütfen, efendim,” diye yalvardım.

Sesi kararlıydı. “Lütfen, ne?”

Ah Tanrım. Parmakları. Penisi. Gitgide zavallı ve aciz hale geliyordum. “Lütfen, efendim. Daha fazla dayanamıyorum.”

Tekrar içime girdi. “Boşal o zaman.”

Elinin bir sonraki hareketiyle orgazm bedenimi sardı.

Bacaklarım hâlâ beline sarılı haldeyken kalçamı tutup beni duvara çarparak, “Bekle,” dedi. Hızlı, derin hareketlerle tekrar tekrar içime girerek orgazmını tırmandırdı.

Bir kez daha orgazmın yaklaştığını hissettim ve o içimin derinlerine boşalırken tekrar boşaldım. Sonraki birkaç dakika bana dayanıp soluk soluğa kaldı. İkimiz de toparlandıktan sonra bacaklarımı yavaşça yere indirdi. Hemen bileklerimi çözüp birkaç dakika kollarımı ve omuzlarımı ovdu. Sonra, nihayet, parmaklarını başımın arkasına götürüp göz bandını çözdü ve bant yere düştü. Oyun odasına girmek için koridordan çıktığımızdan bu yana ilk kez göz göze gelmiştik. Oradaydı.

Aradığım yoğun arzu, tutku ve aşk oradaydı. Soluklandım.

“İyi misin?” diye sordu.

“Evet, efendim.” Durup gözlerindeki duyguların tadını çıkardım. “İyiden çok daha fazlası,” diye fısıldadım.

Sonra, beni tekrar misafir odasına götürdü. Nathaniel yatak başına dayanmış uzanırken kollarının arasındaydım. Sabahımız hakkında konuşurken bana sarılmasından mutluydum, konuşurken dokunulmak bana kendimi rahat hissettiriyordu.

“Şimdi bana karşı tamamen dürüst olmanı istiyorum,” dediğinde kucağında daha da rahatlardım. “Şimdiye kadar olanlar hakkında ne düşünüyorsun?”

“Çok fazla şey düşünüyorum, idrak etmem gereken çok fazla bilgi var,” dedim. “Ama önce, bunu planladığın için teşekkürler. Başta biraz tedirgindim ama çok faydalı oldu.”

“Nasıl mesela?”

“Her şey,” dedim. Nasıl tanımlayacağımdan emin değildim. “Christine’den başlayalım. Kendisinden emin, son derece güvenli.”

Sesindeki merakı sezdim. “Kendinle ilgili tereddütlerin oldu mu?”

Başımı indirince saçım öne düştü. “Seninleyken değil. İsteyken ya da Felicia ile konuşurken oluyor. Hatta Elaina ve Todd’un yanındayken de. Eskiden aramızda bir sorun mu var diye merak ederdim.”

Duygu yüklü bir sesle, “Ya şimdi?” diye sordu.

Onu rahatlatmak isteyerek, “Artık merak etmiyorum,” dedim. “Paul ve Christine’i ve kurdukları hayatı görünce. Çocuk ya da diğer şeyler için hazır değilim belki ama şimdi görüyorum ki ben... iyi olacağım.”

“İyi olacağız,” diye düzeltti.

Sözlerindeki ima ile kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve dönüp onu öptüm. “İyi olacağız,” diye tekrar ettim.

Saçımı okşayarak, “Başka ne var?” diye sordu.

“Çok şey.” Tekrar kucağına yaslandım. “Christine sana geri bildirim yapmamın ne kadar önemli olduğunu anlamamı sağladı. Şimdi görüyorum ki bu sana ne yapacağını söylemek anlamına gelmiyor.”

“Nihayet sonunda birisinin bu konudan bahsetmesine sevindim.”

“Sana ne yapman gerektiğini söylediğimi düşünmeni asla istemem.”

Çok sevdiğim o ciddi ama yumuşak ses tonuyla, “Bana ne yapacağımı söylemekle neden hoşlandığını ya da neyi daha sık yapmamı istediğini söylemek arasında dünyalar kadar fark var,” dedi.

“Biliyorum. Christine, eğer daha kolay olacaksa yapmanı istediklerimi sana hafta içi söyleyebileceğimi belirtti.”

“Ya da hafta sonu söyleyebilirsin.”

Başımı salladım. “Bunu yaptığımı hayal edemiyorum.”

Sessiz kalınca konuyu tamamen değiştireceğini düşünüyordum ki tekrar konuştu. “Peki, sana başka bir anahtar sözcük versem?”

“Ne?”

“Yeşil’i de ekleyebiliriz.”

“Bu ne işe yarayacak?”

Derin bir nefes aldı. “Benim hızlanıp seni zorlamamı istediğinde kullanacaksın.”

“Gerçekten mi?” diye sordum hevesle.

“Evet. Eğer bana direkt olarak söylemek yerine ‘yeşil’ demekle daha rahat hissedeceksen,” dedi. “Ama yine de sonra senden bana detaylı geri bildirim vermeni isteyeceğim.”

Haftalar önce anahtar sözcük konusunu konuşurken neden bana yeşili vermediğini merak ettim ama sonra beni zorlamasını isteyebileceğimi ya da bunu kullanmakla daha rahat hissedeceğimi büyük ihtimalle düşünmemiş olmalı, diye düşündüm.

“Bundan hoşlandım,” dedim. “Hadi kullanalım.”

Anahtar sözcük konusunu daha fazla sürdürmeye-
rek, “Sen ve Christine başka ne hakkında konuştunuz?”
diye sordu.

“Paul’le yaşadığı yedi gün yirmi dört saatlik itaat-
kârlık ilişkisi hakkında konuşmasını dinlemek ilgimi
çekti. Öyle bir şeyin nasıl olabileceğini merak ettim.”

Arkamda kasıldı.

“Sadece bir hafta falan,” diye ekledim hemen. “Daha
uzun bir süre için ya da sürekli değil.”

Temkinli konuştu. “Eğer, gelecekte bu çeşit bir şeyi
denemek istersen hafta sonu oyunumuzun süresini uzatmaya
karşı olmam. Ama sadece belirli bir süre için ve bana
geri bildirim verebileceğine beni ikna ettiğin zaman.”

“Gayet makul.”

“Bu özellikle istediğim bir şey değil. Ama eğer sen
denemek istiyorsan. Bunu senin için yaparım.”

Geri bildirim yapmanın faydalarını görmeye başlıyordum. “Teşekkürler.”

Başımın üstünü öptü. “Sormaya korkuyorum ama başka bir şey var mı?”

“Paul ve Christine’in oyununun nasıl olduğunu hiç fark etmedim. Ne kadar,” dedim bir an için durdum, “güzel olduğunu.”

“Güzel mi?”

Parmaklarımın arasındaki parmaklarını okşayarak, “Hımm,” dedim. “Güven. Kontrol. Birbirleriyle oynarken birbirlerini tamamlayırları.”

“Kesinlikle çok güçlüydü.”

“Paul’ün ona bakışı...” durdum.

“Evet?”

“Senin beni izlediğini, bana o şekilde baktığını düşünmek.”

Ellerini omuzlarıma götürdü. “Yüzüme bak.”

Kucağında dönüp gözlerine baktım.

“Ben de sana öyle bakıyorum,” dedi. “Her zaman.”

Sözlerinin gerçekliğiyle iç geçirdim.

On Birinci Bölüm

- NATHANIEL -

Gözlerinin içine dalıp bakarken nihayet anladığını gördüm. Sonunda anlamıştı. En azından kısmen. İç geçirince gözlerimde aradığı şeyi bulduğunu umdum.

“Şimdi fark ediyor mu?” Yanaklarını avuçlayıp okşadım. “Bana verdiklerini alırken nasıl hissettiğimi biraz olsun anladın mı?”

Hâlâ gözlerimde bir şeyler arayarak, “Evet,” dedi. “Şimdi görüyorum.”

“Güzel.” Onu çekip sert ve istekli dudaklarla öptüm. Tadına varmak istiyordum. Altımda hissetmek.

Dudaklarımın arasında inleyerek kollarını omuzlarıma sardı. Bir an için, kendimi bırakıp onun oyun odasındaki şaşkınlığını gördüğümünden beri içimde tuttuğum arzuyu salıverdim. Beni kendisine çekip yatırarak üstüme çıktığında ancak durabildim.

“Hayır,” dedim uzaklaşarak. “Yapamayız. Paul öğle yemeği sipariş etti.” Aslında ona önümüzdeki birkaç

saati yatakta tek başımıza geçirmek istediğimizi ve sonra yiyeceğimizi söylemek istemiştım ama yapamamıştım. Paul'ün evinde misafırdık ve bana öğlen yemeğini ne zaman yemek isteyeceğimizi sorma nezaketini göstermişti. Ona verdiğim zamana uymam gerektiğini hissediyordum

İç çekti. "Evet, efendim."

"Sonra," diye fısıldadım kulağına.

Gülümsedi. Parmakları tişörtümün üzerinde geziyordu. "Sana bir soru daha sorabilir miyim?"

"Ne istersen sor."

Parmakları hareketine devam etti. "Diğer itaatkârların," dedi. "Onlar... ve sen?.."

Parmaklarımı saçlarının arasına gömüp hafifçe çektim. Paul'ün oyun odasında neden saçların toplu olmasını istediğini anlıyordum ama ben aynı şekilde düşünmüyordum. Oyun odasından çıktıktan hemen sonra saçlarını açmıştım.

"Onlara da sana baktığım şekilde baktım mı?' diye mi soruyorsun?" dedim.

"Eğer yaptıysan bunu anlayabilirim. Yani, şimdi daha fazla şey anlıyorum." Parmakları tişörtümün boyun kısmında dolaştı. "Yine de ben sadece seni ve Paul'ü gördüm. Ve Christine ve ben... yani..." Ellerini çekti. "Of, lanet olsun. Ne söylemeye çalıştığımı bilmiyorum."

"Ben biliyorum." Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Hayır. Başka birisine sana baktığım gibi baktığımı bir an bile düşünemiyorum. Sen benim yüzde birimsin."

Kaşlarını kırıştırdı. "Senin neyinim?"

“O ilk gün, sen daha benim ofisime gelmeden önce,” diye açıkladım, “kendimi tamamlanmış hissediyordum ve hayatımın yüzde doksan dokuzundan mutluydum. Ama o eksik olan yüzde bir beni rahatsız ediyordu. Sonra seni buldum, kayıp yüzde birimi.”

Gözleri büyüdü. “Ah.”

“O sensin. Hep sendin. Beni terk ettiğinde de sendin. Geri döndüğünde de sendin. Başka hiç kimse olmayacak.” Usulca yanağından öptüm. “O yüzden bana başka birisine, itaatkâr olsun ya da olmasın, sana baktığım gibi bakıp bakmadığımı sorduğunda cevap kesin bir hayırdır ve her ne kadar seni yatakta birkaç saat daha tutup bunu defalarca kanıtlamak istesem de Paul’e öğlen yemeğ  için aşağıda olacağımıza söz verdim.”

Mahzunlaştı.

“Sonra,” diye fısıldadım. “Söz veriyorum.”

 ğle yemeğinden sonra dördümüz oturma odasında oturduk. Abby’ye Christine doğum yapalı daha    ay bile olmadığı için emzirdiğ ni, bu yüzden de Paul’ n oyun sonrası bakımı için daha fazla zaman ayırdığını açıklamıştım. “Tersine asılmak yoğ n bir şeydir,” demiştim.

Christine tamamen mutlu ve rahatlamış bir şekilde Paul’ n kollarında koltukta oturuyordu. Annesi, Sam’i geri getirmişti. Emzirdikten sonra bebeğ  Abby’nin kucağına verdi. Abby, Sam’i kucağına aldığı sırada hissettiklerim için hazırlıksızdım. O, hayatına girmeden önce evlenmeyi

ya da çocuk sahibi olmayı hiç düşünmemiştim. Ama bir şekilde, onun hayatımda olması her şeyi mümkün kılıyordu. Annemle babamın alyanslarını bulduğum günü hatırladım, babamın yüzüğünü takınca ne kadar tuhaf hissettiğimi. Belki de artık tuhaf hissettirmezdi.

Sandalyemde arkama dayanarak Paul ve Christine'le kaynaşmalarını izledim. Hafta sonu oyunumuza ara vereceğimizi öğrenince önce çok gerilmişti. Ama bu hafta sonunun bizim ilişkimiz için iyi olacağını düşününce rahatlamış hissettim. Her şey düşündüğümünden de iyi gitmişti. Sürekli benden tarafa bakıp göz göze gelince gülümsüyordu. Lanet olsun. Onu istiyordum. Paul ona kütüphane hakkında soru sorunca dikkatini ona yöneltti. Arkama dayanıp hiç konuşmadan izlemeye devam ettim. Sam uykuya dalınca rahat etsin diye onu kaldırdı.

Paul, "Yarın için planınız ne Nathaniel?" diye sordu.

Bakışlarımı Abby'den çektim. "Abby'yi kahvaltıdan sonra Dartmouth Kampüsü'ne götürmeyi düşünüyorum. Ona geçmişimden bir kesit göstermek için. Bu hoşuna gider mi?" diye sordum Abby'ye.

"Evet, efendim," dedi. Efendim mi?

Lanet olsun. Diğerlerinin yanında böyle hitap etmesi beni ne hale sokmuştu. Gözlerindeki bakıştan durumu fark ettiğini anladım.

Ertesi gün aşağıya inmeden önce kıyafetlerini düzenledim. "Bugün saçlarını toplamanı istiyorum. Dartmouth sokaklarında ensen tamamen açık şekilde gezmeni istiyorum." Bir parmağımı tasmaında gezdirdim. "Kimse

bunun ne olduğunu bilmeyecek ama senin bilmeni ve hissetmeni istiyorum.” Ensesinden öptüm. “Rüzgâr esip de enseni her okşadığında, üzerindeki kontrolümün bir simgesini taşıdığını hatırlayarak titremeni istiyorum.”

Kahvaltıdan sonra Paul ve Christine’le vedalaştık. Yakında tekrar ziyarete geleceğimizi söyledik. Hatta üçünün bir ara New York’a gelmesinden bile bahsettik. Vedalaşmak için sarıldıklarında Christine, Abby’nin kulağına bir şeyler fısıldadı. Abby de gülerek karşılığında bir şeyler söyledi. Paul bana doğru bir kaşını kaldırınca başımı salladım. Evet, hafta sonu başarılı geçmişti. Arabaya biner binmez Abby’ye döndüm. “Bugün biraz farklı bir şeyler tadacağız,” dedim. “Benim eski üniversite anılarımı keşfedeceğiz ve tıpkı diğer çiftler gibi olacağız.” Çıplak dizine bir elimi koydum. “Farkı sadece sen ve ben bileceğiz.”

Doğruldu. “Yürürken sen benim bir adım arkamda olacaksın. Otururken elini dizime koyacaksın. Hiçbir şekilde bacak bacak üstüne atmayacaksın. Başkaları duyabilir diye bana efendim demeni şart koşmuyorum. Anladın mı?”

“Evet, efendim,” dedi karşı konulmaz bir gülümsemeyle.

Dakikalar sonra, kampüsün yanındaki bir park yerine yanaşıp park ettim. Arabadan inip kapısını açmak için diğer tarafa yürüdüm. “Çok güzel görünüyorsun, Abigail.”

“Teşekkürler, efendim.”

Ana kampüsün içinden yürürken eski sınıflarımın olduğu çeşitli binaları gösterdim. Sabah güneşinin tadını çıkararak büyük ihtimalle derse girmeye hazırlanan kızlı erkekli öğrencilerin yanından geçtik. Başta dikkatli, yavaş ve pozisyonunu koruduğundan emin olmaya çalışarak yürüdü. Gözleri arada sırada etrafta gezinip birilerinin ne yaptığımızı fark etmesini beklermiş gibi bakınıyordu. Ama yavaş yavaş, devam ettikçe kimsenin bize dikkat etmediğini fark edince rahatladı.

Öğrenciyken sıklıkla ders çalıştığım kütüphanenin yanındaki Webster Salonu'nun merdivenlerinde oturdum. Çekinerek yanıma oturdu ve elini ürkekçe dizime koydu. Elimi onunkinin üstüne koydum. "Eskiden burada oturup eve mektuplar yazardım." Kendimden bahsederken unuttuğum şeyleri hatırlayarak konuşmaya devam ettim. Nihayet daha rahat bir oturma pozisyonu aldı. Bir ara, sanki bacak bacak üstüne atacakmış gibi bacaklarını kaldırdı. Yaklaşıp fısıldadım, "Beni, seni cezalandırmak zorunda bırakma. Pek göze çarpacak bir konumda değiliz ama seni kucağımda becermek zorunda kalırsam kesinlikle dikkat çekeriz."

"Özür dilerim, efendim."

"Gelecek sefere hatırlatmayacağım. Elini daha yukarıya götür."

Parmakları bacağımda ilerlerken dokunuşuyla bir inilti salıverdim. Hafta sonu ona toplum içinde ilişkide bulunabileceğimizi gösterme planım iyi gitmişti ama bu aynı zamanda benim kontrolümü de test ediyordu. Evde

olsaydık, hatta Paul ve Christine'in evinde olsaydık onu çoktan bir şeylerin üstüne yatırmıştım. Saatime baktım, havalimanına gitmemize daha saatler vardı.

Derin bir nefes aldım ve tekrar konuşmaya başladık. Öncemsiz şeylerden bahsettim; kimsenin umursamayacağı ufak detaylardan. Tabii benim de onunla ilgili duymak istediğim şeyler vardı. Onun üniversite anılarını dinlemek ve kendiminkileri anlatmak istiyordum. Sonraki saat kendi anılarımı anlattım. Anlattığım bazı hikâyelere güldü, bana kendi kolej hatıralarından bahsederken iyice açıldı. New Hampshire'daki zamanımız sona yaklaşırken nihayet anlamıştı, benimle hafta sonu da konuşabilirdi. Hatta aptalca okul hikâyelerinden bahsedecek olsa bile.

Öğle yemeği için onu lüks bir restorana götürdüm. Nasıl oturması gerektiğini düşünürken dudaklarını ısırdı. Bir locaya girdim, arkamdan gelip bana yakın oturarak elini dizime koydu.

"Mükemmel, Abigail," dedim. "Yemeğin geldiğinde yemek için iki elini birden kullanabilirsin."

Bu seferlik, demek istemiştim.

Her nefesinin, her küçük hareketinin farkındaydım. Vücudumun her molekülü ona tepki veriyordu. Kolumu oturduğumuz bankın arkasından uzattım. Parmaklarım omzuna dokunuyordu. "Gördün mü?" diye sordum. "Benim tasmamı takarken başkalarıyla iletişime geçmen nasıl da mümkün oluyormuş?"

Etrafa bakınıp yemek salonunun oldukça boş olduğunu görünce, “Evet, efendim,” dedi. “Dürüst olmak gerekirse, bütün gün,” dedi sesi alçalırken, “şey, biraz tuhaftı. Seninle bu şekilde birlikte olmak. Sanki diğer herkesten bir sır saklıyormuşuz gibi.”

Uzanıp ensesini okşadım. “Tasmanın ötesinde, aramızda diğerlerinkinden daha derin bir bağ var.”

Başını çevirdi. “Ben de öyle düşünüyorum,” dedi.

Onu hafifçe öptüm. Yemeklerimiz servis edildikten sonra, “Akşamüstünü bu sabahı geçirdiğimiz gibi geçirmek ister misin?” diye sordum.

“Evet, efendim. Bu gerçekten hoşuma gidiyor.”

“Birkaç hafta önce, doğruyu söyleyip söylemediğinden emin olamazdım. Ama bu hafta sonundan sonra, sana inanıyorum.”

“Teşekkürler.”

Havalimanına giderken, gelecek haftayı düşündüm. Jackson ve Felicia’nın düğünü için Abby tüm haftayı kendi evinde geçirecekti. Babası perşembe günü gelecekti ve akşam yemeği için benim evime gelmesini planlamıştık. En erken cumartesi günü tekrar yatağında uyuyacaktı. Tekrar birlikte olmaya başladığımızdan beri en uzun ayrılığımız bu olacaktı.

Cumartesi çok uzak görünüyordu. Uçağa binip kemerlerimizi bağladık. Uçuş görevlisi pilotun yanına gidince Abby’ye döndüm. “Şimdi dediğimde, yatak odasına gidip

soyunmak ve sayfa beşteki ikinci pozisyonu almak için otuz saniyen olacak. Anlaşıldı mı?”

Dizimi tutan el sıkılaştı ve gözlerindeki arzu benimkilerde yankılandı. “Evet, efendim.”

Havalanıp uygun yüksekliğe ulaştığımızda tek kelime söyledim. “Şimdi.”

Kemerini çözüp uçağın sonundaki yatak odasına koştum. Saymaya başladım. Otuza geldiğimde yavaşça kemerimi çözüp kalktım.

Yatak odasında sırtüstü yatmış, bacakları kıvrık ve ayırık bir şekilde beni bekliyordu. Görüş açısına doğru yürüdüm. Gömleğimi tutup başımın üstünden çıkardım. Arkasından yerdeki giysi yığınının ayakkabılarım, çoraplarım ve pantolonum da eklendi. Yatağa çıkıp ellerini yakalayarak başının üstüne yerleştirdim. “Ellerini burada tut. Seni uçakta bağlarsam rahat hissetmem.”

Kendimi kontrol etmeye çalışarak derin bir nefes aldım. Eğer bu önümüzdeki altı gün içinde onu son becerişim olacaksa acele etmek istemiyordum.

“İstediğin zaman boşal,” dedim. “İstediğin kadar çok boşal. Sesini duymak istiyorum.”

İkimizden de her zerre arzunun acısını çıkarmayı isteyerek ona doğru kaydım. Beklentisini olabildiğince yüksek tutmaya çalışarak onu dişledim. Onu hissediyordum. Aralanmış bacaklarının arasına kayarak tadına baktım. Tutkusunun tadına vardım.

Ellerini üstümde hissetmek isteyerek, “Dokun bana,” dedim. Ellerini göğüslerimden aşağıya doğru sürükleyip penisimi uyararak beni keşfederken inledim.

Bir göğüs ucunu emip dilimle yuvarlayarak karşılık verdim. Diğer göğüs ucuna parmaklarımla fiske vurdum. Geriye doğru kıvrılarak bana kendini sundu. Onu ağzımın içine çekip daha sert emerek hafifçe ısırdım.

Kalçamı bacaklarının arasına itip dizimi klitorisine sürterek onu tahrik ettim. Kalçasını bana doğru iterek hafifçe boşalırken inledi. Üstüne çıktım. “Gözlerini aç. Bana bak.”

Derin kahverengi gözleri benimkilerle buluşunca penisimi vajinasına yerleştirdim. “Gözlerimi izle,” dedim. “Ben senin bedenine sahip olurken, ruhumu nasıl ele geçirdiğini hissetmeni istiyorum.”

İçine girdim. “Başka birisine hiç sana baktığımı gibi bakıp bakmadığımı merak ediyordun.” Daha derine girdim. “Bakmadım. Gözlerime bak. Sözlerimin doğruluğunu gör.”

Tamamen içine girdiğimde gözleri büyüdü. Benim gözlerimse kafamın içinde neredeyse ters dönmüştü. Bakışlarımı onunkilere kilitledim. Yavaş ve amaçlı bir şekilde birlikte hareket ettik. İkimiz de kendimizi karşımızdakine sunuyorduk; veriyor ve karşılığında ihtiyacımız olanı alıyorduk.

Bir elimi aramıza sokup usulca klitorisini okşadım. Tekrar, bu sefer daha şiddetli bir şekilde boşaldı. Haz bedenini ele geçirirken gözleri kırışıyordu. Tempomu

artırdım, içine giriyor ve beni çevreleyip sıkıştırmasından zevk alıyordum. Biraz sonra dayanmak çok zor hale geldi ve kendimi derinlerine salıvererek boşaldım. Kollarının konforundan ayrılmak istemeyerek onu kendime yapıştırdım. Henüz benim bedenimden ayrılmasına hazır değildim. Önümüzdeki hafta yoğun ve çılgınca olacaktı. Birlikte öğlen yemeği bile yiyebileceğimizden emin değildim. Sırtı göğsüme denk gelecek şekilde yan dönünce tasmaını çıkardım. “Bu hafta sonu bana hizmet ettiğin için teşekkür ederim,” dedim arkasından. Elini uzatıp yanağımı okşadı. “Sana hizmet etme onurunu bana verdiğin için teşekkür ederim.”

On İkinci Bölüm

- NATHANIEL -

Abby sadece pazartesi ve salı günleri işe gidecekti. Haftanın kalan günlerinde Felicia'ya yardım etmek için izin almıştı. Pazar günü evimden ayrılmadan önce salı günü birlikte öğle yemeği yemek üzere plan yaptık. Salı sabahı aradı. İki kütüphaneci hasta oldukları için işe gelemeyeceklerini belirtmişlerdi, üç tane ikinci sınıf öğrencisi hikâye saati için geliyorlardı ve kütüphane bilgisayarını Haziran 2007'nin kitap iade tarihlerini basıyordu. Korkunç hissediyordu ama öğlen yemeği için kütüphaneden bir saatliğine bile uzaklaşması imkânsızdı.

On bir buçukta en sevdiği İtalyan restoranını arayıp öğlen için yemek sipariş ettim.

Danışma masasından bakarak, "Nathaniel," dedi. Yanında Martha vardı. "Öğle yemeği getirmek zorunda değildin."

"Eğer getirmeseydim öğle yemeğini ne zaman yiyecektin ki?" diye sordum.

Masanın arkasından çıktı. “İki saat sonra bayat protein bar yemiş olurdum.” Bana sarıldı. “Teşekkür ederim.”

Beni saran kolların tadını çıkararak, “Rica ederim,” dedim.

“Kalıp benimle yer misin?” diye sordu. “Eğer dinlenme odasında yemekten rahatsız olmazsan yarım saat ara verebilirim.”

“Çok isterim. Aslında ben de bunu bekliyordum. İkimiz için de yemek var.” Çantanın içine uzandım. “Bunu sana getirdim Martha. Küçük bir teşekkür.” Şaşırmış kütüphaneciye açık sarı renk bir gül verdim.

Gülü alırken, “Ah, teşekkür ederim, Bay West!” dedi. “En son ne zaman bir erkeğin bana çiçek aldığını hatırlamıyorum.”

Abby, Martha’yı gülünü koklarken bırakıp kütüphanenin ana salonundan çıkarken, “Ne kadar nazıksın,” dedi. “Bütün gün havalarda uçacak.”

“En azından bunu yapabildim. Sana söylemiştim. Eğer beni yakalamasaydı sana o gülü asla bırakamazdım. Bu arada unutmadan...” Tekrar çantaya uzandım. “Sanırım bu da senin.” Uçları pembemsi krem rengi gülü çıkarıp ona verdim.

Dudakları muzip bir sırıtmaya dönüşmeden önce aldığı şekil tapılasıydı. “Ah, teşekkür ederim, Bay West,” dedi çiçeği alırken. “Ama sanırım az önce amirime de aynı şekilde ilgi gösterdin.”

Yapmacık bir şaşırmayla, “Öyle bir şey yapmadım,” dedim. “Onunkisi sarıydı. Seninki kesinlikle çok daha

fazla anlam taşıyor.” Kutunun hâlâ orada olduğundan emin olmak için cebimi yokladım. “Ayrıca senin için başka küçük bir şeylerim de olabilir.”

Bir kaşını kaldırdı.

“Öğle yemeğinden sonra,” dedim.

Dinlenme odasının kapısını açtı. “Burada yemek zorundayız. Nadir Kitaplar bölümünde bir yüksek lisans öğrencisi tezine çalışıyor bugün.”

Arkasından içeri girdim. “Sanırım çalışmasına müsaade etmeliyiz.”

“Eğer yapabilseydim onu oradan çıkarırdım.”

“Cumartesiye daha çok zaman var. Beni kışkırtma.”

Soğuk mezelerimizi açıp ona bir çatal verdim. “Feliccia nasıl?”

Oturdu. “Bana kızgın.”

Yüzüne baktım. “Neden?”

“Hafta sonunu New Hampshire’da geçirdiğim için bozuk.”

“Gerçekten mi?”

Boş ver anlamında elini salladı. “O öyledir. Sanırım her gelin bunu yaşar. Hem hafta sonu onun için ne yapabilirdim, bilmiyorum. Zaten sürekli Jackson ile beraberdi.”

Bir zeytin aldım. “Hafta sonu uzaklaşmamızın ikiniz arasında soruna sebep olmasına üzüldüm.”

“Üzülme. Söylediğim gibi, bugünlerde her konuda böyle.”

“Haftanın devamı için planların ne?”

“Yarın nedimelerle öğle yemeği var,” dedi. “Babam perşembe günü geliyor. Elaina ve ben cuma günü provadan önce Felicia’yı *spa*’ya götüreceğiz.” Bana bakarken gözleri parladı. “Ya sen?”

“Todd ve ben cuma günü Jackson’ı bir günlüğüne dışarı çıkaracağız.” Todd, Elaina ile evlenirken Jackson’ın yaptıklarının bir karşılığıydı bu.

“Onu striptiz kulübe götürmeyeceksiniz değil mi?”

Kaşlarımı kaldırdım. “Götürürsek ne olur?”

Soğukkanlılıkla tabağına baktı “Saygılı bir şekilde karşı çıkmak zorunda kalabilirim.”

“Saygılı bir şekilde karşı çıkmak mı? Sertçe fırça atmaz mısın?”

“Eğer karşı çıkarsam, sert hiçbir şey yapmam.” Küçük masanın altından bacağımı okşayarak yukarı doğru ilerledi.

“Seni masadan kaldırarak omzuma alıp Nadir Kitaplar Koleksiyonu’na atmamı ve o zavallı öğrenciye hayatının şokunu yaşatmamı istemiyorsan, elini çeksen iyi edersin.”

Elleri hafifçe penisimin köküne doğru yukarıya ilerledi. “Yapamazsın.”

“Abby,” diye uyardım hafta sonuna özgü ses tonumla.

Bir an için yüzüme bakarak büyük ihtimalle şakalaşıyor muyum yoksa ciddi miyim diye anlamaya çalıştı. Şaka yapmıyordum. İçimden saymaya başladım, üçe kadar vakti vardı.

Bir

İki

Elini çekti. "Aptal yüksek lisans öğrencisi," diye mırıldandı içinden.

Biraz düğün ve hafta sonu planlarımız hakkında ve Todd'la Elaina'nın evlerinin nasıl tören alanına dönüşüğünü konuştuk. Belki, çok yoğun olursak tekrar beraber olma zamanı gelinceye kadar vakit daha hızlı geçer diye düşündüm. Küçük masada ellerim ellerine dokunduğunda, cebimdeki kutu yanacakmış gibi hissettim. Koltuğumda doğruldum. Yemeğimizi bitirip de masayı topladıktan sonra kalktı. "İşe dönsem iyi olur. Öğle yemeği için tekrar teşekkür ederim."

"Gitmeden önce sana bir şey vermek istiyorum."

"Doğru," dedi gülü alırken. "Hem bana hem patro-numa gül vermiş olmanı telafi edecek bir şeyler olmalı."

Açık mavi kutuyu cebimden çıkardım.

Gözleri büyüdü. Gülü masaya koydu. "Nathaniel."

"Sadece evde bulduğum ve almanı istediğim ufak bir şey."

"Tiffany'den mi?"

"Haydi aç," dedim kutuyu ona verirken.

Kararsız parmaklarla kutuyu aldı.

"Cebimde taşırken kurdele biraz bozuldu," dedim.

Kurdeleyi çözüp yavaşça kapağı kaldırdı. Nefesini tuttuğunda ne gördüğünü biliyordum. Bir çift elmas küpe. Büyük, kusursuz elmaslar. Babamın zevki muhteşemdi.

İfadesi şaşkınlıktan hayrete dönüştü. "Bunlar... Onlar..." Diğer elini boynuna götürdü.

“Bunlar annemindi,” dedim. “Bunları almanı istiyorum.”

“Annenin mi?”

Beni görmese de başımı salladım. Parmak ucuyla yuvarlak taşlardan birine dokundu. Küpeleri pazar günü hatırlamıştım, annemden bana kalan pek çok mücevherden biriydi. Anne ve babamın alyanslarının o kilitli kutuda nasıl durduklarını hatırladım. Küpeleri hatırlar hatırlamaz, onun olmasını istedim.

Benden başka bir parça daha almasını istemiştım. Beni ben yapan geçmişin bir parçasına efendim olmasını istemiştım.

“Almamalıyım,” diye cümleye başladı. “Bu çok fazla... ama bu annenin.”

“Lütfen.” Ellerini ellerimin içine alıp mavi kutuyu eline tutuşturdu. “Benim için alır mısın?”

Gözleri dolarak bana baktı.

Başparmağımla gözyaşını yakaladım. “Belki düğünde takarsın diye düşündüm. Tabii eğer Felicia takman için başka bir mücevher seçmediyse.”

“Hayır,” dediğinde hediyemi geri çevireceğinden korktum. “O bunu önemsemediğini söyledi.”

Dinlenme odasına sessizlik dolarken bir şeyler söylemesi için nefesimi tutup bekledim.

Sonunda, “Teşekkürler,” dedi. “Çok sevdim. Gerçekten... Çok onur duydum.”

“Annem de onları almanı isterdi,” dedim bundan emin olarak. “Keşke seni tanıyabilseydi. Seni severdi.”

Hiçbir şeyin başaramayacağı kadar günümü aydınlatan muhteşem bir gülümsemeyle gülümsedi. “Ben de onu tanımış olmayı çok isterdim.”

Hiç konuşmadan ona sarıldım. Avucunda kutuyla ellerini omuzlarıma koydu.

Kulağını öperek, “Seni seviyorum,” diye fısıldadım. “Eğer yapabilseydim sana dünyayı verirdim ama bana ait küçük şeyler vermekle yetineceğim.”

“Bana kendine ait şeyleri vermeni seviyorum,” dedi. “Ayrıca dünyayı istemiyorum. Seni istiyorum.”

Geri çekilip onu uzun, yavaş ve derinden öptüm. Elini saçlarıma götürüp beni kendisine çekerek kalçasını bana bastırdı. Kapıda birisinin öksürmesiyle kendisini çekerken bana sarılmayı bırakmadı.

İkimiz de duymadan kapıyı açan genç kıza, “Evet?” diye sordu. “Böldüğüm için özür dilerim Bayan Abby ama bilgisayarın artık 2007 tarihli iade edilmeyen kitaplar listesini basmadığını söylemek istedim.”

“Güzel,” dedi Abby. “Peki bu neden beni ilgilen-diriyor?”

“Çünkü 1807’yi basıyor.”

Abby iç çekti. “Hemen geliyorum.”

Genç kız dışarı çıktı. “Tekrar özür dilerim,” dedi kapıyı kapatırken.

Abby başını göğsüme yasladı.

“Bayan Abby mi?” diye sordum.

“Hiç sorma.”

Alnından öptüm. “Gitsem iyi olur. Sen de on dokuzuncu yüzyıl ile uğraş.”

Parmak ucuna yükselip beni öptü. “İnan bana, on dokuzuncu yüzyılın benimle hiç alakası yok.”

“Bu gece beni ara tamam mı?”

“Arayacağım,” dedi gözümün önüne düşen bir tutam saçı çekerek. “Seni seviyorum.”

Perşembe akşamı altı buçukta kapı zili çaldığında gülmüsedim. Bir haftadan daha kısa bir süre içinde yanıma taşındığında zili çalmak zorunda kalmayacaktı. Babasına taşınmayı planladığını söylediğini biliyordum ama onunla tanışacağım için gergin olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

Kapının diğer tarafında Abby’nin olduğunu bilen Apollo kapıya koştu.

“Sakin ol,” dedim. Sürekli olarak Abby’yi etrafında görmeye ne kadar sürede alışacağını merak ediyordum.

Kapıyı açınca benimle yaşayacağı fikrine asla alışamayacağıma karar verdim. Onunla akşam yemeği yemek bile gerçek olamayacak kadar güzeldi. Ellerini tutup yanaklarından öperken ona verdiğim küpeleri taktığını fark ettim. “Kapı zilini çalmak zorunda değildin. Anahtarını kullanman sorun olmazdı.”

Elimi sıkıp beni öptü. “Eski alışkanlık.” Geri çekilip bana yanındaki adamı işaret etti. “Bu benim babam.” Güçlü, sağlam bir adamdı. Abby’den bildiğim kadarıyla

yirmi yılı aşkın süredir müteahhit olarak çalışıyordu. Elini sıktım. “Bay King,” dedim. “New York’a hoş geldiniz.”

Yüzünde hafif bir gülümsemeyle, “Bana Bay King demeyin,” dedi. “Teşekkürler.”

Kapıyı iyice açtım. “Lütfen buyurun. Apollo’nun kusuruna bakmayın. Yabancılar karşı biraz utangaçtır.”

Apollo her zamanki gibi yanımda duruyordu. Sadece Abby yanından geçerken onun elini dürttü. Onu ilk gördüğü zaman verdiği tepkiyi hatırlayarak gülümsedim. Babasına verdiği tepki de oldukça normaldi. Abby’yle göz göze geldim ve babasına doğru başımı salladım.

Gördün mü, dedim gözlerimle. *Gerçekten yabancı-lardan hiç hoşlanmaz.*

Abby antreye yürürken Apollo’nun başını okşayıp bana bakarak gözlerini yuvarladı. “Mutfakta yardım edebileceğim herhangi bir şey var mı?”

“Fırında Wellington bifteği ve patates var,” dedim. Bana babasının et ve patates seven bir adam olduğunu söylemişti, ben de akşam yemeğini onun tercihlerine göre planlamıştım.

“Wellington bifteği ha?” Tek kaşını kaldırdı. “Gidip kontrol etsem iyi olur belki?”

“Baban ve ben oturma odasında olacağız.” Bunu ne kadar erken yaparsak o kadar iyiydi.

Ben koltuğa, babası da iki kişilik kanepeye oturduk. Meraklı gözlerle odayı inceledi. Aynı kızı gibi sessiz bir adam olduğunu fark ettim.

Boğazımı temizleyerek, “Abby cumartesi günü seromonide Felicia’nın yanında sizin yürüyeceğinizi söyledi.”

“Felicia benim ikinci kızım gibidir. Zorluklardan nasibini aldı. Nihayet birisini bulduğu için çok mutluyum.”

“Jackson ona son derece âşık. Daha önce hiç bu kadar mutlu olmamıştı.”

Gülümsediği zaman gözlerinde gördüğüm iyilik ve sıcaklıktan Abby’nin sakın doğasını babasından aldığından emin oldum.

“Abby’nin söylediğine göre ilişkisi olan tek çift Felicia ve Jackson değilmiş,” dedi.

Tamam. Bu kadar açık sözlülük beklemiyordum. Abby bu huyunu almamıştı.

Zihnim allak bullak oldu ve çaresizce nasıl cevap vermem gerektiğini düşünmeye çalıştım.

Kızınıza karşı saygın niyetler besliyorum.

Abby’ye onu oyun odama bir dahaki atışımda neler yapacağımı söylediğimi hatırlayınca bu cümle çok da gerçeği yansıtmıyormuş gibi geldi.

Lanet olsun. Abby’nin babası evimdeydi. Kızını tahrik edip işkence ettiğim oyun odasının hemen altında oturuyordu. Eğer ona evi gezdirirsem kapalı kapıyı nasıl açıklayacaktım?

Gezdirmeyeceksin, dedim kendi kendime. *Sadece yok say.*

Gerçekten kapalı kapıya bakıp, “Hey, bu odada ne var?” diye soracağını mı düşünüyordum.

Tabii ki hayır.

Ama yine de. Yapabilirdi.

“Anladığım kadarıyla gelecek hafta sonu senin yanına taşınıyor?” diye sordu.

Doğrulup sırtımdan süzülen teri önemsememek için elimden geleni yaptım. Bu, lise mezuniyetinden çok daha kötüydü. Ya Abby’nin taşınmasını yasaklarsa? Bunu yapar mıydı? Abby ve babası arasında bir krizin sebebi olursam ne yapardım? Kelimeler ağzımdan fırladı. “Kızınız için derin duygular besliyorum efendim,” deyip büzüldüm. *Seni sersem.*

Önemsememiş bir ifadeyle elini salladı. “Senin başarılı bir adam olduğunu biliyorum Nathaniel. Ve Abby de oldukça akıllı başında bir kız. Her şeyin bu kadar hızlı ilerlemiş olmasından ya da birlikte yaşama işinden çok fazla memnun olduğumu söyleyemem.” Bana attığı bakıştan Abby’yle olan geçmişimin ne kadarını bildiğini merak ettim. “Ama hayatını birisiyle paylaşmanın mutluluğunu iyi bilirim.”

Abby uzun zamandır yalnız olduğunu söylemişti.

“O yüzden, tam anlamıyla memnun olmasam da,” dedi, “Abby’nin hatırı için bunu hoşgöreceğim. Eğer onu mutlu edersen, yani, tek istediğim onun mutlu olması.”

Tuhaf bir şekilde rahatlamış hissederek, “Teşekkür ederim efendim,” dedim. “Benim de en çok istediğim şey Abby’nin mutluluğu.”

“Hadi ama,” dedi. “Bana efendim deme. Bu beni yaşlı hissettiriyor. Bana kuzeninden bahset. Felicia’yı uyarmam gereken herhangi bir şey var mı?” Güldüm ve sohbet öngörünmez bir şekilde futbola kaydı.

Yemeği yemek odasında yedik. Ben mutfakta yemek istemiştim ama Abby yemek odasının daha uygun olacağını düşünmüştü. Ben de biraz daha düşündükten sonra ona katılmışım. Yemek odası, hafta sonları bir amaca hizmet etse de bu evin bir parçasıydı ve bu şekilde de kullanılmalıydı. Ayrıca, babasını sandalyesine oturtuşunu izlerken, sanki ev sahibesiymiş gibi davrandığını seyretmek hoşuma bile gitmişti. Genelde misafirim olmazdı ama Abby yanıma taşındıktan sonra bu durumu değiştirmemiz gerektiğine karar verdim.

Servise yardım etmeyi teklif ettiysem de Abby oturup babasına eşlik etmemi istedi. Masanın başındaki yerime oturdum. Abby'nin babası sağında oturdu, solumdaki sandalyeyi de Abby'ye bıraktı. Herkes gelmeden önce masayı hazırlamışım, tek ihtiyacımız olan yemekti.

Abby içeri girip yanımda durdu. Bana hafta sonları yemek odasında nasıl muamele ettiğini düşününce penisim kıpırdamaya başladı. Kucağıma düzgün bir şekilde peçete yerleştirdim. Şu anda hafta sonunda değildik.

Yine de bedenim unutmuyordu... Aramızda akan bir elektrik vardı.

Wellington tarzı bifteği önüme koyarken parmaklarıyla hafifçe omuzlarıma dokundu. Dokunuşuyla, bunu ben de hissettim, diyordu. Ne düşündüğünü gayet iyi biliyordum. Otururken göz göze geldiğimizde ona sırtıttım. Sadece yüz ifademle bile ona takılıyordum.

Sen dur, seni tek başına kıstırdığımda bak neler yapacağım.

“Bunu sen mi pişirdin?” diye sordu babası, sessiz sohbetimizi bölerek.

Kendisi masamda otururken kızı hakkında böyle uygunsuz şeyler düşünüyor olmaktan hafifçe utanarak ona döndüm.

“Ben pişirdim,” dedim. Yemek pişirmenin erkeksi bir şey olmadığını düşünen türde adamlardan olmadığını umuyordum.

“Abby de yemek yapmayı çok sever,” dedi. “İkiniz mutfakta eğleniyor olmalısınız.”

“Aynen öyle,” dediğimde aklıma o karlı günde buharla kaplanmış mutfak ve soğuk *rissotto*’lu öğlen yemeğimiz geldi.

“Birkaç hafta önce *sushi* dersleri aldık,” dedi Abby, masanın altından beni tekmeleyerek.

Dudağının köşesi kıvrıldı. Başımı ona doğru sallayarak gözlerimle, ne var, diye sordum. Duygularımı belli etmeme yeteneğimi son haftalarda kaybetmiş olabilirdim.

“Beyzbol sever misiniz?” diye sordum babasına.

“Ah, evet,” dedi. “Beyzbol. Futbol.”

“Yankee Stadyumu’nda bir locam var,” dedim. “Belki bu yaz gelerseniz birlikte birkaç maça gideriz. Abby ve ben birkaç gün bizimle kalmanızdan çok memnun oluruz.” Bu ifademle, bu evin sadece benim değil aynı zamanda Abby’nin de olduğunu ve evimize ne zaman isterse gelebileceğini vurgulamış olduğumu umuyordum. Bizim evimize.

Midemin en inanılmaz şekilde döndüğünü hissedince bunun mutluluk olduğunu fark ettim. Ne demişti? Hayatını birisiyle paylaşmanın mutluluğu. Dönüp Abby'ye baktım. Ve, evet, o da hissetmişti. Eline uzanıp hafifçe sıktım. Sadece hayatını birisiyle paylaşmak değil. Hayatını sevdiğin kişiyle paylaşmak.

On Üçüncü Bölüm

- A B B Y -

B u saçmaydı, diye karar verdim örtüyü açıp yataktan çıkarken. Birkaç dakika çeşitli kutulara göz atıp odada oyalandım, kıyafetler oraya, kitaplar buraya diğer şeyler ortaya. Felicia uyuyor mu diye merak ettim. Geceyi koltuğumda geçiriyordu. Harika bir gün geçirmiştik, önce Elaina ile Felicia'nın en sevdiği *spa*'da buluşup müstakbel gelini biraz şımarttık. Sonra akşamüstü Felicia ile eve dönüp provaya hazırlanırken liseli kızlar gibi kıkırdadık. O bile iyi gelmişti. Nathaniel gururlu bir şekilde kuzeninin yanında durmuştu. Felicia çaresizce bütün gün nerede olduklarını öğrenmeye çalışırken gülmemek için kendisini zor tutuyordu.

Nedime elbisem dolapta asılı, sabahı bekliyordu. Hassas ipek kumaşın üzerinde parmağımı gezdirdim. Yere kadar, buz mavisi, vücudu saran, belden tek omza kadar çıkan şifon dışında omuzları açıkta bırakan bir elbiseydi. Kalan birkaç tane kitabı yarısı dolmuş kutuya

attım ve sonunda hemen uyuyamayacağımı anladım. Felicia'yı rahatsız etmemek için usulca oturma odasına girdiğimde onu oturmuş çay içerken buldum.

“Özür dilerim,” dedi. “Seni uyandırdım mı?”

“Hayır.” Koltuğa gidip yanına oturdum. “Ben de uyuyamadım. Gergin misin?”

Dizlerini çenesinin altına toplayıp kollarıyla bacaklarını sardı. “Pek gergin olduğumu sanmıyorum. Sadece heyecanlıyım. Belki de biraz endişeli.”

“Jackson’la evleniyorsun diye mi endişelisin?” diye sordum korkarak. Bu normaldi, değil mi? Bütün gelinler böyle hissetmez miydi?

“Hayır, Jackson değil,” dediğinde biraz daha iyi hissettim. “Yani insan olarak Jackson değil. Daha çok New York Giants’ın oyun kurucusu Jackson ile evleneceğim için endişeliyim. Paparazziler. Sürekli flaşlar altında olmak.”

Nişan haberi duyurulduğu zamanki stresini belli belirsiz hatırlıyordum. Fotoğrafçılar birkaç gün boyunca onu takip etmiş, sınıfının önüne gitmiş ve hatta evini bile birkaç kez aramışlardı. Heyecan oldukça çabuk dinmişti ama doğrusunu söylemek gerekirse Nathaniel’i henüz terk ettiğim için depresyonun eşiğinde olduğumdan ona pek yardım edememiştim.

“O kadar da kötü olacağını sanmıyorum,” dedim. “Evet, o kesinlikle ünlü bir sporcu ama aktör falan değil.”

“Düğünün için güvenlik önlemi alıyorsun ve sonra da bana bunun o kadar da kötü olmadığını söylüyorsun,” dedi. “Balayını büyük oranda yalnız olabileceğin

bir yerlerde planlamaya çalışıyorsun. Ve gelinliğin tüm dünya görsün diye televizyonlarda gösteriliyor.”

Onun gelin stresi içinde olmasını istemeyerek arkadaşımı sakinleştirmek için, “Tamam, tamam,” dedim, “Seni anlıyorum. Gelinlik konusu çok zevksiz bir şeydi.”

“Kesinlikle.”

“Ama dinle,” dedim. “Jackson seni seviyor. Bunu görüyorum. Endişelenmen gereken hiçbir şey yok. Eğer paparazziler ortaya çıkarsa Jackson’la birlikte halledersiniz. Ayrıca arkada koskoca bir Clark ailesi var. Ben her zaman yanımdayım.”

Bunun üzerine gülümsedi. “Teşekkürler Abby.”

Omuzlarımı silktim. “Ne demek. Hem ayrıca siz Jackson’la Avrupa turuna çıkacaksınız ve eminim ki Amerika’ya döndüğünüzde düğünün yankıları çoktan dinmiş olacak. Sizin yerinizi başka ünlülerin haberleri almış olur.”

Jackson ikisi için Avrupa’da iki haftalık bir balayı planlamıştı. İngiltere, Fransa, İtalya ve İsviçre’yi gezeceklerdi. Avrupa’ya hep gitmek istemiş olsam da benim mükemmel balayı için tercihim olmazdı. Evlendiğimizde balayını ülke ülke gezmek yerine sadece Nathaniel’la birlikte geçirmek istiyordum.

İliklerime kadar ürperdim.

Nathaniel ile baş başa bir balayı.

Felicia, beynimin içinde neler döndüğünden habersiz, “Haklısın,” dedi. “Sadece tuhaf işte, biliyorsun?”

“Evet, tuhaf.” Tek konu Felicia’nın paparazzilerle uğraşması değildi.

“Bu gece her şey tuhaf, öyle değil mi?” diye sordu. “Sen ve ben. Yıllardır komşuyduk ama yarından sonra her şey farklı olacak. Bu biraz üzücü.”

“Ama ben hep hayatında olacağım. Hiçbir yere gitmiyorum.”

“Sen de Nathaniel’in yanına taşınyorsun. En tuhafı da bu.”

Bunun neden bu kadar tuhaf olduğunu sormak istedim ama sonra vazgeçtim. Gerçekten Nathaniel ile geçen hafta sonlarım hakkında tartışmak istemiyordum. Felicia daha destekçi görünse de bu konuda beni dinleyip önyargısız hareket edebileceğini sanmıyordum.

“Yani, elbette Jackson ünlü bir futbol oyuncusu ama Nathaniel da en zengin Amerikalılar listesinde ilk yirmide,” diye devam etti. “Bu sana kendini nasıl hissettiriyor?”

Ne yapmaya çalıştığını biliyordum – ilgiyi başkasına yönlendirerek kendisini daha iyi hissetmeye çalışıyordu. Kendisinin başa çıkması gereken bir şeyle benim nasıl başa çıkabildiğimi sorarak. Ona doğruyu söylemeye karar verdim.

“Düşündüğün gibi değil,” dedim. “Nathaniel ile birlikteyken onun mal varlığı ya da şirketinin piyasa değeri hakkında düşünmüyorum. O benim için sadece Nathaniel.”

“Ama yine de,” diye sürdürdü. “Onunla yaşamak nasıl olacak? Ona kira ödeyecek misin? Ev kredisine mi ortak olacaksın?”

Az önce onun Amerika’nın en varlıklı vatandaşlarından olduğunu söylerken şimdi kredi borcu olduğunu mu düşünüyordu?

“Ev kredisi yok,” dedim. “Ev kendisinin. Ve ona kira ödemeyeceğim.”

“Peki masraflar?”

“Elbette masraflara yardımcı olacağım.” Ama bu sadece benim tahminimdi. Nathaniel ile ben yanına taşındıktan sonra masrafların nasıl bölüşüleceği hakkında konuşmuş ama pek de detaya girmemiştik. Taşındıktan sonra nasıl olsa yoluna sokardık. “Peki ya sen ve Jackson? Para konusunda kaygınız var mı?”

“Hayır,” dedi. “Jackson şimdiden ikimiz adına ortak bir hesap açma planı yaptı. Onca paraya sahip olmak biraz tuhaf olacak. Hadi ama Abby. Kabul et. Nathaniel ile yaşayacak olmanın maddi getirilerini düşünmemiş olamazsın.”

“Belki bir iki kez.”

“Bir iki kez ha. Tabii.”

“Evde yardımcısı olduğunu biliyorum,” dedim. “Sanırım evde her şeyi benim için temizleyen birisinin olması tuhaf olacak. Ama gerçekten, bunu düşünmüyorum. Daha çok Nathaniel’i düşünüyorum.”

“Jackson emekli olup da biraz daha normal bir hayatımız olduğunda çok mutlu olacağım.”

Kafası karman çormandı. Ama belki de bu, gelinler için normaldi. Beni çekmek istediği konuya devam etmeye karar verdim. “Bir sezon daha oynayacak değil mi?” diye sordum.

“Evet,” dedi. “Bu onun son senesi. Büyük ihtimalle bir süre dinlendikten sonra koçluk işi bakmaya çalışacak.”

Elimi dizine koydum. “Bunu benim için yap Felicia. Bu senenin tadını çıkar. Bu şimdiye kadar yaptığın ya da yaşadığın her şeyden farklı olacak.” Gülümsedim. “Mutlu olacaksın. Herkes seni sevecek. En çok da Jackson.”

Gözleri yaşararak bana sarıldı. “Teşekkür ederim.”

Bu komşu olarak son gecemizdi.

Bu düşünce kafamda yankılanıp duruyordu. Çok gerçeküstü görünüyordu. Nasıl olmuştu da hayatımız bu kadar kısa sürede bu kadar çok değişmişti?

Geri çekilip saçlarını okşadım. “Şimdi gerçekten biraz uyumalısın. Yarın fotoğraflarda yorgun gözlerle çıkmak istemeyiz, değil mi?”

Bunu komik olmak ve havayı biraz yumuşatmak için söylemiştim ama Felicia gülümsemedi. Gözlerime bakarkenki ifadesi oldukça ciddiye.

“Nathaniel’la ilişkinizin detaylarını bilmek istemediğimi söylemiştim,” dedi. “Hâlâ bilmek istemiyorum ama son zamanlarda çok mutlusun.” Derin bir nefes aldı. “Ama yine de öğrenmek istiyorum...”

“Neyi öğrenmek istiyorsun?” diye sordum sesimde hafif bir korkuyla.

“Onu terk ettiğın gün, sonunda seni öptüğünü söylemiştin.” Bu kadarını söyledikten sonra cümleyi bitirmekten korkmuş gibi dudağını ısırdı.

“Evet?” diye sordum, konunun nereye varacağından tedirgin bir şekilde. Ama bunu anlamak onun için önemliydi.

“Hâlâ öpüyor mu?” diye sordu neredeyse rica eder bir ses tonuyla. “Seni hafta içleri ve hafta sonları öpüyor mu? Çok aptalca, farkındayım ve neden önemli olduğunu bilmiyorum ama eğer öpüyorsa çok daha iyi hissedeceğim. Öpüyor mu?”

Yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamadım. Cevabı anlamış olmalıydı ki daha söylemeden o da gülümsedi.

“Evet, Felicia,” dedim. “Evet. Beni hafta içleri de hafta sonları da öpüyor ve evet. Ben çok çok mutluyum.”

Cumartesi tam bir keşmekeşti. Felicia ve ben uyandığımız andan itibaren öyle çok şey yaptık ki diğer normal cumartesilerimden ne kadar farklı olduğunu düşünecek pek zamanım olmadı. Güldüm.

Normal bir cumartesi.

Cumartesilerim ne zamandan beri normaldi ki?

“Gülüyor musun Abby?” diye sordu Felicia. “Komik olan şeyin ne olduğunu söylersen ben de gülebilirim.”

Elaina ve Todd’un misafir odalarından birindeydik. Kuaför, Felicia’nın saçına şık bir topuz yapıyordu. Benim

saçım yapılı ve giyiniktim. Düğün altıda başlayacaktı. İki saatten az kalmıştı.

Tekrar Felicia'ya baktım. "Bir şey yok. Sadece kendi kendime konuşuyorum."

"İyi o zaman, yukarı koşup bana biraz üzüm getirir misin?" diye sordu. "Sanırım şey yapmadan üzüm yiyebilirim... Ah!"

Saçını yapan kadına baktı. "Dikkat et, işin bittiğinde kafamda biraz saçım kalsın istiyorum."

Evet, Felicia için biraz üzüm getirmek iyi fikirdi. Onu seviyordum ama beni ve diğer herkesi birazcık delirtiyordu.

Elbise askısında asılı gelinliğinin yanından geçip kapıya doğru giderken, "Hemen dönerim," dedim.

"Sanırım ben hâlâ burada olurum."

Üzerine basmamak için elbisemi tutarak merdivenlerden indim. Son ana kadar ayakkabılarımı giymek istemiyordum. Aşağı iner inmez gözlerim Nathaniel'i aradı. Evde bir yerlerde olduğunu biliyordum, pencereden arabasına baktım ama göremedim. Tamam, nasıl olsa iki saat içinde arka bahçede olacaktı. En kötü ihtimalle o zaman görürdüm. İkram hazırlıkları yapanları fark ederek düğün partisi ve aile için hazırlanan atıştırmalıkların olduğu mutfak tezgâhına doğru gittim. Masayı inceledim. Üzümler, üzümler, üzümler. Mutlaka bir yerlerde üzüm olmalıydı. Yoksa Felicia üzüm istemezdi, öyle değil mi?

Önce büyük bir el çıplak sol omzuma dokundu, sonra da ılık dudaklar enseme bir öpücük kondurdu.

“Aman Tanrım,” dedi Nathaniel arkamdan. “Şu haline bak.”

Bütün sinir uçlarım ürperdi ve bedenimi bir arzu dalgası sardı.

Beni saran kollarına ve sırtımdaki keşfine devam eden dudaklarına yaslanarak, “Hımm,” dedim. “Sabahtan beri yukarıya yanına gelmeye çalışıyorum,” derken nefesi kulağımı gıdıkladı, belime sarılarak beni kendine çekti. Kadınlar yukarıda hazırlanırken, Elaina erkeklere evin alt katını ayırmıştı.

“Jackson, Todd ve Linda’nın arasından sıvışma fırsatı bulamadım.”

Dudakları tam omurgamın ensemle birleştiği yere dokunduğunda neredeyse inliyordum.

“O zaman ilk fırsatta aşağıya inmekle ne kadar da iyi etmişim,” dedim.

Beni döndürüp koyulaşmış gözleriyle bana baktı. “Gerçekten ne kadar da iyi etmişsin,” dedi ve eğilip beni yumuşakça öptü. Bütün bir hafta onsuz kalmıştım ve yumuşak herhangi bir şey yapmak istemiyordum.

“Elinden bu kadarı mı geliyor?” diye kızdırdım.

Uzanıp kulağıma fısıldadı, “Seni eve attığımda, elimden ne geldiğini sana göstereceğim. Seni sert ve hızlı mı yoksa yumuşak ve yavaş mı becermemi istersin?”

“İkisini de,” dedim ona yaklaşarak. “Önce sert ve hızlı, sonra da yumuşak ve yavaş yapacağım.” Ceketinin altından elimi sokarak göğsünü elledim. “Ya da belki, üstesinden gelebilirsen...”

“Lanet olsun Abby. Ben her zaman üstesinden gelirim.”

Dudaklarını dudaklarıma yapıştırıp da dilini ağzımın içine sokunca inledim. Tadı. Lanet olsun. Tadını özlemiştim. Yakalarından tutup kendime çekip-bana dayanmış sert organını hissedince inledim. Arkamızda birisi ihtiyatlı bir şekilde öksürdü. Lanet olsun, lanet olsun, kahretsin. Nathaniel geri çekildi. Ellerim ceketinin yakasına asılı halde nefesimi düzeltmeye çalışarak başımı göğsüne indirdim.

Kuru ve duygusuz bir sesle tekrar konuştu. “Melanie.”

Başımı kaldırıp masanın yanında duran güzel kadına baktım.

“Tam da en uygun zamanda ortaya çıkmak gibi tuhaf bir huyun var,” dedi Nathaniel.

Nathaniel’in ceketini bırakarak ikisinin arasına girdim. “Seni tekrar görmek güzel.”

Böyle söyledim çünkü söyleyecek hiçbir şeyin olmadığı biriyle karşılaştığınızda denilecek şey budur. Birkaç saniye bizi dikkatle incelerken onu izledim. İyi yapılmış saçları ve bedeninin tüm avantajlarını gözler önüne seren şık elbisesiyle gerçekten oldukça güzel görünüyordu.

Birden eski kız arkadaşıyla konuşurken Nathaniel’in yanında durmanın ne kadar tuhaf olduğunu düşündüm. Bana dokunmadan ve öpmeden uzun süre önce o mükemmel makyajlı dudakları öpmüş, ona dokunmuş ve onunla sevişmişti. Her ne kadar ondan ayrılmış olsa da biraz kıskanmıştım.

Aptallaşıyorsun, dedim kendi kendime. Bana geçen hafta sonu ne demişti? *Sevdiğim kadın sensin. Daima sen oldun*. Melanie'ye bakınca kalbimin derinlerinde asla doğru kadının o olmadığını biliyordum ve bu kendimi daha iyi hissettirdi.

Elini uzatarak, "Abby," dedi. "Seni görmek de güzel."

Nathaniel'a baktığımda Melanie'yi izlediğini görünce ne düşündüğünü merak ettim. Melanie'nin bakışları el sıkışırken boynuma indi. Yüzünde gizlemeye çalıştığı bir şaşkınlık ifadesini gördüm.

Bak, bak, bak. Melanie sadece Nathaniel ve beni birlikte yakaladığı için şok olmakla kalmamış, aynı zamanda boynumu boş görünce de şaşkına dönmüştü. Elbette, ben nasıl bu konunun detaylarını en yakın arkadaşşıma anlatmadıysam o da eski kız arkadaşına anlatmayacaktı.

"Sana yardımcı olabileceğimiz bir şey var mı?" diye sordu Nathaniel.

Sesi hâlâ kuru ve bir şekilde duygusuzdu. Onunla hep bu şekilde mi konuşurdu diye merak ettim. İlişkileri boyunca bu ses tonunu mu kullanmıştı? Yoksa onun beklentilerini karşılayamayacağını anladığı zaman hissettiği o gereksiz suçluluktan sonra mı böyle olmuştu?

O an, Nathaniel'ın istediği şey olamadığı ve onu başka bir itaatkâr, yani beni bulmaya ittiği için Melanie'yi sevmeli miyim, yoksa Nathaniel'ın yeni bir itaatkâr bulurken hissettiği utanç ve acıya sebep olduğu için ondan nefret mi etmeliyim karar veremedim. *Dün dündür*, diye düşündüm. Varsın olsun.

“Annem ve ben Linda’yı görmek için yukarıya çıktık,” dedi Melanie. “Felicia üzüm konusunda bir şeyler söyledi. Abby ona üzüm getirecekmiş ama bir türlü geri dönmemiş.”

“Topu topu beş dakikalığına gelmiştim.” Gözlerimi yuvarladım. “Ah bu gelinler,” diye mırıldandım içimden.

Nathaniel güldü. “Felicia ve ben çok iyi anlaşıyorduk. Şimdi onu üzümlerinden alıkoyduğum için beni asla affetmeyecek.” Bana döndü. “Üzümleri Felicia’ya götür Abby. Benim de zaten Jackson’ın yanına gitmem gerekiyor.” Hafifçe yüzümü kavradı. “Göz kamaştırıcı görünüyorsun.” Yaklaşıp Melanie’nin duyamayacağı şekilde fısıldadı, “Bu gecenin sonunda kalbinin ya da bedeninin arzuladığı ne varsa hepsini sana vereceğim.”

Beni önce dudaklarımdan öptü, sonra hafifçe başını eğip, “Melanie,” dedikten sonra gitti.

Melanie azıcık utanmış görünüyordu. “Gerçekten özür dilerim,” dedi. “Ben üzümleri bulamadım ve sizi böldüğüm için özür dilerim ama ...” Başını salladı.

Bir peçete alıp yine üzüm arayarak, “Sorun değil,” diye rahatlattım. “Felicia’ya ona üzüm götüreceğimi söylemiştim.”

Bir kâsenin kapağını açıp içindeki meyveleri göstererek, “Buraya bakalım,” dedi. Nathaniel ile olan ilişkisi beni çok uzun süre rahatsız etmiş olan kadına gülümsedim. Onu öptüğü için üzgün geçirdiğim onca gün. Elaina bana Melanie’nin hiçbir zaman Nathaniel’in itaatkârı olmadığını söylediği zaman hissettiğim şok ve ümitsizlik.

Hatta Nathaniel onunla yaşadığı sözde başarısızlığından bahsettiğinde hissettiğim kızgınlık. Üzümleri peçetenin içine koyarken artık onun için hissettiklerimin sadece hafif bir nezaket duygusundan ibaret olduğunu fark ettim.

İki saat sonra Elaina ve Todd'un arka bahçesindeki derme çatma yola indim. Ne şekilde olursa olsun ilgi odağı olmaktan nefret ediyordum ve ilk birkaç dakika, beni izlediğini bildiğim insanlardan başka bir şey düşünemedim.

Ön tarafa bakıp da Nathaniel'i görür görmez hepsi geçti. Onu daha önce dikkatli inceleme fırsatı bulamamıştım. Beni kendisine çektiğinde, ne kadar etkileyici görüldüğünü fark edemeyecek kadar yakınımdaydı. Gelin koridorundan yürürken her şeye dikkat ettim, takım elbisesinin omuzlarına nasıl tam oturduğu, ceketinin siyahının yeşil gözlerine nasıl kontrast yaptığı, pantolonunun ayakkabılarının üstüne düşmesi ve her zamanki gibi çok sevdiğim dağınık saçları. Sanki beni öne çeken sadece ve sadece onun bakışlarıydı. Bakışlarından ateş çıkacakmış gibi hissederken birdenbire başka birisi bunu fark etti mi diye merak ettim. O anda, bir gün beni başka bir zaman, başka bir mihrapta ve tamamen aynı sebeple bekleyecek mi diye düşünmek bana tuhaf gelmedi. Bu düşünceyle gülümsedim.

Mihraba vardığımda, dudaklarını oynatarak bana, *nefes kesici görünüyorsun*, dedi. *Asıl sen öylesin*, diye cevap

verdim aynı şekilde. İnanmamış gibi başını salladı. Tam o sırada arkalarda bir yerden yumuşak bir arp sesi geldi. Felicia'nın ön tarafa geldiğini bile ancak Nathaniel'la aramıza girdiği sırada fark ettim.

Ona daha fazla dikkat etmediğim için kendime kızdım. Eğer dikkatimin gelinde değil de sağdıçta olduğunu biri fark ederse bunun ne kadar utanç verici bir durum yaratacağını düşünerek daha dikkatli olmaya karar verdim.

Papaz herkesi selamladıktan sonra Felicia ve Jackson kendilerini birbirlerine sonsuza kadar bağlayan yeminlerini ederlerken aklım yine Nathaniel'a kaydı. Bakışlarımız buluşunca tekrar gülümsedim. Her şey mümkün görünüyordu.

On Dördüncü Bölüm

- NATHANIEL -

Törenden sonra Todd ve Elaina'nın arka bahçesi bir resepsiyon salonuna dönüşünce herkes kokteyllerini içip ordövrlerden yemeye başladı. Hiç vakit kaybetmeden Abby'yi koluma alıp nedime ve sağdıç dansına kaldırdım. Tanıdık bir piyano melodisi çalmaya başlayınca, "Artık rahat bir nefes alalım mı?" diye sordu.

"Nihayet, evet," dedim. "Jackson ve Felicia evlendi. Babanla tanıştım ve onunla iyi anlaştık."

"Şüphen mi vardı?"

"Her zaman şüphe vardır. Bu benim işe yönelik düşünmemin bir parçası."

"Bu iş değil."

Kollarını sıktım. "Biliyorum. Ama bu da benliğimin bir parçası. Ayrıca daha bitirmeme izin vermedin."

Kollarımda salınırken, "Neyi bitirmene?" diye sordu.

Elimi omuzlarından sırtına doğru indirdim. "Neden rahat bir nefes alacağımı söylemeyi."

“Elbette. Devam et.”

“Nerede kalmıştım?” dedim. “Ah, evet, hatırladım. Kuzenim biraz önce evlendi. Yeni bir kuzenim oldu. Dünyanın en muhteşem kadını benimle dans ediyor ve en güzel haber de bu gece benimle eve geliyor.”

“En güzel haber bu mu?”

Döndüğümüzde Melanie ve Linda’yı konuşurken gördüm. Ona biraz kabalık yapmıştım. Neyse ki Abby yanımdaydı ve tavrımı biraz yumuşatmıştı. Ve doğrusunu söylemek gerekirse, Melanie’nin beni Abby’yi tutkuyla kucaklamış bir şekilde yakalaması o kadar da kötü değildi. Eğer yasak bölgede olduğuna dair bir şüphesi varsa, şimdiye kadar anlaşılmış olmalıydı.

“Evet,” dedim, sorusunu cevaplayarak. “Seni yatağıma atmayalı çok uzun zaman oldu.”

“Nathaniel.”

“Kabul et. Sen de hissediyorsun.”

Elini aşağıya doğru indirip belimin, sözlerini ispatlayacak ama uygunsuz da görünmeyecek kadar altından beni tuttu.

“Elbette hissediyorum,” dedi.

Onu kollarımın arasında daha da sıkıştırarak, “Bu gece uyurken sana sarılmak için can atıyorum,” dedim.

“Uyumak mı? Hepsi bu mu?”

“Hayır ama hakkında daha fazla konuşursak, seni boş bir yatak odasına sürüklemek ya da dolaba götürmek zorunda kalacağım.”

Kalçasını bana doğru bastırarak, “Bu kötü olurdu çünkü?..” diye şakalaştı. Başımı eğip kulak memesini, tam en sevdiği yerden sertçe ısırdım. “Çünkü seni eve götürür götürmez yavaş yavaş becereceğim.”

Nefesi kesik kesik ve düzensizdi. “Önce sert ve hızlı yapmaya karar verdiğini sanmıştım?”

İzleyen düğün davetlileri tarafından fark edilmesini umarak kalçamı onunkine yasladım. “Fikrimi değiştirdim.”

“Fikrini mi değiştirdin?” diye sordu. Artık pek dans etmediğimizi, sadece müzikle birlikte sallandığımızı fark edince yine dans etmeye başladık. “Fikrimi değiştirdim. Seninle uzun uzadıya vakit geçirmenin tadını çıkaracağım.”

“Hıh,” dedi ama konuyu uzatmadı. Yüzümü saçlarıyla gizleyerek gülümsedim. Kızdığı zaman son derece tatlı görünüyordu.

Eve dönüş bir çeşit işkenceydi. Elim Abby’nin elindeydi. Bütün yol boyunca elime küçük sekizler çizdi. Düğünün detayları hakkında konuşup birkaç olaya güldük, bazı misafirler hakkında konuştuk ve tüm gece boyunca paparazzilerin ortada görünmemesinin ne kadar iyi olduğundan bahsettik. İkimizin de ne kadar gergin olduğu düşünülürse bu oldukça basit bir sohbetti. Eli-

nin her hareketi nasıl oluyor da doğruca kasık aramda yankılanıyordu?

Araba eve yanaşırken, “Apollo’yu dışarı çıkarmalıyım,” dedim. Apollo’yu gerçekten çok seviyordum ama bazen tuvaleti klozete yapmayı öğrenmesini diliyordum.

“Ben yukarıda beklerim,” dedi.

“Girişte bekle lütfen.”

Bir kaşı evin soluk gümüşü ışığında havaya kalktı. “Tamam.”

Arabadan çıkmasına yardım ederken yanağından öptüm. “Teşekkür ederim.”

Apollo’yu dışarı çıkarıp tekrar eve döndüğümüzde kapıyı arkamdan kilitledim. Topuklarının üstünde sallanarak beni bekliyordu.

“Burada beklememi istemenin bir sebebi var mı?” diye sordu yaramaz bakışlarla.

Ceketimi omuzlarımdan çıkarıp yere düşürdüm. “Bütün hafta sonunu çıplak geçirdiğin zamanı hatırladın mı?”

“Belli belirsiz,” diye şakalaştı.

Merdivenleri işaret ettim. “Seni şu üçüncü basamakta becerdiğimi?”

“Kaçıncı basamak olduğunu da mı hatırlıyorsun?”

Yanına gidip elimi omuzlarına koydum. “Her şeyi hatırlıyorum. Seni bu antrede beklerken izleyişimi. O zaman bile buraya ait olduğunu fark edişimi.”

“O hafta sonu mu?” Ilık nefesi enseme çarptı.

“Evet. O hafta sonu hiç şüphe götürmeksizin anladım.”

“Hiç bilmiyordum.”

“Biliyorum.”

Başını eğince göz göze geldik.

*“Tatlı ve nazik bir kadın var,
Görmedim hiç öyle güzelini;
Geçip gitti rüzgâr gibi.”*

Hafifçe saçlarını çözüp tokaları yere düşürdüm.
Mermere düşen tokaların sesi yankılandı.

“Seveceğim onu ölene kadar.”

En sevdiği şiirlerden birini okuyunca kısa bir nefes aldı. Gülümseyip dudaklarına dokundum.

*“Hareketleri, tavrı ve gülüşleri,
Zekâsı, sesi kalbimi büyüledi,
Kalbim büyülendi, neden bilmem,
Ama seveceğim onu ölene kadar.”*

Yumuşak bir sesle, “Nathaniel,” diye mırıldandı.

Arkasından uzanıp elbisesinin fermuarını olabildiğince aşağıya indirdim. Sonra yumuşak kumaşı tek omzundan düşürdüm.

*“Aşk tanrısı kanatlanır uçar diyar diyar,
Aşkım da kanatlanır gider peşinden.”*

Gözlerini kapatıp dudaklarını araladı. Boynundan aşağıya öpücükler sıraladım.

*“Yeri göğü birbirine katar,
Ama seveceğim onu ölene kadar.”*

Ellerimi bedeninin kıvrımlarında gezdirerek elbiseyi aşağı doğru indirdim. Artık her şey serbestti. Ben özgürdüm. Onu hak ettiği gibi sevmekte, bana verdiği aşkı kabul etmekte özgürdüm. Her şey çok... mümkün görünüyordu.

“Seni seviyorum Nathaniel,” diye fısıldadı.

Sözleriyle donakaldım. İlk kez beni sevdiğini ben söylemeden söylemişti. Üç kısa sözcük nasıl oluyor da kalbimi bu kadar sıkıştırabiliyordu? Fısıldadıklarıyla kan bedenime hücum etti. Defalarca kafamın içinde tekrarlayıp durdum.

“Tanrım Abby, seni seviyorum,” diye fısıldadım. Saatler önce dayanılmaz hale gelen tutkumuz yerini yeniden birleşme tutkusuna bırakmıştı.

Gömleğimin düğmelerini çözdü. Usulca. Hiç acele etmeden, elini gömleğimin altından sokup parmaklarını göğüs ucuma dokundurdu. Eğilip onu tekrar öptüm. Orada durduğumuz sürece birbirimizi soyarken tenimize

dokunarak tahrik ettik. Fısıltılarımız mum ışığının aydınlatdığı loş odada yankılanıyordu.

“Hımm.”

“Evet.”

“Oraya mı?”

“Yine.”

“Daha fazla.”

“Şimdi.”

“Lütfen.”

Sonunda ikimiz birden karar verdik.

“Yukarı.”

Ertesi sabah birbirimize sarılmış halde uyandıktan sonra hafif okşamalarla yine vücutlarımızı uyarmaya başladık. Yerini gitgide tahrik edici dokunuşlara bırakan okşamalarımız daha karşı konulmaz hale geldi.

Beni sırtüstü yatırıp başımı tutarak derin derin öptü. Ağzının içinde inledim. Üstüme çıkıp dizlerini kalçamın iki yanına yerleştirdi. Dün gece fırçalamadığı saçlarının uykuda karmakarışık olmuş bukleleri vahşi bir şekilde omuzlarına düşmüştü. Tek kelime etmeden hafifçe doğrulup üstüme doğru alçaldı. Daha derine girmek için kendimi ona doğru kaldırdım. Onu kontrol etmek ya da yönlendirmek için değil, kaslarının hareketini ellerimin altında hissetmenin, üstümde kendisine nasıl zevk verdiğini hissetmenin, tadını çıkarmayı isteyerek tam bel çukurunun altından onu kavradım. Üzerime

binerken başını arkaya atınca göğüsleri öne çıktı. Göğüslerini avuçlayıp göğüs uçlarını mıncıkladım. Bunun üzerine ritmini artırdı. Zevk alırken vücudunu saran soluk pembe renkten orgazm olmaya yaklaşıırkenki yumuşak şehvetli inlemelerine kadar öyle güzeldi ki. Onu izlerken arzularım depreşti. Vücutlarımız tekrar tekrar buluştu ve nihayet kısa bir çığlıkla boşaldı. Onu sıkı sıkı tutup daha sert ve hızlı içine girip çıkararak kendi rahatlamama ulaşmaya çalıştım. Abby mırıldanırken bir parmağımla da klitorisini okşuyordum. Saniyeler sonra ikinci kez boşalarak beni ödüllendirdi. Son bir hamleyle, homurdanarak içine boşaldım. Abby üstüme yığıldı. Birkaç dakika hiç konuşamadık.

Sonunda başını göğsümden kaldırmadan, “Günaydın,” dedi.

“Bu da neydi şimdi?”

Bir kahkaha attı. “Dün geceki Thomas Ford alıntısının ödeşmesi.”

Dün gece geçirdiğimiz saatleri düşünerek, “Bence zaten daha yukarıya çıkmadan borcunu ödemiştin,” dedim.

“Ah hayır. Thomas Ford’dan yaptığın alıntı kesinlikle daha fazla ödemeyi hak ediyordu.”

Elimi sırtına götürüp okşarken titrediğini hissediyordum. “O zaman, umarım ki kütüphanemde Ford’un tüm serisi vardır.”

Akşamüstü Apollo'yu dolaştırıp eve döndüm. Ben çıkar-ken Abby oturma odasındaydı. Onu antrede beklerken bulmayı beklemiyordum.

Apollo koşturup oturma odasındaki yastığına uzan-maya giderken, "Her şey yolunda mı?" diye sordum. Hiç bir şey söylemeden yürüyüp önümde durdu.

"Abby?"

Dizlerinin üstüne çöktü. Ellerini kot pantolonumun düğmelerine götürüp çözmeye başladı.

Aaa, demek öyle. Doyumsuz kadınım dün gece ve bu sabah bana doyamamıştı. Ben de aynı şekilde hisse-di-yordum. Ama onu dizlerinin üstünde istemiyordum. Ellerini tuttum. "Yukarıda devam edelim. Ya da mutfakta. Belki de bu sefer mutfak tezgâhında yaparız ha?" Bunu düşününce bile sertleştim.

"Hayır."

Hayır mı?

Boşalmak mı istemiyordu? Yoksa yukarı çıkmak mı? Ya da hayır belki benimle mutfakta sevişmek istemiyordu.

"Ne peki?" diye sordum.

"Hayır."

Ne olduğunu tam anlamadığım bir şeyler söylemeye çalışıyordu.

Hafifçe elini sıkıp "Abby," dedim. "Anlamıyorum."

"Hayır," dedi ve sonra hafifçe ekledi, "efendim."

Şaşkınlıktan açık kalan çenemi zar zor kapattım. İç geçirip ayak ucuma çömeldi. "Geçen hafta Christine ve Paul'ü görmek benim için oldukça önemli bir deneyim

oldu ve seninle tekrar oyun odasına gitmeye can atıyorum. Sonra düğünü ve diğer her şeyi düşününce...” diye devam edip yüzüme baktı. “Oyun odasının dışında yaptığımız şeylerden zevk almadığımı düşünmeni istemiyorum. Çok zevk alıyorum. Sadece...” diyerek omuz silkti, “başka bir hafta yapsak?”

Söylediklerini düşündüm. Evet, ara verdiğimiz hafta sonu dünkü sorumluluklarımız için gerekliydi ve evet, birlikte uyumak çok zevkliydi ama hâlâ ihtiyacımız olan kenara atılmış ve göz ardı edilmiş şeyler vardı. Ve bunlar beni rahatsız ediyordu. Görünüşe göre onu da aynı şekilde.

“Ve sen de oraya tekrar girmenin en iyi yolunun bu olduğunu düşündün ha?” diye sordum.

Dudakları yukarı kıvrıldı. “Bu en doğrudan yaklaşım gibi göründü.”

“Öyledir muhtemelen ama bana sormalıydın.”

“Bunun daha doğal olacağını düşündüm.”

““Seni tekrar oyun odasına attığım zaman yapacağımı söylediğim şeyleri hatırlıyor musun?””

Onu çarmıhıma bağlayacağımı söylemenin yanı sıra Christine ve Paul’ün oyunlarında kullandıkları diğer şeylerden de bahsetmiştim. Abby bana bazıları konusunda emin olmadığını söylediye de onları denemesini planlamıştım. Sonuçta hiçbir kızı kırmızı çizgisi değildi.

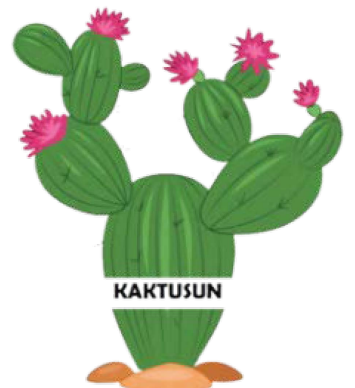
“Evet, efendim.”

“İyi o zaman.” Tasmaını koyduğum antredeki masaya gittim.

“Eğer bugün oynamak istiyorsan ben kimim ki bunu reddedeyim?”

“Teşekkür ederim, efendim.”

“Şimdi bana teşekkür etmeyi bırak, Abigail.” Tasmasını çıkarıp tuttum. “Şimdi buraya gel de başlattığın şeyi tamamlayalım.”

On Beşinci Bölüm

- A B B Y -

Sözlerinin bilinçaltıma ulaşması saniyeler sürdü. Evet, o da bunu istiyordu.

Ayağa kalkıp ona doğru gittim. Gözleri yaramaz bir ışıltıyla parlıyordu. Kalbim ahlaksız bir arzu ve korkuyla atıyordu. Ben neyi açığa çıkarmıştım böyle? O bakışın ardında ne yattığını bilmeye hazır mıyım? Evet, lanet olsun ki hazırdım.

Önüne gelince dizlerimin üstüne çöküp onu izleyerek bekledim.

“Senin üstündeki kontrolümün bir sembolü olarak sana bu tasmayı sunuyorum,” dedi. “Bunu taktığında bütün talimatlarımı tereddütsüz yerine getirecek ve elinden gelenin en iyisini yapacaksın. İtaatsizliğin durumunda vereceğim ceza oldukça sert olacak. İtaatini onurlandıracak ve saygı duyacağım ve seni mümkün olan en iyi itaatkâr yapmaya çalışırken akli ve fiziksel sağlığını her

zaman ön planda tutacağım.” Tasmayı kaldırdı. “Tasmamı kabul ediyor musun?”

Takmadan önce her seferinde bunu sormasını, bizi ve ilişkimizi onaylamasını seviyordum.

“Evet, efendim,” derken bedenim beklentiyle titriyordu. “Tasmanı kabul ediyor ve kendimi tamamen senin ellerine teslim ediyorum. Bedenim istediğin her şeyi yapman için senindir.”

Ensemde soğuk bir metal hissettim. Tasmayı tatkarken dokunuşu beni sakinleştirdi. Daha sonra, sessiz bir emirle ellerini başımın üstüne koydu.

“Seni ağzıma alabilir miyim efendim?” diye sordum.

Saçlarımı daha sert tuttu. “Alabilirsin.”

Lanet olsun, saçlarımı çekmesini seviyordum. Pantolonunun düğmelerini çözmek için uzandım. Pantolonunu indirirken bir inilti duydum. Hızla pantolonunu ve iç çamaşırını çıkarıp başımı penisine yaklaştırdı. Kendisini ağzıma sokarken saçıma daha da sıkı yapıştı. Gözlerimi kapatıp onu hissetmeye odaklandım. Dün gece de onu ağzıma almıştım ama o zamanki dokunuşunda antrede çömeldiğim zamankinden daha farklı bir enerji vardı.

“Bunu seviyor musun Abigail? Ağzını becermemi seviyor musun?”

Elbette ağzımda penisi varken cevap veremedim. Onun yerine mırıldandım.

“Daha çok em,” diye talimat verince ağzımı kapatıp vakum yaratarak içime çektim.

“Evet,” dedi. Ellerini yanaklarıma indirip parmaklarıyla yanaklarıma bastırdı.

“Daha sert,” dedi. “Seni becerirken penisimi hissetmek istiyorum.”

Tenime gömülen elleri sert ve talepkârdı. Kalçasının açısını değiştirerek içeri girerken yanağıma çarpmaya başladı. Hafta içi olsa birkaç dakika içinde onu boşaltabilirdim. Ama hafta sonları daha uzun süre kendisini tuttuğundan durum farklıydı. Bunu kısmen kendimizi rollerimize daha iyi kaptırmamız için yaptığını biliyordum ama bunun aynı zamanda kendi bedenini kontrol etmeye çalışmasıyla da ilgisi var mı, diye merak ettim.

Zamanı dikkatimi ona ve ihtiyaçlarına cevap vererek, ona hizmet ederek, istediği şeyi yaparak kullandım. Bunu yaparken son haftanın streslerinin ve düğünün telaşının yok olup gittiğini, sadece Nathaniel’in kaldığını hissediyordum.

Titrediğini hissedince daha da hızlandım. Elleri tekrar saçlarımdaydı. Ağzımın içine girip çıkarken başımı hareketsiz tutuyordu. Sert ve haşın tavrı beni baştan çıkarıyordu.

Bu. Bu tam istediğim, özlediğim şeydi.

Ağzıma tamamen sokunca bir an için boğulacağımdan korktum, sonra derin bir nefes alıp boşalırken sakince bekledim.

Ona verdiğim zevkten mutlu olarak iştahla yuttum.

Ağzımdan çıkıp bir adım geri çekildi. Pantolonunu giydirip gözlerim yerde önünde eğildim.

Elleriyle yanaklarıma hafifçe vurdu. “On dakika içinde oyun odasında ol.”

Altı dakika sonra çıplak bir şekilde içeri girdiğimde oyun odası boştu. Kapı kilitli olduğu için daha gelmediğini biliyordum. Yatak odasında olduğunu sandım. Bizim yatak odamızda mı diye merak ettim.

Odaklan.

Neler planladığını görebilmek için hızla etrafıma bakındım ama olağan dışı hiçbir şey görünmüyordu.

Çarmıh odanın arka tarafında her zamanki yerindeydi ama yine de onu kıpırdattığından şüphelendim. Eninde sonunda onunla oynayacağımızı biliyordum ama ne yapacağımızı hayal edemiyordum.

Gerçekten bilmek istiyor musun?

Bilmen gerekiyor mu?

Pek sayılmaz, dedim kendi kendime. Sadece Paul ve Christine’i gördükten sonra yaptığımız tartışmayı düşününce merak ettim. Hemen odanın ortasındaki bekleme noktama gittim. Bugün yastık yoktu, ben de her zamanki bekleme pozisyonumu alarak yere çömeldim.

Bir dakika sonra içeri girdiğinde beni kapıdan izleyip izlemediğini merak ettim.

Yavaş adımlarla bana doğru yaklaştı. Ayakları çıplaktı.

“Bunu bu kadar arzulaman beni memnun ediyor,” dedi.

“Bugün istediğin gibi ses çıkarabilirsin ama ben sana izin

verene kadar boşalmayacaksın. Seni biraz zorlayacağım için anahtar sözcüklerini kullanabilirsin. Neydi onlar?”

“Yeşil, sarı ve kırmızı, efendim.”

Direkt olarak önümde durdu. “Mükemmel. Sana iyi misin diye sorarsam?”

Gözlerimi yerden ayırmadım. “Hemen ve dürüstçe cevap vereceğim, efendim.”

“Evet. Şimdi bugün birlikte geçireceğimiz zamana başlamak için eğilip ayaklanının üstünü öpmeni istiyorum.”

Ne?

Paul ve Christine’in oyununun unsurlarını tartışmıştık. Ona hafta içleri sevişirken ayaklarını öpmekten hoşlandığımı söylemiştim ama oyun sırasında ayaklarını öpmekten hoşlanacak mıydım, emin değildim. Bunun biraz... kötü ya da alçaltıcı ya da öyle bir şey olacağından korktum.

Ama denemeden nasıl kesin olarak bilecektim ki?

“Bitirdikten sonra beni soyacaksın,” dedi. “Her bir parça giysinin benden bir uzantı olduğunu unutmadan, onlara da benmişim gibi davranacaksın. Sonra bir kere penisimi öpeceksin.”

Benden o kadar uzak değildi. Tek yapmam gereken eğilip ayaklarına uzanmaktı. Bunu bilerek mi yapmıştı? Emeklemek zorunda kalmayayım diye mi? Ama eğer bana ayaklarını öptürüyorsa günün birinde emekletecekti de.

Tereddüt ettiğimi düşünmesin diye ellerim iki yanında eğilip ayaklarına yaklaştım. Durumu kolaylaştırmak için ona nasıl göründüğümü aklımda canlandırımdı;

boyun eğişim, itaat etme isteğim. Christine'i hatırlayınca Nathaniel'in ayaklarını nasıl öptüğümü değil kendimi ona vermeyi düşündüm. Dudaklarım sol ayağına değdi.

Değer kaybetmiyordum. Ona şeref ve saygı bahşediyordum. Tenine dokunurken dudaklarımı ayırarak sağ ayağını öptüm. Kötü değil, aksine rahatlatıcıydı. Hatta daha fazlasını istedim.

Sol ayağına dönüp şimdiye kadarkinden daha fazla ilgi göstererek tekrar öptüm. Bu Nathaniel'dan daha fazlasıydı; benim efendimdi. Eşit olmasını isteyerek tekrar sağ ayağına yöneldim. Sağ ayağını ikinci kez öpüşümden sonra, "Bu kadarı yeter," dedi. Bacaklarını okşayarak ve öpücükler kondurarak yavaşça dizlerimin üstüne yükseldim. Pantolonu çıkarıp güzelce katladım. Üstü zaten çıplak olduğu için üstünü çıkarmakla uğraşmama gerek kalmadı. Poposunu tutup aynı bana söylediği şekilde sertleşmiş penisini öptüm. Sonra da bekleme pozisyonuma geçtim. Kafamı toplamaya çalışıp ona hizmet edebilmek üzere gereken ruh haline girebilmek için nefes alışma odaklandım. Bana dokunmaya başladı. Omuz genişliğimde açık olacak şekilde dizlerimi ayırdı. Sonra başımı arkaya devirince göğüslerim öne fırladı.

Geri çekildi. "Bu senin muayene pozisyonun. Bunu çeşitli sebeplerle kullanacağım, bunlardan birisi de kişisel bakımla ilgili talimatlarımı dinlediğinden emin olmak."

Bu pozisyonda çok korunmasız hissettim ve içimde ani bir korku belirdi.

“Söylemek zorundayım ki Abigail,” dedi hiç de yatıştırıcı olmayan bir ses tonuyla. “Biraz hayal kırıklığına uğradım.” Eğilip hafifçe okşadı. “Ağdalanma konusundaki sorumluluğun hakkında yeterince açık olduğumu sanıyordum.”

Kıpırdamadım. “Ağdacımla randevum salı günü, efendim.”

“Pazar günü kendini benim için hazırlamadıktan sonra salı günü olmasının anlamı yok.”

“Bu hafta sonu oyun oynamayı planlamamıştık,” dedim birden telaşlanarak. Ağdalanmış olmam gerektiğini biliyordum ama düğünden sonra yaptırımın makul sınırlar içinde olduğunu düşünüyordum. “Ayrıca hiç zamanım olmamıştı...”

“Benimle tartışıyor musun?”

Muayene pozisyonu biraz rahatsız hissettirmeye başlamıştı. “Hayır, efendim,” dedim. “Sadece açıklıyorum...”

“Cevap veriyorsun. Benim oyun odamda.”

Keşke açıklamama izin verseydi.

“Cevap vermiyorum,” dedim. “Açıklamaya çalışıyorum...”

“Ben açıklama istemiyorum, Abigail,” dedi sözümü keserek. “İtaat istiyorum.”

Ah, lanet olsun.

“Bekleme pozisyonuna geri dön,” dedi. Ben pozisyon aldıktan sonra devam etti. “Sana sıkça ağdalanman gerektiğini söylemiştim ve sen de kabul etmiştin. Her an benim için hazır olabilmen için geçen hafta ağda

yaptırmış olmalıydın. Bugün oynamak istedin. Tamamen hazırlıklı olduğunu düşünmüştüm.”

Tamam, aslında haklı olduğu bir taraf vardı.

“Ve,” dedi, “senin oynamak istediğin gibi ben de oynamak isteyebilirim. Sana bir çarşamba günü oynamak istediğimi söylersem hazır olmanı beklerim. Çarşamba olduğu için beni geri çevirebilirsin ki bunu çok sık yapacağını sanmam. Sonuçta ben bugün seni geri çevirmedim, öyle değil mi?”

“Hayır, efendim.”

“İkincisi,” diye devam etti. “Oyun odamda asla cevap vermeyecek, tartışmayacak ya da kavga etmeyeceksin. Anladın mı?”

“Evet, efendim,” dedim. “ama ben...”

“Lanet olsun. Yine mi yapıyorsun?”

Tamamen hareketsiz kalıp tek kelime etmedim. Gerçekten de lanet olsun. Ben ne yapmıştım?

Etrafımda dolaşırken ne düşündüğünü biliyordum. Beni nasıl cezalandıracağını düşünüyordu.

“Bugün oynamak istedin,” dedi. “Bunu sen istedin ve hazırlıklı değilsin. Hem beden olarak ve görünüşe göre de zihin olarak. Bu yüzden, bugün orgazm olmaya hiç iznin olmayacak.”

Bu çok da kötü görünmüyordu. Sonuçta bir iki saat içinde tasma çıkacaktı. Elbette o zamana kadar kendimi tutabilir ve çok gerek olursa sonra kendi kendime yapabilirdim.

“İşin aslı,” dedi. “Sana tekrar kesin bir şekilde izin verene kadar bir daha hiç orgazm olmayacaksın.”

Bundan hoşlanmamıştım. Hem de hiç.

“Ayağa kalk,” dediğinde hemen toparlandım. “Bu beden kime ait?” diye sordu omzumu sıkarak.

“Sana, efendim.”

Göğüslerimi avuçları. “Ya bu göğüsler?” Bacak aramı sıvazladı. “Ve bu vajina?” Popoma sertçe bir şaplak attı. “Bu popo?”

“Hepsi senin, efendim.”

“Senin orgazmlarını kim kontrol ediyor?” diye sordu. “Hak edip hak etmediğine kim karar veriyor?”

“Sen, efendim,” dedim yumuşak bir ses tonuyla.

“Daha yüksek sesle konuş.”

“Sen, efendim,” dedim biraz daha kuvvetlice.

“Ben sana izin verene kadar orgazm yok,” diye tekrar etti. “Eğer şanslıysan cuma gecesine kadar bekletmem.”

Cuma gecesi mi? Ciddi miydi? Beş lanet olasıca gün mü?

“Anladın mı, Abigail?” diye sordu.

“Evet, efendim,” dedim.

O saniye, beni kamçılama masasına götürmüş olmasını diledim. En azından kamçılama olmuş bitmiş olurdu. Bu boşalmama cezası.... bu, farklı türde bir cezaydı.

“Yüzüme bak,” dedi.

Gözlerimi kaldırıp yüzüne baktım. Bakışları hâlâ nefesimi kesiyordu. Hayal kırıklığı bile bunu gölgeleyememişti.

“Şimdi bunun icabına baktığımıza göre,” dedi, “sanırım geriye buraya bir dahaki gelişimizde sana yapacağımı söylediğim şeyler kalıyor.”

Nihayet.

“Çarmıha git, Abigail. Yüzünü dön ve hemen yap. Bugün başka hata istemiyorum.”

Ben de. Orgazm olmamı yasaklamasının üstüne bir de beni kamçılacaktı...

Çarmıha gidip önünde durdum. El ve ayak bileklerine denk gelen yerlerde kelepçelerin olduğu büyük bir haç gibiydi.

Arkamdan gelip sol bileğimi alıp çarmıha kilitledi. Sonra diğer elimi alıp diğer tarafa bağlayarak beni kolları geniş ve havada yarı kartal duruşu pozisyonuna getirdi. Kalçamı tutup çarmıhtan biraz öne doğru çekerek hafifçe eğilmiş bir duruş verince kalbim hızla atmaya başladı. Bacaklarımı ayırdı. “Böyle durursan ayak bileklerini bağlamayacağım. Bir santim bile kıpırdarsan ayaklarını da bağlarım.” Onu kızdıracak herhangi bir şey yapmayacağımdan emindim.

“Kıçını bana doğru kaldır,” dedi.

Düzgünce pozisyon aldığımda birkaç kez popoma şaplak attıktan sonra daha sert ve hızlı tokatlarla devam etti.

Lanet olsun. Beş uzun gün olacaktı.

“Konsantre ol, Abigail.”

Dikkatimi ona, yaptıklarına ve nasıl hissettirdiğine verdim. Her zamanki gibi, şaplakları beni azdırmış ve tahrik etmişti. Popomu ona doğru kaldırma arzusuna dayandım. Onun yerine bedenime yayılan hisse, acının tüm bedenim boyunca yayılıp tam bacaklarımın arasında birleştiği noktaya odaklandım.

Arkama bir şeyler dokundu: tavşan tüyü kamçı. Önceki yumuşak dokunuşların aksine sertçe vurmaya başladı. Arada sırada eliyle attığı şaplakların arasına serpiştirilmiş yumuşak kamçı darbeleri canımı yakmıyordu. Bir ritim yakalamaya çalıştım ama yapamadım. Bana neyin ne zaman vurduğunu bir düzene oturtmaya çalışmaktan vazgeçip sadece hissetmeye başladım. Tenime farklı bir şey dokununca hafifçe zıpladım. Popomun sol yanağına sert darbeler iniyordu. “Süet,” dedi. Kamçı tekrar indi. “İyi misin?”

İyi hissettiriyordu. Tüyden farklı ama deri kayış kadar da sert değildi.

“Evet, efendim.”

Bir süre popomdan bacaklarıma kaydı. Yine bir ritim bulmaya çalıştıysam da hemen vazgeçtim. Belimin alt tarafındaki sıcaklık katlanarak artıyordu, karşı koyulmaz sürtünme arzusu bütün dikkatimi bacak arama çekiyordu. Bacak arama uzun bir parmak girdi. “Ne

kadar ıslaksın,” dedi. “Şimdi beni içinde hissetmenin ne kadar iyi olacağını hayal et. Ne kadar doldurulmuş hissedeceğini düşün.”

Biliyorum, diye bağırmak istedim. *Biliyorum. Lütfen.*

Derken içime bir şey girdi. Vibratörlerinden biri olduğunu hissedince cıyakladım.

“Sadece biraz zevk,” dedi. “Çok değil. Yaramaz ita-atkârlar rahatlayamaz.”

Vibratörü birkaç kez içime sokup çıkardı. Orgazm isteğime karşı koyacak bütün direncimi benden alıyordu.

“Lütfen, efendim!” diye sonunda dayanamayarak yalvardım.

“Hayır,” dedi vibratörü içimden çekerek. Bileklerimi neden bağladığını o zaman anladım: Heyecandan o kadar kendimi kaybetmiştim ki eğer yapmasaydı yere yığılabilirdim.

Ama işi bitmemişti.

Tekrar süet kamçıyla vurmaya başladı. Bu sefer benim çok daha hassastı. Sanki bütün sinir uçlarım aşırı yük-lenmiş, hazır ol vaziyette yeni bir darbe için bekliyordu. Darbeyle inledim.

“Hâlâ iyi misin?” diye sordu.

“Evet, efendim,” dedim. Püsküllü kamçı tam bacak-larımın birleştiği yere vurdu. “Ah evet.” Acıyla inleyip tekrar tekrar zevke gömüldüm.

Ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim. Sadece onu isteyerek, ona ve bana yaptıklarına odaklanarak ken-dimi tuttum. Bunu bana bir tek o yapabilirdi. Benimle

bu şekilde bir tek o oynayabilirdi. İçimde böylesine bir duygu ikilemini bir tek o yaratabilirdi.

“Cezalandırılıyorsun,” dedi uzakta bir yerden. Darbeler daha yavaş ve yumuşak olmaya başladı.

Nefes alıp veriyordum. Daha yavaş. Daha yumuşak.

“Ama ben hiçbir şeyi yanlış yapmadım,” dedi. “O yüzden ben boşalacağım.”

Kamçı kesilince yerini yeni bir ses aldı. Bir yerlerimdeki sürtünmenin sesi.

“Nerene boşalmamı istersin?” diye sordu.

Ne istediğimi biliyordum. Kirli ve ilkeldi ama istiyordum. “Üstüme, efendim,” dedim. “Üstüme boşalmanı istiyorum.”

“Lanet olsun.”

“Lütfen.”

“Kıpırdama,” dedi ama nereye gittiğini bilmiyordum. “Lanet olsun,” dedi yine.

Popoma ılık bir ıslaklık geldi. Boşalırken içime fışkırıp süzüldüğünü hissettim.

Hangimiz olduğundan emin değildim ama birimiz, “Evet,” dedik.

Sonra bana yaklaştı, kulağımda soluk soluğa kaldı. “Gayet iyiydin hayatım.” Bileklerimi birer birer çözdü. “Çok hoşuma gitti.”

Neredeyse kollarına yığılacaktım. Beni yavaşça tutup yere yatırdı. Dudaklarımdan, yüzümden, saçlarımdan öperek tekrar tekrar onu ne kadar mutlu ettiğimi söyleyen övgü sözcükleri fısıldadı.

Sonra ikimizi de temizleyip tasmanımı çıkardıktan sonra beni dışarı çıkarıp sıcak küvetine götürdü. Bir süre oturup rahatladık. Oyundan sonra her zaman daha yumuşak, uysal ve yorgun olurdum. Ama bugün daha fazlası vardı ve bu beni rahatsız ediyordu. Ruh halimi anlamış olmalıydı. “Abby?” diye sordu. “Ters bir şeyler mi var?”

Ne olduysa *Abby* dediği için oldu. Başımı hafifçe salladım ama gözlerim dolmuştu ve ona yalan söyleyemeyeceğimi biliyordum. Beni saran köpüklü sulara bakarak, “Senin hayal kırıklığını, sanki omzumda bir yük gibi hissediyorum,” dedim.

“Buraya gel,” dedi. Beni kucağına alıp arkamdan sarıldı. “Orgazm olmana izin vermediğim için mi böyle?”

Bu kulağıma aptalca geldi. Böyle bir şey beni nasıl üzebilirdi ki? Ama yapmıştı ve bunu ona söylemeliydim. “Sanırım hâlâ devam ettiği için. Beni kamçıladığında olup bitiyor ve kaldığımız yerden devam ediyoruz ama bu hâlâ devam ediyor. Sana her baktığımda bunu hatırlıyorum ve bu bana işleri nasıl batırdığımı hatırlatıyor.”

“Bana bak,” dediğinde gözlerine baktım. Gözlerinde üzüntü ama aynı zamanda da kararlılık vardı. “Böyle olması gerekiyordu. Bu yüzden adı ceza zaten. Eğer bu gece boşalmana izin vermiş olsaydım ne kadar etkili olurdu ki?” Bana cevap verme şansı vermeden elini aramıza sokup bir parmağını içime kaydırды. “Bir yanımdan seni hemen şimdi buradan becermekten daha çok istediği bir

şey olmadığını bilmiyor musun? O yanıma içine defalarca girip seni orgazma ulaştırmak için can atıyor.”

“Bu benim için senin için olduğundan çok daha zor’ zırvasını söylemeyeceksin değil mi?” dedim.

Gülümsedi. “Hayır. Bunun senin için benim için olduğundan daha zor olduğunu gayet iyi biliyorum.

“Eğer tek bir suçun olsaydı, bugün bir ara boşalmana izin verirdim. Ama bir de üstüne huysuzluk yapınca...”

“Huysuzluk yapmadım.”

“Benim tasmamı taktığın zaman, benim sözüm kanundur,” dedi.

“Ağdalanmayı ihmal edersen cezalandırılacağın konusunda anlaşmıştık. Bunu tartışmak için oyun odasının ortasında konferans verecek değildim ya. Düğünden önce ağdalanmış olman gerektiğine karar verdim, o kadar.

“Üstüne üstük bir de sürekli benimle tartışmaya çalıştın.”

“Ben bunu tartışmak olarak görmedim, sadece açıklamaya çalışıyordum,” dedim.

“Eğer bir açıklama isteseydim, sorardım. Anlaşıldı mı?”

Hâlâ biraz sinirli bir şekilde, “Evet,” dedim.

“Evet ne?”

Adını vurgulayarak, “Evet, Nathaniel,” dedim. Boynumda tasma yoktu ve pazar akşamüstüydü.

“Bak bakalım kim huysuzluk yapıyormuş.”

Elini aramıza koyarak, “Haberin olsun. Arada bir hafta sonları huysuzluk yapmak eğlenceli olabilir.” Popomu çimdikledi. “Senin cesur halini seviyorum.”

On Altıncı Bölüm

- A B B Y -

Pazar gecesi yatağa nispeten erken gidip sırtım onun göğsüne dayalı, kolları bana sarılı bir halde konuşarak vakit geçirdik. Hâlâ orgazm olmama izin vermemesinden dolayı biraz huysuz hissetsem de daha mantıklı yanımla gerekçelerini anlıyordu.

“Ayak öpmekle ilgili çekincelerin olduğunu biliyorum,” dedi. “Şimdi nasıl hissediyorsun?”

Oyun odasında geçirdiğimiz zamanı düşündüm. “Yaparken zevk almak beni şaşırttı. Böyle hissedeceğimi düşünmezdim ama çok şey hissettirdi...” Doğru sözcüğü bulmaya çalıştım. “Aşağılayıcı mı? Bunun doğru sözcük olduğunu sanmıyorum ama bunu yaptığımda sanki daha da senin kontrolün altındaymışım gibi hissettim.” Tabii ağdalanma konusunda çenemi tutamadığıma göre pek de kontrolü altında olmuş sayılmasam da.

“Peki ya sen?” diye sordum. “Sen ne düşündün?”

“Ben pek hoşlanmadım. Ama bunu denemeden bilemezdim.”

Bu beni şaşırtmıştı. “Hoşlanıp hoşlanmayacağını bilmiyordun ama yine de yaptırdın mı?”

“Evet. Neden hoşlanacağımı başka nasıl öğrenebilirdim ki?”

“Bilmiyorum. Sadece ne sevdiğin ve hoşlandığın konusunda yeterince tecrüben olduğunu sanıyordum.”

“Ama daha önce sevişirken kimse ayak bileklerimi öpmemişti,” dedi kolumu sıvazlayarak. “Bunu bir tek sen yapmıştın, hatırladın mı? Yanıma taşınmanı istediğim hafta sonu. Oyun odamda böyle bir şey yapmanı istediğimde ne hissedeceğimi bilmiyordum.”

İlişkimizin dinamiklerinin onun için yeni olduğunu unutup duruyordum. “Sen hoşlanmadığına ve ben hoşlandığıma göre tekrar yapmamı isteyecek misin?” diye sordum.

Güldü. “Sana tüm planlarımı anlatmamı mı bekliyorsun?”

Popomu kasıklarına bastırdım. “Evet.”

“Peki, böyle bir şey olmayacak,” dedikten sonra kulağıma fısıldadı, “Bekle ve gör.”

Bu sözleriyle ürperdim. Hımm. Haklıydı, beklemek ve görmek önceden bilmekten çok daha iyiydi.

“Bir kaygım var,” dedi ciddileşen bir ses tonuyla. “Bugün konsantre olmakta sorun yaşamış gibiydin.”

“Bunu fark ettin mi?”

“Evet ve yogaya tekrar başlasan faydası olur mu diye düşünüyorum.”

Bana tekrar tasma taktığından bu yana yogaya devam etmemiştim. Haftada üç kez, müsait olduğum zamanlarda kendi inisiyatifimle onun spor salonunu kullanmayı planlamış ama yogaya tekrar başlamamıştım. Ama şimdi bahsettiğine göre...

“Konsantrasyonunu sağlamana ve biz ilerleme kaydettikçe nefesine de yardımcı olur diye düşünüyorum,” dedi.

“Bunu düşüneceğim. Programıma ne zaman ve nasıl uygun olacağına bir bakalım.”

“Belki de beraber yapabileceğimiz bir şeydir.”

“Gerçekten mi?” *Bana eşlik ederse çok daha eğlenceli olurdu.*

“Benim de zihnimi canlı tutmam gerekiyor, biliyorsun.”

Kesinlikle bunu düşüneceğimi söyleyerek konuyu gelecek haftaya kaydardım. Taşıma şirketi kolileri almak için çarşamba günü benim daireme geleceği için işten sadece o gün için izin almıştım. Nathaniel’in evine yerleşmenin bu kadar vakit alacağını düşünmemiştim.

Konuşurken hafifçe arkamda hareket ettiğini hissettim. Geriye kaymıştı, eskisi kadar yakınımda değildi.

“İyi misin?” diye sordum. Benden pek uzaklaşmazdı. Özellikle de uykuya dalmadan önce.

“İyiyim.”

“Peki, o zaman neden...” Tekrar yanaşmaya çalışırken penisine çarptım. “Ah.”

Tekrar kendisini çekip iç geçirdi. “Sadece sana böyle sarılınca... Şunu kesin olarak söyleyebilirim ki senin cezan benim için senin için olduğundan daha zor.”

İnildedim. “Bana kötü bir şaka yaptığını söyleme.”

“Ama yaptım.”

Ona sokuldum. “Küçük problemin için üzgünüm ama şu anda sana yardım edemediğim için beni affet.” *Kendi verdiği cezanın acısını biraz da kendisi çeksın bakalım.*

“Senden yardım etmeni istemeyecektim,” dedi. “Ama kusura bakmazsan poponu bana değdirmeyi keser misin?”

“Yani böyle mi?” dedim tekrar popomu değdirerek.

İnledi. “Evet, lanet olsun.”

“Durmaya çalışırım ama biliyorsun ki uyurken kıpırdama gibi bir huyum var.”

“İyi geceler Abby,” dedi tok bir sesle enseme öperek.

Tekrar popomu oynattım. “İyi geceler Nathaniel.”

Salı günü eski yoga eğitmenimi arayıp ikimizi yogaya yazdırdım. Nathaniel haklıydı. Hem konsantrasyonuma hem de nefes düzenime yardımcı olurdu. Nihai kararı bana bırakmasından memnundum. Bana eşlik etmesinden de ayrıca mutluydum. Orgazm olmama izin vermediği için pazar günü oyun odasında olanlardan bu yana hiçbir şekilde seks yapmamıştık. Sadece bunu ne kadar zaman sürdüreceğini merak ediyordum. Dürüstçe söylemek gerekirse belki salı günü bir şeyler başlatırdı diye düşünmüştüm. Özellikle de gün içinde ağdalanmış

olacağım için. Cuma akşamı altıda antreye girdiğimde, Nathaniel hafta sonu yine onun olacağımı tekrar ettikten sonra benimle ilgilenerek sınırlarıma saygı duyup koruyarak beni zorlayacağına söz verdi. Karşılığında, kendimi tamamıyla ona teslim ettim. Ben tasmalandıktan ve o ağzıma boşaldıktan sonra parmağını çenemin altına koyup başımı kaldırdı. “Bir saat sonra yemek odasında akşam yemeği.”

Mutfağı benim için çok tanıdıktı ve eşyalarımın çoğunu çarşamba günü eve taşımıştım. Hâlâ tam olarak evim gibi gelmiyordu ama daha önce olduğumdan daha rahat hissediyordum. Olağan rolümde olmamı sağlayacağı için yemek odasında yemek istemesine sevinmişim. Onun için yaptığım ızgara somonu yerken yanında durdum. Kendi yemeğim mutfakta bekliyordu. Yemeğini bitirdiğinde benim yememe izin vereceğini düşünüyordum. O yerken düşünüp duruyordum. Kollarını ve kadehi kavrayan parmaklarını izledim. Onun için hazırladığım yemeği yerken ağzını izledim. Dünyada ona hizmet etmekten daha güzel bir duygu yoktu. Beraber olduğum her dakika ona olan güvenim güçlendi ve ona her baktığımda kendisine olan tutkum arttı.

Bana ne kadar dikkatle odaklandığını bilmek beni daha da tahrik ediyordu. Yerken beni düşündüğüne dair içimde hiç şüphe yoktu. Belki bana ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu. Ya da belki kaç kere orgazm olmama izin vereceğini planlıyordu.

Lanet olsun. Orgazm olmama izin verecekti, değil mi?

Hafta için ona duyduğum arzu yok olmamış, hatta artmıştı. Büyük ihtimalle bana bir dokunuşuyla yine elinde oyuncak olacaktım. Beni cezalandırmanın onun için de zor olduğunu biliyordum. Düğünden önceki haftanın hengâmesinden sonra ikimizin de daha sakin bir hafta beklediğini biliyordum. Hazır aklıma gelmişken, epey de dinlenmiştik. Düşüncelere dalmışken, yanında çömelmemi söylediğini fark etmem birkaç saniye sürdü. Çömeldikten sonra çenemi tutup başımı kaldırdı. “Hafta sonunun devamında başını benimkinden aşağıda tutacaksın,” dedi.

Ne?

“Benim olduğum odaya her girdiğinde başın benimkinden aşağıda olacak.” Durup devam etti. “Bu isteğimle nasıl başa çıkacağına karar vermeyi sana bırakıyorum.”

Gözlerinin içine bakınca oyuncu bir ifade gördüm.

Geçen hafta, senin cüretkâr halini seviyorum demişti.

Hımm... Belki bu eğlenceli olabilirdi.

Yemesi bitince dank etti. Yemek odasından ondan önce çıkarsam masayı nasıl temizleyecektim? Mutfığa kadar emeklemek zorunda mı kalacaktım? Tabağını nasıl taşıyacaktım? Belki de dizlerimin üstünde yürümem gerekecekti.

Of! Bu pek eğlenceli olmayacaktı.

Neyse ki yemeği bittikten sonra bir kere daha elini başıma koyup mutfakta yemeğimi yedikten sonra onunla oyun odasında buluşmamı emretti. Sonra kalkıp çıkarak masayı temizlememe fırsat verdi.

Nihayet.

Yarım saat sonra çıplak bir şekilde oyun odasına girdiğimde beni bekliyordu. Onu orada bulmayı beklemediğim için hemen gidip önünde çömeldim.

Geç mi kalmıştım?

Hayır, diye düşündüm. Bana onunla buluşmak için zaman vermemişti.

“Muayene pozisyonuna geç, Abigail. Bakalım bugün daha iyi hazırlanmış mısın?”

Bana geçen hafta sonu gösterdiği pozisyonu aldığımda bacaklarımın arasına eğildi.

“Harika,” dedi tüysüz etimi okşayarak. “Bu tam istediğim şey.” Kalkıp tekrar bekleme pozisyonuna geçmemi emretti. Pozisyon alınca tekrar konuştu. “Cezanın üstesinden iyi geldin. Bana neden cezalandırıldığını hatırlatarak gözlerimin içine bak.”

Gözlerine baktım. “Oynamayı ben istediğim halde senin için hazırlıklı değildim, efendim. Tasmanı taşıırken küstah ve kavgacı davrandım.”

“Peki, bu gece boşalmana izin vermeli miyim?”

Evet! Lanet olsun, evet!

Ama böyle cevap vermemem gerektiğini biliyordum. “Eğer bu seni memnun edecekse ve hak ettiğimi düşünüyorsan, efendim.”

“Gerçekten böyle mi hissediyorsun?”

Ona hizmet ederken hâlâ benden beklediği noktada olamamak beni utandırdı.

“Dürüstlüğün beni mutlu ediyor.” Yanağımı okşadı. “Hissettiklerin için kendini suçlama. Bu yolculuğunun hâlâ başında olduğunu biliyorum. Hâlâ isteklerini bir kenara koyamadığını biliyorum. Eninde sonunda olman gereken yerde olacaksın.”

Anlıyordu. Suçluluğun yerini hemen rahatlama aldı. “Teşekkür ederim, efendim,” dedim gülümseyerek.

“Seni tanıyorum hayatım,” dedi. “Düşüncelerini ve aklını tanıyorum. Bedeninin her kıvrımını biliyorum. Ve derinlerde sakladığın arzularını biliyorum.” Hafifçe eğildi ve sesini alçalttı. “Onlar benimkileri yansıtıyor.”

Erimiştim. Biliyordum. Henüz bakışlarımı indirmemi söylememişti. Bu yüzden bana emir verirken yüzüne bakıyordum. “Yastıklı masaya emekle Abigail,” dedi. Emeklemek mi? Bunun olacağını biliyordum. En azından bir kez denememi isteyeceğinden emindim. Dürüst olmak gerekirse, tıpkı ayak öpmek gibi bir kere yaparsam seveceğimi düşünüyordum. Sonra masaya vardığımda ellerimin ve dizlerimin üzerinde hareket ettiğim her saniyeden nefret ettiğimi görünce şaşırdım. Üstüne anahtar sözcük söyleyecek kadar olmasa da bana baktığında yüzümden memnuniyetsizliğimin okunacağı kadar nefret etmiştim.

Bu tamamen onunla ilgili, dedim kendi kendime. Ona güvenmeliydim. Karar vermesine izin vermeliydim.

Ayak öpmeyi sevmiştim, denememi istemeden bunu bilemezdim.

Emeklemeden de hoşlanmamış olduğunu umuyordum.

Başımın onunkinden aşağıda kaldığından emin olarak yavaşça masanın üstüne çıktım. Masaya çıkar çıkmaz hareketsiz bekledim

“Sırtüstü yat,” dedi.

Yanıma gelirken ayak sesleri odada yankılandı. Elinde dört tane ip olduğunu fark ettim.

Onları kaldırdı. “Seni masama bağlayacağım,” dedi. “Kollarını bağlamadan önce ipi dudaklarına dokunduracağım ve onu öpeceksin.”

Benden beklentileri gerçekten beni bu şekilde tahrik etmemeliydi.

Dudaklarıma yumuşak bir ip değdi. “Bu senin sağ bacağın için,” dedi.

İpi öptüm. “Sağ bacağımı bağla, efendim.”

Sağ bacağımı çekip ipi bağladı. Dudağıma başka bir ip değdi. “Sol ayak,” dedi.

Dudaklarımı ona bastırdım. “Lütfen sol bacağımı bağla, efendim.”

Daha önceki gibi ipi bacağımı bağlamak için kullandı. Aynı şeyi iki kez daha yaptı, önce sağ kolumu sonra da sol kolumu bağladı.

Her seferinde, öpmem için ipi dudaklarıma götürdü. Her seferinde beni bağlamasını istedim.

İşi bittiğinde kol ve bacaklarım açık halde masaya bağlanmıştım.

Elleri omuzlarımdan göğüslerime, oradan da göbeğime ve bacak arama indi.

Uzun bir parmak içime kaydı. Sonra ikinci parmağı ekledi. Hareket etmemek için kalçamı zorladım.

Onu nasıl arzuladığımı hissederek, “Bedenin beni tanıyor,” dedi. “Sahibini tanıyor.”

Bu kesindi, onun için neredeyse soluk soluğa kalmıştım.

Ayrıca derslerimi hep zor yoldan öğreniyordum.

“Gözlerini kapat Abigail. Tekrar bir şeyler deneceğiz.”

Ne yapacağına dair iyi bir fikrim vardı.

“Ben söyleyene kadar ses çıkarmak yok,” dedi. War-tenberg tekerleğinin ilk geçişinde nefesimi tuttum. Önceki gibi, başta bir tane kullandı, göğüs uçlarıma dokunmadan hafifçe göğsümde gezdirdi.

Sonra ikinciye ekleyip birbirine ters yönlerde hareket ettirdi. İkisi de birbirinin yansıması olacak şekilde göğüs ucuma yaklaşıp sonra tekrar yuvarlanarak bedenimde dolaşmaya devam ettiler. İnleyeceğimi hissettiğim ama bir hafta cezadan sonra, tekrar işleri batırmaya hiç niyetim yoktu. Tekerlekler göğüs uçlarımin üstünden geçerken bedenim titrese de sesimi çıkarmadım.

“Çok iyi, Abigail. Devam edeyim mi?”

Tam cevap verecekken kendimi tuttum. Hafifçe güldü. “Hareket etme.”

Tekerlekler yavaşça bedenimde dolaştı. Çok tuhaf bir histi, ikisini birbirine paralel olarak yürüttüğünde sanki fermuarlarım açılıyormuş gibi hissettim. Sonra ayrılıp leğen kemiğimin üstüne geldiler. Nefesimi tu-

tup tamamen hareketsiz durdum. Demir uçlu tekerlekler yuvarlanmak üzere tam hassas noktamın yanına geldi.

Masasına bağlı halde delirmek üzereydim ve orama dokunmamasını umuyordum. Hislerim öyle kabarmış ve uçlardaydı ki ufacık bir dokunuşla yeri göğü sarsarak boşalabilirdim.

Bir an için panikledim. Ya izinsiz orgazm olmamı istiyorsa? Ya ne kadar uzun süre dayanabileceğimi görmek için beni test etmeye karar verdiyse? Altı günlük yoksunluktan sonra bunu yapamadım.

Lanet olsun. Hata yapacaktım. Yine.

Sarı anahtar sözcüğümü kullanmalı mıydım?

Endişemi fark etmiş olmalıydı ki tekerlekler durdu. “İyi misin?” diye sordu.

“Evet, efendim, sanırım iyiyim.”

“Sanır mısın? Sanmak yeterince iyi değil. Gözlerini aç. Neyin var?”

Elleriyle ayaklarımdaki ve bileklerimdeki ipleri kontrol etti.

“İplerden değil,” dedi. “Benden dolayı.”

Endişeli bir yüz ifadesiyle kollarımı tutarak, “Acı mı çekiyorsun?” diye sordu.

“Hayır, efendim. Sadece korkuyorum.”

“Doğrul. Söyle bana.”

İç geçirip bacaklarımı masanın yanlarından sarkıtarak doğruldum. “Bir an için orgazm olacağımı düşündüm ve kendimi tutmaya çalışırken belki de hata yapmamı

istiyormuşsun gibi geldi. İznin olmadan boşalmamı istediğini sandım.”

“Ve panikledin, öyle mi?”

“Evet.”

“Hata yapmanı istemedim,” dedi sakince. “Benzer bir şey denediğimiz geçen seferden bu yana ne kadar geliştiğini sana göstermek istedim. Sınırdaki olduğunu biliyorum. Bunu hissettim.” Yanağını okşadı. “Sana söylemiştim. Bedenini tanıyorum.”

“Özür dilerim, efendim.”

“Dürüst olduğun için özür dileme.”

Bir an durup düşündü. Elleri bacaklarımın iki yanında arkamdaki duvara bakıyordu. Beyninin içine bir saniye bile girebilmek için neler vermezdim. Nihayet yoğun bir ifadeyle yüzüme baktı. “Cezan bitti. Ne zaman istersen boşalabilirsin.”

Masaya çıkıp yüzümü tuttu ve beni öptü. Beni tekrar yatırarak üstüme çıktı ve ağırlığını verdi.

Evet. Evet.

Bedenimi saran rahatlamayla neredeyse sarhoş gibiydim. Bana dokunduğu anda sersemlik geldiği gibi yok oldu. Beni ele geçiren arzu, tutku ve şehvetle tekrar saniyeler önce olduğum noktaya geri gelmem uzun sürmedi. Onun da aynı şeyi hissettiğini hayal ettim, sertleşmiş penisi kasıklarına değiyordu.

Çekildiğinde koyulaşmış gözlerinde aradığım cevabı gördüm. Dizlerimi yukarı kaldırdı. Önünde sere serpe

yatıyordum. Sonra bacaklarımı kaldırıp beline sararak beni kendisine çekti.

İkimiz de kıpırdamadık. Penisi hafifçe girişime dokununca kalçamı ona doğru itme arzusuna direndim. Onu neredeyse içime almanın ve birazdan içime girecek olmasının dayanılmaz tadını çıkardım.

Neredeyse.

Neredeyse.

Bir parça ilerleyip penisinin başını hafifçe içime itti.

Oh, evet.

Beni becermesi, bana sahip olması asla sıkılmayacağım bir histi.

Tek bir sert darbeyle tamamını içime soktu. O saniye çözülerek çeperinde boşaldım.

Sinsice gülümsedi. “Şimdi daha iyi mi?”

Heyecanla sarsılmış bir halde, “Aman Tanrım,” dedim. “Evet, efendim.”

Tüm istediği buydu. Sert bir ritim tutturup tekrar tekrar içime girip çıkarak kendi orgazmına yaklaştı. Hakklıydım, bu hafta belli ki ona da çok uzun gelmişti, içimde orgazm olmak için kıvranmaya başlaması çok sürmedi.

Elini vücutlarımızın arasına sokup klitorisimi parmakladı. “Tekrar boşalabilir misin?” diye sordu nefes nefese. “Benim için?”

Az önce söylediklerinde yanılmamıştı, vücudum efendisini tanıyordu. Şimdi de farksızdı. Şişmiş kli-

torisim hemen tepki vererek bedenime yeni bir zevk dalgası gönderdi.

Homurdanarak içime boşaldı.

Birkaç dakika masada uzandık. Yeni boşalmış bedenini üstümde hissetmenin verdiği hisle, boşalmaktan bitkin ve pelte gibi olmuş bir halde keyiflendim. Vücuduma öpücükler kondurarak tamamen üstümü kapladı. Dudaklarıma gelince beni uzun ve tutkulu bir şekilde öptü.

“Yatağa gitmelisin,” dedikten sonra tekrar öptü.

Bu tuhaf bir istekti. Saat daha dokuzu geçmemişti. Neden bu kadar erken uyumamı istiyordu ki?

Belki beni gece yarısı uyandırmayı planlıyordu. Sekssiz geçen beş günden sonra bu beni hiç de şaşırtmazdı. Ya da belki yarın için uzun ve yoğun bir gün hazırlamıştı.

Veya ikisi birden.

Ancak tahmin etmek bana düşmezdi. Her ne planlıdysa ona hazır olmak istiyordum. Masadan inip odama gitmek üzere kapıya doğru giderek, “İyi geceler, efendim,” dedim.

“İyi geceler hayatım,” diye cevap verdi.

On Yedinci Bölüm

- A B B Y -

Beni uyandırmadı. Uyandırmasını beklediğimden, piyano ya da ayak sesleri duymak için bir süre uyanık kaldım. Gözlerimi kapattığımda bile kendime bunun sadece kısa bir kestirme olduğunu söyledim. Elbette gece bir ara beni tekrar becerecekti. Kesinlikle öyle olmasını umuyordum. Ama çalar saat beni saat altıda uyandırdı. Farklı bir şey söylenmediği sürece cumartesi ve pazar sabahları saat sekizde yemek odasında kahvaltıyı hazırlamam gerekiyordu. Kahvaltıyı hazırlamadan önce spor yapmak istediğimden saati altıya kurmuştum. Egzersiz kıyafetlerimi giyip spor odasına gittim. Spor odamız diye düzelttim kendimi. Burası artık benim de evimdi. Kapının diğer tarafından gelen sesi duyunca içeri girmedim. Nathaniel koşu bandında koşuyordu. Elimi kapı tokmağına uzattım. Başımı onunkinden aşağıda tutmalıydım. Eğer ben koşmaya başlarsam ve o mekik

çekiyorsa ne olacaktı? Yaptığım şeyi bırakıp ondan daha aşağıda bir pozisyona mı geçmem gerekecekti?

Dışarıya baktım. Yağmur yağıyordu. Lanet olsun. Dışarıda da koşamazdım.

Beni cesur görmeyi sevdiğini söylediğine göre, spor salonunda başımı onunkinden aşağıda tutmanın teknikleriyle kafamı yormam için çok erkendi. Bunu sonra düşünürdüm. Daha çok zamanım olduğuna göre, tekrar yukarıya çıkıp duş aldım ve giyindim. Sonra tekrar aşağıya inip Benedict usulü yumurta yapmaya karar verdim.

Elimde tabakla yemek odasına girdiğimde içeride değildi. Tabağıyla takım kahve fincanını ve bir sürahi portakal suyunu masaya koyup bekledim. İçeri girip oturduktan sonra yanında diz çöktüm.

“Günaydın, Abigail,” dedi. Saçları hâlâ ıslaktı ve sabun kokuyordu.

“Günaydın, efendim,” dedim. Eğer her şey plana uygun giderse ve bu hafta sonunu berbat etmezsem belki gelecek hafta işten önce birlikte banyo yapabilirdik. Onunla banyo yapmayı seviyordum.

“Benedict usulü yumurta,” dedi çatal ve bıçağını alarak. “Bu çok lezzetli görünüyor.”

“Teşekkürler, efendim.”

“Neden kendine bir tabak hazırlayıp bana eşlik etmiyorsun.”

Sandalyesinde otururken, dizlerimin üstünde kapıya kadar gidip koridora çıkınca ayağa kalktım. Emekleme işinden hiç hoşlanmamıştım ve sorduğu zaman ya da

ilk kütüphaneye gittiğimizde kesinlikle bundan bahsedecektim.

Tekrar emekleyerek kahvaltımı yemek odasına götürdüm ve karşısına oturdum.

“Nasıl uyudun?” diye sordu.

“Çok iyi, efendim. Ya sen?” Yemek odası protokolü hâlâ benim için gri bölgeydi. Mutfakta olduğum kadar rahat konuşamayacağımı biliyordum ama elbette nasıl uyuduğunu sormaya iznim vardı.

“Koca yatakta tek başıma yatmak tuhaf geldi,” dedi. “Ama onun dışında iyi uyudum.”

Neden bahsettiğini anlayarak başımı salladım.

Portakal suyunun bitmek üzere olduğunu fark edince biraz daha koymak için sürahiyi kaldırdım.

“Hayır, teşekkürler,” dedi. “Daha fazla istemiyorum. Kahvaltımı bitirmek üzereyim.”

Birkaç dakika daha sessizlik içinde yemeye devam ettik. Odadaki tek ses çatal ve bıçaklarımızın tabakta çıkardığı seslerdi.

Tabağı boşalıp da kahvesinin son yudumunu içerken, “Bu sabah spor yapmak ister misin Abigail?” diye sordu.

Ne istediğimi bilmesine pek de şaşırmayarak, “Evet, efendim,” dedim. Bir süre sonra insan buna epey alıştıyordu. “İsterim.”

Başını salladı. “Yemeğini bitirip masayı ve mutfağı temizledikten sonra spor salonunu kullanabilirsin.”

“Teşekkürler, efendim.”

“On buçukta oyun odasında ol.” Ayağa kalktı. “Ve iyice esnediğinden de emin ol.”

Bunun ne anlama geldiğini düşününce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Tam 10.25’te çıplak bir şekilde onu oyun odasında bekliyordum. Odanın ortasındaki zincirlerin altında bir yastık duruyordu. Yastığın üstüne çöküp bekleme pozisyonumu aldım. Biraz sonra odaya girip bana doğru yürümeye başladı.

“İyi bir spor yaptığına inanayım mı?” diye sordu.

“Evet, efendim,” dedim.

“Sana söylediğim gibi esnediğini de varsayabilir miyim?”

Hâlâ spor sonrası endorfinin bedenimde salgılandığını hissediyordum. Ve şimdi bu his, şehvet ve arzunun mutlak tadıyla birleşecekti. “Evet, efendim.”

“Çok iyi. Ayağa kalk.”

Başımı eğik tutarak ayağa kalktım. Kollarımı teker teker alıp kısıtlı harekete fırsat verecek kadar gevşek bırakarak bileklerimden başımın üstünde bağladı.

“Bana bak,” dedi.

Ona bakınca siyah kot pantolon ve içine sokulmuş kısa kollu siyah tişört giymiş olduğunu gördüm. Hatırladığım kadarıyla oyun odasında daha önce hiç tişört giymemişti. Bunun ne anlama geldiğini merak ettim, belki daha sonra onu soymamı isteyecekti.

“Abigail,” dedi muhtemelen aklımdan geçen düşüncelerden habersiz.

Gözlerimi tişörtünün altındaki sert kaslara değil ona diktim.

“Ben sana izin verene kadar boşalmayacaksın,” dedi. Yaklaşıp kulağımı ısırarak vücuduma bir arzu dalgası yaydı. “Hata yapmayacaksın.”

Bunu söylediğinde ona inandım.

“Beni yanıltmayacaksın,” dedi. “Eğer gerekiyorsa bunu kendi kendine tekrar et. Anlamayı ve onaylamayı istiyorum. Söyle.”

“Hata yapmayacağım,” diye tekrar ettim.

Çenemi tuttu. “Yarmayacaksın hayatım. Güven bana.”

Başımı salladım.

“Söylemezsen bugün senin için ne planladığımı söylemem.”

“Sana güveniyorum.”

Çenemi indirip arkama geçti. Elleriyle popomu kavradı. Popoma oyuncu bir şaplak attı. “Bence bu popo bana efendim demeyi ihmal ettiği için sağlam bir şaplağı hak etti. Sen ne dersin?”

Evet, lütfen

“Sen nasıl istersen, efendim.”

Popoma öpücükler kondurarak, “Hımmmm,” dedi. “Bana güvenmen beni memnun eder. Poponun elimin altında pembenin leziz bir tonuna bürünmesi ve ben seni yeni zirvelere çıkarırken zevk iniltileri atman beni memnun eder.” Fısıldarken omuzlarımı okşuyordu. “Geçen hafta sonu yaşadığın hisleri hatırladın mı?”

Beni nasıl kamçıladığını ve kendimi bıraktığım zaman hissettiğim teslimiyetin tatlılığını hatırladım. “Evet, efendim,” dedim fısıltıyla.

“Tekrar yapacağım.”

Söyledikleri beni titretti.

“Güzel,” dedi. “Vücudun sesime nasıl da cevap veriyor.” Dudakları omuz başlarımda dolaşıyordu. Tam anlayamadığım sessiz bir tonda konuşurken sesi tenimde kısık bir mırıltıya dönüştü.

Elinde püsküllü kamçı olduğunu fark etmemiştim ama geri çekildiğinde tavşan tüyünün yumuşak saçakları hafifçe popoma değdi. Kamçıyı yavaşça aşağı yukarı oynatmaya başladı. Sıyırarak. Vurarak. Okşayarak. Bedenim bana dokunması için yanıp tutuşuyordu. Yumuşak ya da sert, onu istiyordum. Kamçıyı tenimde gezdirerek önüme geldiğinde gözlerim kapandı. Kamçının uçlarını göğsüme değdirince iniltimi bastırdım.

“Hayır,” dedi. “Seni duymak istiyorum. Her mırıltıyı, her iniltiyi, her iç çekişini duymak istiyorum.” Kürklü kamçı aşağıya inip vajinamı okşadı. Daha fazlasını arzularak kalçamı kaldırdım. Tekrar popoma vurmak için arkama yürüyerek, “Daha değil,” dedi.

Yumuşak süetin uyluklarıma çarptığını hissedince iniltilim yarıda kaldı.

“Alakasız yok,” dedi. “İlk hafta sonumuzdan beri ne kadar ilerlediğini sana göstereceğim.” Kürklü kamçı da süetin arkasından geldi. “Sana az önce ne demiştim?”

“Hata yapmayacağım, efendim.”

“Kesinlikle.” Popomun sol yanağına süet püsküller çarptı. “Başarısız olmayacaksın.”

Hiçbir şey söylemeden bedenimle püsküllü kamçı aracılığıyla iletişim kurmayı tercih etti. Bazen tüylü bazen de süet kamçıyı, çoğunlukla da ikisini birden kullanıyordu. Bu sefer bende uyandırdığı duyguların beni ele geçirmesi daha kolay oldu. Gözlerim kapalı, süet kamçının uçları arkamdan bacak arama değdiğinde mırıldandım. Tüylü kamçıyla devam edince inledim. Daha. Daha fazlasını istiyordum. Devam etmesi için çaresizce doğru sözcükleri hatırlamak için beynimi zorladım.

“Yeşil,” dedim, neredeyse bağırarak. “Yeşil. Lütfen.”

Süetin sonraki darbesi daha sert inince sağ yanağımı sertçe ısırdım. “Bunun gibi mi?” diye sordu.

Acı zevke dönüşürken, “Evet,” diye tısladım.

Sonraki darbeler tam istediğim gibi daha sert ve hızlıydı. Beni götürmek istediği her yere sürüklenmeye hazır ve istekli inilti çıkarıyordum. Tüylü kamçıyı artık hissetmiyordum bile. Arada bir popoma elleriyle şaplak atıyor, parmaklarını içime sokuyor, hassas tenime vurup tahrik ediyordu. Dokunuşuyla titreyince, “Güzel,” diye fısıldadı.

Kendisini bana bastırınca kot pantolonunun sert kumaşı hassas derimi acıttı. Her yerini hissediyordum, popoma baskı yapan ereksiyonunu, omuzlarımı saran kollarını, göğüs uçlarımı okşayıp döndüren parmaklarını, kulağımdaki soluk soluğa nefesini... İçime girip bu arzuma bir son vermesi için çaresizlik içinde geriye kıvrıldım.

Bir kez daha hemen rahatlama umutlarımı baltalayarak, “Daha değil,” dedi. “Sonra. Ben hazır olduğuna karar verdiğimde.” Bileklerimi bükerek kelepçeleri çözdü ve kollarımı nazikçe ovdu. “Gözlerini aç,” dedi önüme geçip durarak.

İstekli bakışlarla yüzüme baktı. Sihirli elleriyle masaj yapmaya devam ederek, “İyi misin?” diye sordu.

“Evet, efendim.”

Cevap vermeden elimden tutup odanın yerde battaniye serilmiş olan köşesine götürdü. “Küçük bir mola vereceğiz,” dedi. “Oturup beni beklemeni istiyorum.”

Battaniye yumuşak ve davetkârdı. Altına birkaç minder koymuş olmalıydı.

“Uzun bir gün olacak, Abigail,” dedi. “Umarım iyi uyuduğunu ve düzgün esnediğini söylerken doğruyu söylüyordun.”

On Sekizinci Bölüm

- A B B Y -

Benim iyi uyuyup esnememi gerektiren ne planlamış olabileceğini düşünerek sersemlemiş hissettim. Bütün günü oyun odasında mı geçirecektik?

Kahrolası.

“Abigail,” dedi.

Göz göze gelmek için başımı kaldırdım. “Evet, efendim?”

“Burada bekleme pozisyonunda kal. Birazdan dönerim.”

Hemen standart çömelme pozisyonuna geçip başımı eğdim. Dizlerim battaniyenin altındaki yumuşak mindere gömüldü. Sert zemin yerine yumuşak mindere çömelmemi düşündüğü için minnettardım.

Oyun odasında zamanı ölçmenin hiçbir yolu yoktu. Rahat ve odada etrafa bakmakta serbest olduğum halde vaktin öğleni geçip geçmediğini gösterecek bir saat göremedim. Saat onda odaya girdiğimden bu yana ne kadar

zaman geçmişti? Gözlerim pencere aradı ama onlar bile karartıcı gölgeliklerle örtülüydü. Başımı öne eğdim.

İçeri döndüğünü duydum ve minderin hareketinden yanımda durduğunu hissettim.

“Rahatla hayatım,” dedi yanıma oturarak.

Arkama yaslanınca, elinde içinde bir sürü lezzetli görünen şey olan büyükçe bir tabak tuttuğunu fark ettim.

“Atıştırmalık,” dedi. “Açım.”

Ne? Yani oyun odasında bir şeyler atıştırmaya mı karar vermişti?

“Al bakalım.” Tabağı ellerime verdi. Her şey çok lezziz görünüyordu: köfteler, sarımsaklı ekmek, şişte sebzeler.

“Sosis pane,” diye başıyla şişleri işaret etti. Yanına da büyük bir şişe su açtı. “Onlardan biriyle başlayacağım.”

Salatalık, zeytin ve bebek soğanların dizili olduğu tahta şişlere baktım. Onlardan biriyle mi başlayacaktı?

Yanımda duruyordu

Yoksa benim onu?..

Ah. Ah! Ah.

“Ama önce,” diye başladıktan sonra elini cebine götürüp göğüs ucu kısıkaçları ve zincir çıkardı. “Seni biraz süslemek istiyorum.”

Yutkunarak tabağı yere koydum. Kısıkaçların acısını, çıkarıldığı zamanki keskin ağrıyı ve zincire asılınca bacak arama giden arzu dalgasını hatırladım.

Dizlerimin üstüne kalkıp davetkâr bir kabullenişle göğsümü dışarı çıkardım. Bana yapacaklarını düşününce göğüs uçlarım sertleşti. Parmaklarıyla önce bir sonra diğer

göğüs ucumu ovdu. Beni tahrik ediyor, kışkırtıyordu. Kulağıma ne kadar güzel olduğumu fısıldıyordu.

İlk kısa kısıp göğsüme takılınca nefesim kesildi. Diğer göğüs ucuma kısa kısıp takmadan önce bacaklarımın arasına bir parmağını sokup tahrik ederek klitorisimin çevresinde daireler çizdi.

İşi bitince, “Güzel,” dedi. Topuklarının üstüne oturdu. “Şimdi bana hizmet edebilirsin.”

Hareket edince zincirin hemen nasıl hareket ettiğini fark ederek bir şiş aldım. Yaptığım her hareket zincirin kıpırdamasına ve kısa kısıpların çekiştirilmesine sebep oluyordu. Bu uzun bir öğlen yemeği arası olacaktı. Sadece düşününce bile gülmek için kendimi zor tuttum. Zincire asılıp beni inleterek, “Şimdi, Abigail,” dedi.

Tekrar tabağa baktım. Sebzeleri şişten çıkarıp onu elimle mi beslemeliydim yoksa ağzına sadece bir sosis pane mi vermeliydim?

Bana talimat vermemişti, o yüzden herhangi birisini yapabileceğimden emindim. Hangisini istediğinden emin değildim.

Gerçi durum tersi olsaydı ne isteyeceğimi biliyordum.

Şişten bir salatalık alıp ona yedirdim. Dudakları aralandı. Salatalık ağzında kaybolurken diliyle parmak uçlarımı sıyırdı.

Lanet olsun, bu çok zevkliydi.

Pantolonundaki kabartı onun da en az benim kadar tahrik olduğunu gösteriyordu. Ağzına bir zeytin ve bir bebek soğan verdim. Dudakları parmaklarıma her

değdiğinde hissettiğim elektrik şokunun yanı sıra göğüs uçlarımdaki acıyla titreyerek bir parça zeytinyağlı sarımsaklı ekmek aldım. Zincir yine sarsıldı ve parmakları hafifçe parmak uçlarımı öptü.

Köfte verdiğimde de sosis pane verdiğimde de aynısı oldu. Nasıl oluyordu da onu beslemek bu kadar tahrik edici olabiliyordu? Bilmiyordum ama öyleydi. Ona hizmet etmenin, kendimi ona istediği her sıfatla sunmanın zevki. Bu da bedenimin kendini cinsel sunuş şekillerinden biriydi. Ona yemek odasında kahvaltı hazırlamam. İster yoga, koşu ya da ağdalanma olsun kendimi çeşitli şekillerde onun için hazırlayışım. Ve bunlar da ona zeytin yedirmek kadar kolaydı.

Arzu ve tutku dolu gözlerle, “Aç mısın hayatım?” diye sordu.

“Evet, efendim,” diye fısıldadım.

Tabağı usulca benden aldı. Şişten bir salatalık alıp dudaklarıma götürürken gözlerime baktı. Dudaklarımı ayırarak ikramını kabul ettim. Çiğneyip yuttuktan sonra parmaklarını dudaklarımdan ayırmadı.

“Parmaklarımda sos kaldı,” dedi. “Onu temizlesen iyi olur.”

Parmaklarını teker teker ağzıma alıp usulca sosu yaladım. Bittiğinde bir zeytin alıp bana yedirdikten sonra yine parmaklarında kalan sosu yalayarak temizledim.

Elini tabağa götürürken göğüs ucuma çarpınca bir inilti kopardım. Göğüs uçlarımda acısı Nathaniel’in beni

yedirmesinin zevkiyle birleşince ilkel ve ahlaksız hissettim. Ağzımda hissetmek istediğim parmakları değildi.

Oturduğum yerde kayınca, “Sabırlı ol,” diye emretti. “Bedeninden mümkün olan her zerre zevki çıkaracağım ve artık dayanamayacağını düşündüğünde,” diye devam etti zincire asılarak, “sana neyi kaybettiğini göstereceğim.”

Söylediği her kelimedede titrediğimi görünce bir köfte alıp beni beslemeyi bitirdi.

İşimiz bitince, “Kıskaçları yeterince uzun süre taktın,” dedi. “Ayağa kalk ve ellerini arkana koy.”

Öğle yemeği beni hayal ettiğimden daha fazla tahrik etmişti. Beni sakın bir tempoda beslemişti. Arada bir su şişesini dudaklarıma dayayıp su içirmişti.

Beni yedirirken göğüs ucu kıskaçlarıyla oynamıştı. Bazen sanki kazara çarpmış gibi küçük oyunlar yapsa da hiçbir şeyin kazara olmadığını biliyordum. Bazen de, yüz­süzce zincire asılıp kısıkcı çevreleyen deriye fiske atıyordu. Her ne yaparsa yapsın, aynı etkiyi yaratıyordu. Öğle yemeğinin sonuna doğru, titrek bir arzu yığını olmuşum. Talimatıyla ayağa kalkmadan önce onun kalkmasını bekledim. Başımı eğip talimatlarının devamını bekledim. Kıskaçları çıkardıktan sonra yumuşak bir iple kollarımı arkamdan bağladı. “Masaya git,” dedi.

Sonrasını düşünmemek için elimden geleni yaparak masaya yürüdüm. Sonraki planı tahmin etmek ya da sezmeye çalışmaktansa bana söylediği şeye konsantre

olmaya çalıştım. Ellerim arkamda bağlı masaya varmam birkaç dakikamı aldı. Masanın üstüne çıkmayı başardığımda, ki hayatımın en zarafetten yoksun anlarından birisi olmalı, beni vücudumun üst tarafı yastıklı yüksekte kalacak şekilde yüzüstü yerleştirip yastıklarla destekledi. Gidip saniyeler sonra geri geldiğinde gözlerimi bir bantla bağladı. Kısa bir panik anından sonra saçlarımı okşamasiyla sakinleştim.

“İyi misin?” diye sordu.

“Evet, efendim.”

Saçlarımı okşayarak, “Eğer yavaşlamamı ya da durmamı istersen sarı ya da kırmızı de,” dedi. “Hazırlık için birkaç şey daha yapmalıyım. Rahatla.”

Sesi alçak ama her zamanki vakur tondaydı. Elleri boynumdan ve omuzlarımdan aşağıya inerken hafifçe omurgama vurunca teslim oldum.

“Güzel,” dedi ellerini vücudumdan hiç ayırmadan.

Biraz sonra sözünü ettiği hazırlığın benimle ilgili olduğunu anladım. Hazırladığı şey bendim.

Kollarımdan birini alıp bileğime ip bağladığında şüphem kesinleşti. Hafifçe masaya çıktım.

Eli sert bir şaplakla popoma indi. “Sana kıpırdamanı söylemedim.”

Diğer bileğime başka bir ip bağlarken hareketsiz durdum. Güçlü parmakları popomu yoğururken, elleri aşağıya inip belime masaj yaptı. Daha da gevşedim.

Vücudumun alt tarafını zaten ona sunmuştum, sol ayak bileğimi alıp sol el bileğime bağladı, sonra aynısını

sağ elimle sağ ayak bileğime yaptı. Beni daha da açığa çıkardı. Savunmasız hissediyordum.

“Güzel,” dedi.

Kendimi güzel hissetmiyordum. Bu halim savunmasız ve utanç verici hissettiriyordu.

Arkamda şaklayan fotoğraf makinesinin sesi beni zıplattı. “Sırf sen inanmazsın diye,” dedi. Etrafımda yürürken ayak seslerini duyuyordum. Makine tekrar şakladı. Lanet olsun. Fotoğraflarımı çekiyordu.

İçime bir parmağını sokarak, “Sadece buraya bak,” dedi. “Sanırım güzelliğinin görsel kanıtını çekme fikrimi sevdin.”

Başıma yaklaşır tüh dedi. “Şu hale bak. Parmaklarım yine battı.” O parmaklar dudaklarıma dokununca ağzımı açıp elindekileri yaladım. Haklıydı, fotoğrafımı çektiğini düşünmek, hele de bu şekilde bağlıyken, beni tahrik etmişti.

“Şuraya bak. Açılmış, benim için bekliyor.” Parmaklarıyla deliğimi sıyırdı. “Sadece sana yapabileceğim şeyleri düşün.”

Parmaklarını klitorisimin çevresinde gezdirdi. “Ve buraya yapabileceğim şeyleri.” İçime iki parmağını birden sokunca kaydım. Acıyan göğüs uçlarım kahredici bir zevkle yastığa sürtünce inledim.

Pis pis güldü.

“Ya da buraya.” Parmakları yer değiştirmiş, bu sefer öbür deliğimi uyarıyordu. Bir soluk aldım.

Ah evet. Yine. Yine beni bitirmesini istiyordum.

Sıcak merhemi üstüme yayınca bir inilti kopardım.

“Çok aciz,” dedi. Beni tam uyardığı yerde bir çeşit tıkaç daireler çizmeye başladı. “Hatırladın mı?” diye sordu. “Paul ve Christine”

Ne demek istediğini anlamaya çalışarak zihnimi zorladım.

“Nasıl hissettirdiğini merak etmiştin hani?” Tıkacı azar azar içime sokarak itti.

Esnemiştim. Esnek, açık, çıplak ve hazırdım.

Popoma sert bir şaplak attı.

“şimdi hatırladın mı?” diye sordu.

Ah, evet.

“Bana cevap ver.”

“Evet, efendim.”

Elleri tekrar yumuşak hareketlerle vajinamı okşayarak beni uyarıyordu. Yavaşça sertleşerek dış dudaklarımı çimdikledi. Sonra bir şaplak daha attı. Hangisinin acı, hangisinin zevk olduğunu anlamayacak hale gelinceye kadar bazen şaplak atıp bazen uyararak devam ediyordu. Acı ve zevk ellerinde birleşmişti.

İnildedim.

“Bundan hoşlandın mı?” diye sordu.

Yarı konuşur, yarı inler bir sesle, “Evet,” dedim.

Kayış daha sert bir şekilde tam tıkacın olduğu yere indi.

Aman Tanrım.

“Evet ne?” diye sordu.

“Ah, Tanrım,” dedim soluk soluğa. “Evet, efendim.”

Bana yine vurdu. “Daha güzel.”

Deri kayış gitgide büyüyen, sızlayan yerime hafifçe vururken parmakları klitorisimi okşadı. Tehlikeli bir şekilde bir şeylere tutunmaya çalışırken kayışı daha sert indirince neredeyse tamamen düşüyordum. Daha sert. Hiç bitmesini istemiyordum. İçimde tıkaç, beni uyararak parmakları ve acıyla zevki aynı anda hissettiren kayışın verdiği zevk bir an için hiç bitmeyecekmiş gibi geldi.

Sonunda soluk soluğa, “Seni işte böyle becereceğim,” dedi. “Böyle içini dolduracağım.”

Bir fermuar sesi duydum. Kalçama tutunup tek bir sert hamlede içime gömüldü. Cıyak cıyak bağırdım. Hem Nathaniel hem de tıkaçla doldurulmuş bedenimdeki haz inanılmazdı. Esnemiş, gerilmiş ve bağlanmış halimle hassas tenimin ve uyarılmış bedenimin daha ne kadar dayanabileceğini düşündüm.

Soluk soluğa, “İstediğin zaman boşal,” dedi.

Tekrar tekrar içime girip çıkarak beni defalarca doldurdu. Bana usul usul ve derinden sahip oldu. Darbeleri kontrollü ve ölçülüydü. Tekrar dengeleniyor ve hissettiğim şeyin bitmesini istiyordum. Bedenim yaklaşan rahatlamayla titredi, kaslarım sıkı ve gergindi. Arkamda, içimde hızlandı. Nathaniel bir yandan içime girip diğer yandan tıkaçı iterken yumruklarımı sıktım. Tekrar.

Ben...

Ben...

Çıglık çıglığa orgazm oluyordum.

Ağırlıksız ya da ağır hissediyordum.

Evet, buydu. Hareket edemeyecek kadar ağırdım ve vücudum beni taşımıyordu. Hafifçe içim ürperdi.

Bunların heybetli orgazmımın yan etkileri olduğunu düşündüm.

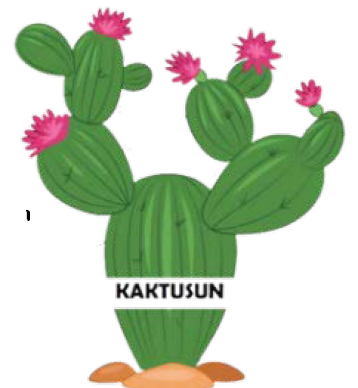
Beni çözerken okşadı, sesi kısık ve yumuşaktı. Ne söylediğini duyamamıştım ama önemli değildi. Yanımdaydı sonuçta.

Kollarım ve bacaklarım gevşek ve karmaşıktı.

Göz bandını çözdü. Oyun odası karanlıktı.

“Rahatla,” dedi. “Şimdi dinlen.”

Dudakları şefkatle dudaklarıma dokununca gözlerimi kapattım.

On Dokuzuncu Bölüm

- NATHANIEL -

Uyurken onu kucaklayıp oyun odasından yatak odamıza taşıdım, üstünü örtüp saçlarını okşadım. Günümüz her zamankinden daha uzun ve yoğun geçmişti ve nasıl tepki vereceğinden emin değildim. Yine de uyuyakalmasını ve ertesi gün ağrılarının olmasını bekliyordum. Uyandığında, kaslarını gevşetip rahatlayarak jakuzide uzanabilirdik.

Elimde olmadan Abby'yle yaptıklarımı ve planladıklarımı eski itaatkârımla yaptıklarımla karşılaştırıyordum. Elbette onlarla da ilgileniyordum ama böyle bir günden sonra bile diğerleri itaatkâr yatak odasında uyurlardı. Asla ama asla benim yatağında olmazlardı. Kendime, artık bizim yatak odamız olduğu için mi durumun farklı olduğunu sordum. Eğer Abby yanıma taşınmayı kabul etmiş olmasaydı onu itaatkâr yatak odasında mı yatırırdım?

Hayır. Kendi evinde kalmaya devam etseydi bile benim yatağında yatardı. Nihayet uyandığında odadaki

gölgeler uzamıştı. Elimi omzuna götürüp kalkarken onu hafifçe okşadım. İstemsizce kasıklarınını değdirerek bana doğru esneyip inil dedi.

Ağrısı vardı. Onun için su ve Motrin hazırlamıştım ama o an için en önemli şey onun yanında olduğumu bilmesiydi. Oyun odasında uyuyakalmış, yönünü şaşırmıştı.

Dirseklerimin üstüne dayanıp ona fısıldadım. “Yatak odamızdasın,” dedim. “Kalkmak istediğinde bana haber ver.”

Hâlâ yarı uykulu bir şekilde, “Mmmmm,” diye mırıldandı.

“Bu akşam için tavuklu Sezar salatası yaptım,” dedim en sevdiği şeylerden biri olduğunu bilerek. “Belki uyandığında jakuziye gireriz diye düşündüm.”

Jakuzideyken daha da konuşkan oldu. Özellikle gece yatağımızda yatmasını istediğimde.

Kucağımda dönüp yüzüme baktı. “Bir soru sorabilir miyim, efendim?”

Hafta sonu konuşmanın verdiği rahatlıkla, “Evet,” dedim. “Elbette. Rahatça konuş.”

“Eğer ben değil de,” dedi, “diğer itaatkârlarından birisi olsaydı yine de senin yatağında yatmasını ister miydin?”

“Hayır ama bunun konuyla ne ilgisi var, anlayamadım.”

“Eğer koridorun sonundaki oda onlar için uygunsa neden benim için de uygun olmasın?”

Atkuyruğundan bir tutam saç kurtulup gözlerinin önüne düştü. Kulağının arkasına yerleştirdim. “Sen benim eski itaatkârlarımdan birisi değilsin,” dedim. “Sen, sensin.”

“Bana farklı davranmanı istemiyorum.”

“Bunu takdir ederim ama seninle ilgili her şey farklı. Ve...” dedim çenesini elimle hafifçe kaldırarak. “Eski itaatkârlarım tecrübeliydi ama sen değilsin.”

Burun delikleri büyüdü. Benim ona söylediklerimi tekrar ederek, “Bunun konuyla ne ilgisi var anlayamadım,” dedi.

Yarı şaka yarı ciddi bir tavırla, “Yine huysuzluk mu yapıyorsun?” diye sordum.

“Hayır, efendim,” dedi. “Sadece bana açıklamayı istiyorum.”

Derin bir nefes aldım. “Bugün oyun odasındaki zamanımızın normalden daha uzun ve daha yoğun olduğunu düşünüyor musun?”

Başını salladı.

“Böyle yoğun ve uzun oyunlardan sonra,” deyip uygun sözcüğü bulmaya çalıştım, “bazı duygular olabilir. Koridorda yürümek zor olabilir.”

Birkaç dakika düşünceyle dalıp oturdu. “Senin için de aynı şekilde mi?”

“Evet,” dedim. “Ama ben alışkırım. Ne olacağını, ne tepki vereceğimi biliyorum. Ve onunla başa çıkma yöntemlerim var.”

“Bu gece yatak odamızda uyumazsam sorun olur mu?” diye sordu. “Sadece, eski itaatkârlarınla olduğun gibi olmanı istiyorum.”

“Bu gece diğer yatak odasında mı kalmak istiyorsun?” Ona diğer itaatkârlarıma davrandığım gibi asla davranamayacağımı biliyordum ama istediği şeye saygı duymuştum.

Göğsümü okşayarak, “Evet,” dedi. Bir inilti çıkardım. Ağrıları olduğu için yorucu bir şey yapmasını istemiyordum.

“Konuşmak istersen yanıma geleceğine söz ver,” dedim. “Ya da en kötü ihtimalle Christine’i arayacağına.”

“Söz veririm.”

“Zaten yarın konuşuruz,” dedim. “Büyük ihtimalle pazartesi günü de. İyi olduğundan emin olmak istiyorum.”

“İyiyim,” diye beni rahatlattı.

“Ağrın var mı?”

“Çok hafif.” Kucağımda kaydı. “Çok dayanılamayacak bir şey yok.”

“Bu gece uyumadan önce biraz daha Motrin almanı istiyorum. Büyük ihtimalle yarın epey acı hissedeceksin.” Çok hareketli ya da yoğun fiziksellik içeren değil, oldukça sakin bir pazar günü planlıyordum. Dudaklarımı onunkilere yaklaştırıp hafifçe öptüm. “Eğer rahatsızlık hissettiğin bir şey olursa bana haber ver.”

Gülümsedi. “Evet, efendim.”

Pazar günü tasmaşını çıkardıktan sonra onu koltuğa yatırıp ayaklarını ovdum. Ona dokununca konuşurken daha rahat hissettiği dikkatimden kaçmadı ki ben de zaten konuşurken rahat olmasını istiyordum. Ayrıca bu beni de rahatlatıyordu.

Konuşmayı başlatmak için, “Bu hafta yaptığımız en hoşuna giden şey neydi?” diye sordum.

Başını koltuğa dayayıp iç geçirdi. “Beni yatak odasına mı taşıdın? Yürüdüğümü hatırlamıyorum.”

“Evet. Tamamen kendinden geçmiştin.”

“Bu normal mi?”

“Öyle görünüyor ki senin için öyle,” dedim. “Önceki tepkilerini görünce düşeceğinden korktum.”

Gözlerinde şeytani bir parıltıyla, “Yine öyle hissetmek istiyorum,” dedi.

“Mükemmel. Ben de sana öyle hissettirmek istiyorum.”

Bacağıma uzandı. “Neden bacaklarını buraya uzatmıyorsun, ayaklarını ovayım.”

“Hayır. Bırak da bunu ben sana yapayım.”

“Bu iyiliğinin karşılığını vermek istiyorum.”

“Oyundan sonra, duygularımla başa çıkmak için kendi yollarım olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?” diye sordum.

“Evet.”

“İşte bu onlardan birisi.” Ayağının üst kısmını ovdum. “Bana yardımcı oluyor.” Hiçbir şey söylemedi.

“Eski itaatkârlarımla falan da yapmadım. Sadece sende işe yarıyor.” Kaşımı kaldırdım. “Bana izin verir misin?”

Ayağını elime daha sert bastırdı. “Elbette. İyi yaptığın sürece.”

Ayağını dudaklarıma götürüp yumuşak tabanını öptüm. “Her zaman öyle yapmıyor muyum?”

Ürperince ayağını indirip ovmaya devam ettim.

“Peki hafta sonu yaptığımız en hoşuna gitmeyen şey neydi?” diye sordum.

“Düşünmeme bile gerek yok,” dedi. “Emeklemekten nefret ettim. Nefret ettim. Nefret ettim. Nefret ettim.”

“Gerçekten mi?” diye sordum. Cevabı beni şaşırttığından değil. Birkaç kez memnuniyetsiz bir şekilde baktığını fark etmiştim.

“Evet, bunu pek sık yapmak istemiyorum.”

“Bu çok kötü,” dedim. “Bundan hoşlanmaman yani.”

“Sen hoşlandın mı?” Başını koltuğun kolundan kaldırdı. “Bana hoşlanmadığını söyle.”

“Ben hoşlandım,” dediğimde sadece homurdandı.

“Neden? Neden ayağını öpmemden hoşlanmadın da emeklememden hoşlandın ki?”

“Çünkü ayağımı öptüğünde popon ortaya çıkmıyor.”

“Ne?”

“Söylediğim gibi.” Gülümsedim. “Ayağımı öptüğünde popon ortaya çıkmıyor.”

“Ben emeklerken popoma mı bakıyordun?”

“Sen ne yaptığımı sanıyordun?” diye sordum. Çıplak poposuna dokunup mıncıkladım. “İnanılmaz bir popon var.”

“Senin sözüne inanıyorum. Çünkü hiç görmedim.”

“Sorun değil. Bende fotoğrafları var.”

Yanakları kızardı. “Ah, lanet olsun.”

Yutkundum. “Getirmemi ister misin?”

“Hayır.”

Ayaklarıyla oynamayı sürdürerek, “Sonra o zaman,” dedim.

“Hıh,” dedi. Birkaç saniye sonra tekrar konuştu. “Peki, beni tekrar emekletecek misin?”

Cevap vermek yerine, “Bu kırmızı çizgin mi?” diye sordum,

“Hayır.”

“Aslına bakarsan Abby, bu tabloda dominant olan benim ve emeklemenden hoşlanıyorum. Ama hoşlandığın ve hoşlanmadığın şeyler hakkında konuşurken dürüst olman hoşuma gitti. Bunları bilmem önemli.”

Onu tekrar emekleteceğimi biliyordum, tıpkı pek hoşlanmasam da ayaklarımı öptüreceğimi bildiğim gibi.

Birkaç dakika daha sessizlik içinde ayaklarını ovarak ellerimi onu rahatlatıp gevşetmek için kullandım.

“Kafayı aşağıda tutma konusu neydi?” diye sordu. “Birden ortaya çıktı.”

“O ruhsal bir şeydi,” diye açıkladım. “Seni olması gereken ruh haline sokmak için. Konsantre olmana yardımcı olur diye düşündüm.”

“Ah.”

“İşe yaradı mı?”

“Sanırım yaradı,” dedi. O sırada diğer ayağına geçtim, topuğunu avuçladım. “Cuma gecesi hakkında konuşmak istiyorum.”

“Paniklediğimde sarı demeliydim.”

“Evet,” diye onayladım. “Ama onun dışında planlarımda biraz serttim ve bunun için özür dilerim. Seni, sonunda bu kadar uzun süren bir cezaya yol açacak kadar zorlamamalıydim.”

“Anahtar sözcük kullanmadığım için bana kızmış olacağını düşündüm,” dedi.

“O da var ama eğer daha iyi planlama yapmış olsaydım güvenli sözcük gerekmezdi.”

“Seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.”

“Anahtar sözcüğünü kullanman asla hayal kırıklığı olmaz,” dedim. “Seni ancak gerektiğinde sarı ya da kırmızı diyeceğini bilirsem zorlayabilirim. Ve evet, paniklediğinde ve seni hata yapmana sebep olacak kadar zorladığımda sarı demeni beklerim.”

“Emin değildim.”

Kabul edene kadar daha fazla tartışmayı reddederek, “Bana yine kullanacağına söz ver,” dedim.

“Söz veririm,” dedi. “Bu hafta yeşili kullandım, öyle değil mi?”

Bir gün önce çarmıha bağlıyken onu nasıl kamçıladığımı hatırladım. Daha önce bana yeşil diyen itaatkârım olmuştu, sözcüğü duyunca hemen dursam da korktuğum

gibi tepki göstermemiştim. Abby'nin yeşil demesi bende gurur ve memnuniyet duygusu uyandırırıldı.

“Evet,” dedim. “Yaptın. Bana ne istediğini çekinmeden söylemen çok hoşuma gitti.”

“O hissin tam kıyısındaydın. Hani bildiğin.”

“Başka bir boyuta geçmek. Kendim yaşamadım ama evet, neden bahsettiğini biliyorum.”

Düşünürken en uzaktaki kitap rafına bakarak, “Tek bildiğim, eğer daha sert ve hızlı devam etseydin boşalırdım,” dedi.

“Ve sen de söyledin ha?” dedim, bildiğim şeyi onaylamasını bekleyerek. Ama cevap vermedi. “Abby?”

“Ha?” Göz göze gelince gülümsedi. “Evet, söyledim.” Ayaklarını elimden çekip oturdu. “Teşekkürler.”

“Rica ederim ama ayak masajını bitirmemiştin.”

“Bir öpücükle teşekkür etmek istiyorum,” dedi sokularak.

Dudakları benimkilerin yanındaydı. Onlara bakmaktan kendimi alıkoyamıyordum.

“‘Teşekküre gerek yok’ derdim ama o öpücüğü gerçekten istiyorum.”

“Demek öyle?” diye sordu kucağıma oturarak.

Dudakları dudaklarımı sıyırırken, “Hımm,” dedim.

Öpüşmeyi o başlatmıştı, dudaklarımın çevresinde dolaşan dilinin tadını çıkararak devam etmesine izin verdim. Hafifçe dudaklarımı ayırıp tadına baktım. Yumuşak, yavaş ve uzun bir teşekkür olmuştu. Kucağımda

onunla saatlerce durabilirdim ama hâlâ ağrıları olduğunu biliyordum.

Sonra, dedim kendi kendime. Belki gece geç saatte.

Nihayet ayrıldığımızda kucağımdan inmedi. Göğsüme yaslanınca saçlarını okşadım.

“Balayı kuşları bu hafta dönüyor, değil mi?” diye sordum.

“Evet, cuma gecesi son aradığında, Felicia cumartesi günü öğlen yemeğine gideceğimizden falan bahsetmişti. Bakarız dedim. Ona nasıl cevap vermem gerektiğini bilemedim.”

“Birbirimizden ayrılmamıza gerek yok. Bir iki saatliğine gidebiliriz. Hafta sonu zamanımızı her zaman dengelemeliyiz.” Sırtını sıvazladı. “Eğer sen gitmek istersen, gideriz.”

“Onu özledim.”

“Özlediğini biliyorum,” dedim. “Sırf hafta sonu diye hiçbir şey yapmadan sadece oyun odasında kalacak değiliz.”

“O da eğlenceli olurdu aslında,” diye şakalaştı.

“Bence de, ama seni zorlamak istemem.” Poposuna dokundum. “Hâlâ acıyor mu?”

“Birazcık.” Omuz silkti. “Dayanamayacağım bir şey değil.”

“Bana söyle...”

“Nathaniel,” diyerek sözümü kesti. “Ben kocaman bir kızım ve vücudumu tanıyorum. Zaten sana söyleyeceğimi söyledim. Bir şeye ihtiyacım olursa yine söylerim.”

“Affedersin. Sadece emin olmak istedim.”

“Zaten emin ol.”

“Hadi, konuyu değiştirelim,” dedim. “Yardımcım için alışveriş listesi hazırladım. Mutfakta duruyor. Ona bir göz gezdirip eklemek istediğin bir şey var mı diye bakmanı istiyorum.”

“Market alışverişini kendin yapmıyor musun?”

“Hayır,” dedim, en son ne zaman yaptığımı hatırlamaya çalışarak.

“Hiç mi?”

“Artık değil,” dedim. “Yapmam gerekmiyor. Neden?”

“Sadece tuhaf. Bütün bunları başkasına yaptırmak.”

“Buna alışacaksın,” dedim. “Ayrıca şirket işleri ve seninle geçirdiğim hafta sonu zamanları arasında market koridorlarında dolaşıp ekmek ve süt aramaya zamanım yok.”

“Sanki senin tenezzül etmeyeceğin bir şeymiş gibi söylüyorsun,” dedi. “Bilirsin bazı insanlar bunu yapar ve ikinci bir kez üstünde düşünmez.”

“Market alışverişi hakkında mı tartışacağız?” diye sordum. “Gerçekten mi?”

Kollarımın arasında muhtemelen davranışlarını ve sözcüklerini tartıyordu. “Hayır,” dedi sonunda. “Seninle tartışmak istemiyorum.”

“Güzel. Ben de seninle tartışmak istemiyorum.” Tekrar onu öptüm. “Yürüyüşe çıkmak ister misin?”

“Evet,” dedi kalkıp gerinerek. “Temiz hava iyi gelir.”

O gece yatak örtüsünü boğazına kadar çekmiş, yüzünde muzip bir gülümsemeyle yatağımızda beni bekliyordu.

“Saklanıyor musun?” diye sordum yanına süzülerek.

“Hayır. Sadece küçük bir sürpriz.”

Omuzları çıplaktı, yeni bir iç çamaşırı falan giymiş olmadığını düşündüm. Başka ne olabileceğini hayal edemedim. “Benim için mi?” diye sordum.

Başını salladı. Göğsünü dışarı iterek, “Çözmen gerekiyor,” dedi.

“Ah, öyle mi?” Yaklaşıp köprücük kemiğini okşadım. “Şu işe bak. Sürprizlerimi açmayı severim.”

Parmağımın okşadığı yerleri öpmek için başımı eğdim.

“Hımm,” diye keyif aldı. “Daha aşağıya.”

“Oraya geleceğim,” dedim dilimi boynunun kıvrımlarında gezdirerek. “Adım adım.”

Hâlâ ağrısı olup olmadığını sormak istedim ama bunun onu kızdırabileceğini biliyordum. Beni istediğine göre...

Tamam, tartışmayacaktım.

Hafifçe örtüyü kaldırdım altına bir bakış atarak, “Bunun altında neler saklanıyor olabilir?” dedim. Şaşkına dönmüş bir şekilde, “Lanet olsun Abby,” diye ekledim.

“Hoşuna gitti mi?”

Her iki göğsüne de göğüs küpesi ya da ona benzer bir şey takmıştı. Normal bir küpeden farklı olarak kırmızıydılar ve göğüs uçlarını kavramışlardı. Birkaç saat

önce bunlar yoktu, üstelik bütün akşamüstü ve akşam da evdeydi.

“Nathaniel?” diye sordu.

“Ah, evet,” dedim birini elleyerek. “Çok sevdim. Bunları çok sevdim.”

“Ne tepki vereceğini merak ediyordum.”

Gözlerimi göğsünden ayırmadan, “Bu nereden aklına geldi?” diye sordum.

“Christine’de de piercing var, en azından eskiden vardı. Bunu biliyor muydun?” Başımı eğip hafifçe dilimi belirginleşmiş göğüs ucuna değdirince nefesi kesildi.

“Hayır,” dedim. Onu oyun odasında son gördüğümde üstünde sutyen vardı ve ondan önceki de yıllar önceydi.

“Bunun cinsel açıdan çok baştan çıkarıcı olduğunu söyledi ama önce bunları önerdi.”

“Christine akıllı kadın,” dedim diğer göğsüne yönelerek. “Seni onunla tanıştırmamanın iyi bir hareket olacağını biliyordum.”

“Ayrıca, belki bu fikre tamamen karşı çıkarsın diye piercing gibi kalıcı bir şey yapmak istemedim.”

Penisim beni zorlayacak kadar sertleşti. “Piercing mi?”

Başını salladı. “Sadece bir göğüs ucuna belki. Bilmiyorum.”

Lanet olsun.

“Piercing taktırmayı mı düşünüyordun?” diye sordum.

“Evet. Bu fikri sevmedin mi?”

İç geçirip gözlerine bakmak için doğruldum. “Bence senin güzel bir vücudun var Abby. Piercing’in oldukça tahrik edici olduğu fikrini kabul ediyorum ama o tür şeylere girişmeni istemiyorum.” Tekrar göğsüne dokundum. “Bunlarla başlayalım.”

Muzip gülümseme geri geldi. “Sallantılı küpelerim de var.”

“Sallantılı küpeler mi?” diye carladım.

“Hımm.” Yuvarlanıp üstüme oturdu. “Belki yarın sana onlarla sürpriz yaparım.”

Yirminci Bölüm

- NATHANIEL -

Bütün hafta bir şeyler eksikti. Tam olarak ne olduğunu söyleyemem, Abby ve ben kesinlikle kavga etmemiştik ama yine de bir şeyler eksikti.

Dürüst söylemek gerekirse yoğun bir haftaydı. Ama zaten her haftamız öyle oluyordu. Hâlâ haftada bir danışmanlık alıyordum, salı günleri benim ailemle akşam yemeği yiyorduk ve önceki hafta bizi pazartesi ve çarşamba günleri için çiftler yogasına yazdırmıştı.

Cuma sabahı Sara bana Çin'e yapacağım iş seyahati ile ilgili bir hatırlatma gönderdi. Lanet olsun.

Seyahatten Abby'ye bahsetmeyi unutmuştum. Kütüphaneden izin almakta sorun yaşamamasını umuyordum. Elbette bir hafta problem olmazdı. Cumartesi günü erkenden gidip gelecek pazar gecesi dönerdik. Belki dinlenmek için pazartesi ve salı günleri de işe gitmezdik. Onu bir *spa* günüyle şımartırdım. Hâlâ düğünden önce Elaina ve Felicia ile yaptıkları *spa* gününden bahsediyordu.

Birkaç saat sonra Abby'yle öğlen yemeği için favori İtalyan kafemizde buluştuk. İlk o gelmiş ve dışarıdaki bir masaya oturmuştu. Oturmadan önce bir öpücük verdim.

“Günün nasıl geçiyor?” diye sordum. Abby ile öğlen yemeği yemeyi gerçekten çok seviyordum.

Gülümsedi ve suyundan bir yudum aldı. “İyi,” dedi. “Ya seninki?”

“Aynı.”

Yemeklerimizi sipariş ettikten sonra, genelde Jackson ve Felicia'nın eve dönüşü ve onlarla ertesi gün yiyeceğimiz öğlen yemeği hakkında biraz sohbet ettik,

“Sürekli sana söylemeyi unuttuğum bir şey var,” dedim konuyu değiştirerek. “İki hafta sonra bir iş seyahatine çıkacağım ve senin de benimle gelmeni çok isterim.”

“İki hafta sonra bana pek uygun değil.”

“Fikrini değiştirmenin hiç yolu yok mu?” diyerek kaşlarımı oynattım. “Gerektiği zaman oldukça ikna edici olabildiğimi duymuştum.”

“İki hafta sonra bir konferansım olacak,” dedi gülümsemesini gizlemeye çabalayıp oynattığım kaşlardan hiç etkilenmemiş görünmeye çalışarak.

“Bu kulağa son derece sıkıcı ve eğlencesiz geliyor,” dedim. “Benimle Çin'e gel. Bırak seni ikna edeyim.”

“Çin'e mi gidiyorsun?”

“Oo, ikna etme gücüm işe yarıyor. Evet. Çin.”

“Güçlerin hiç de işe yaramıyor,” dedi. “Martha emekli olduktan sonra onun yerine geçebilmem için bu konferansa katılmam şart.”

“Martha emekli mi oluyor?”

“Birkaç yıl içinde. Ayrıca. Pasaportum da yok.”

“Pasaportun yok mu?” Nasıl pasaportu olmazdı? “Onun çaresine bakarız. Sana hızlandırılmış bir pasaport alırız.”

“Çünkü çok fazla yurt dışı seyahati yapacağım, değil mi?” diye sordu ve bir anda öğlen yemeğinin sakın havası, yerini bütün hafta boyunca hissettiğim o gerilime bıraktı.

“Umarım çok fazla yurt dışı seyahati yaparsın,” dedim. “Benimle.”

Sandalyesinde huzursuzca doğruldu ama daha bir şey söyleyemeden garson yemeklerimizi servis etti.

Garson ayrılınca, “Bu harika olur,” dedi. “Çin’e gidemem ama haklısın bir pasaporta ihtiyacım var. Onun çaresine ben bakarım.”

Sesinin tonunda bir değişiklik yoktu ama konuyu değiştirmesi pek de hayra alamet değildi. Ben de bozuntuya vermedim. Bir şeyler söylemem gerektiğini biliyordum, bir sorun mu var diye sormalıyım, en azından kafasında neler döndüğünü öğrenmeye çalışmalıyım. Ama biraz daha düşününce beklemeye karar verdim. Sonuçta ne diye halka açık bir ortamda tartışacaktık ki? Ayrıca, eğer bir sorun olsaydı bana söylemez miydi?

O akşamüstü işte sürekli ters bir şeylerin olduğu düşüncesiyle kafam karıştı. Belki ters doğru kelime değildi ama bir şeyler yolunda değildi. Artık bundan daha da emindim. O öğleden sonra birkaç toplantım vardı. Neyse ki üst düzey yöneticilerim tarafından yönetildiler ve tek yapmam gereken orada görünmek oldu.

O akşam eve vardığımda saat altıya geliyordu. Başka bir cuma gecesi olsa hafta sonu için yaptığım planları düşündükçe yüzümde gülücükler açardı. Ama o gece için planım, herhangi bir şey yapmadan önce Abby'yle uzun bir konuşma yapmaktı. Neyin yanlış gittiğini bilmiyordum ama onu tasmalamadan önce bunu öğrenmeye kararlıyım.

Antrede beni bekliyordu. Banka oturmuştu, ayak ucunda Apollo duruyordu. İçeri girdiğimi görünce gergin bir şekilde gülümsedi.

Çantamı yere bırakıp yanına oturdum. Birbirimize dokunmadık. Aramızdaki gerilim ortadaydı.

“Selam,” dedi.

“Selam,” diye cevap verdim aklım karışmış, belirsiz ve biraz korkmuş bir şekilde. “Neler oluyor?”

“Önemli bir şey yok,” dedi. “Sadece seninle konuşmak istedim.”

Hâlâ birbirimize dokunmuyorduk. Sözleri bana kendimi biraz daha rahat hissettirdi.

“Ben de aynı şeyi düşünüyordum,” dedim. “Aslında konuşmak için ısrar edecektim. Bu hafta kendin gibi değildin.”

İç geçirdi. “Gazeteler sen ve işinle ilgili haber yapmış. Gördün mü?”

Aslında gazete benimle iki hafta önce röportaj yapmıştı ve ben bunu tamamen unutmuştum. Onun bu kadar tuhaf davranmasına sebep olacak ne sorduklarını hatırlamaya çalıştım.

“Hayır,” dedim. “Görmedim.”

“Bana neden bu yıl maaş almadığını söylemedin?”

“Ne?”

“Neden bana maaş almamaya karar verdiğini söylemedin?” diye tekrarladı.

Ah, tabii ya. Şu konu.

Omuz silktim. “Öncelikle, bu sen benim itaatkârım olmadan önce karar verdiğim bir şeydi. Sanırım konusunu açmak hiç aklıma gelmedi.”

“Bunun önemsiz olduğunu mu düşündün yani?”

“Hayır,” dedim. “Pek değil. Neden?”

“Bu benim için biraz karışık,” dedi. “Yani kim maaşa ihtiyacı olmadığına karar verir ki?”

“Ben varlıklı bir adamım, Abby.”

“Biliyorum,” dedi. “Sadece ne kadar varlıklı olduğunu hiç fark etmemiştim.”

“Benim servetim senin için sorun mu?”

“Sadece alışmam gerekiyor.”

“Anlamadım.”

“Bazen şey gibi hissediyorum... Bilmiyorum.” Kelimeleri geveledi. “Sanki hayatımı artık tanıyamıyormuşum gibi.”

Söylediklerine çok bozulmuştum ve ne cevap vereceğimi bilemiyordum.

“Bu kulağa korkunç geliyor,” dedi telaşla. “Bana bile çünkü hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Gerçekten. Herhangi bir şey söyleyemedim çünkü nankör ya da

kıymet bilmez görünmek istemiyordum. Ya da seninle olmak istemiyormuşum gibi.”

Göğsüm sıkıştı. “Hayatını artık tanıyamıyor musun?”

Yüzüme baktı. “Boş ver. Özür dilerim.”

En kötüsünü düşünmemek için sakın olmaya çalışarak, “Üzgün olma Abby,” dedim. Sonuçta, benimle birlikte olmak istediğini söylemişti. “Bana bu kadar uzun süre içinde tutup büyütme yerine bunu daha önce söylemeni isterdim.” Bunu geçmişte çok yapmıştım. “Ama hâlâ tam olarak sorunun ne olduğundan emin değilim.”

“Sadece. Daha önce kendimi daha çok işe yarar hissediyordum. Şimdi biraz önemsiz hissediyorum.”

Önemsiz mi?

“Ne?” diye sordum. “Nasıl böyle hissedebilirsin?”

Parmaklarıyla saydı. “Evi temizlemek ya da derleyip toplamak için bana ihtiyacın yok. Kendi kendine yemek yapabilecek kadar yeteneklisin. Çamaşır yıkamama ya da market alışverişi yapmama gerek yok. Kesinlikle benim maaşıma da ihtiyacın yok. Lanet olsun ki kendi maaşına bile yok. Maddi olarak hiçbir katkıda bulunamıyorum ve bütün bunların içinde kendimi tamamen önemsiz hissediyorum,” dedi eliyle antreyi göstererek.

Birkaç saniye nasıl cevap vermem gerektiğinden emin olamadan ve ona bu düşüncesinin yanlış olduğunu nasıl anlatacağımı bilemeden düşündüm. Sonunda ayağa kalkıp elimi uzattım. “Benimle gel.”

Elimi tuttu. Ayağa kalkarken hafifçe elini sıktım. Onu yukarı çıkardım, oyun odasını ve yatak odasını geç-

tik, koridorun sonundaki kapıya geldik. Kapıyı açıp ona merdivenleri gösterdim. Çatı katına daha önce çıktığını hiç sanmıyordum. Arkamdan yukarıya çıktı.

Çatı katı kocamandı ve bütün evi kaplıyordu. Beyaz örtüyle kaplı eski mobilyalar ve duvara dizilmiş birkaç sandık vardı. Loş odaya ışık girmesini sağlayan birkaç pencere de bulunuyordu. Çatı katına çıkmayalı çok uzun zaman olmuştu. Hatıralarım yeniden canlandı.

“Burası küçükken saklandığım en sevdiğim yerdi,” dedim. “Burada saatlerce oturur, korsancılık oynar, kitap okur ve keşif yapardım.” Beyaz bir yığının yanına gidip örtüyü kaldırdım. Altındaki sandalyeyi göstererek, “Kendimi topladığımda bunları el sürülmeden burada sakladım. Evdeki orijinal mobilyaların çoğunu buraya çıkardılar.”

Deri sandalyeye dokundu. “Bu senin geçmişin.”

Gülümsedim. “Lisedeyken buraya çok gelirdim. Burada saatler geçirirdim. Ne yapacağıma karar vermeye çalışmak benim için zordu.” Yüzüne baktım. “Denizcilik Akademisi’nden randevu aldığımı biliyor muydun?”

Başını salladı. “Linda bir keresinde söylemişti.”

“Bir yanımda başka bir şey istiyordu, beni kimsenin tanımadığı bir yere gitmek. Her şeye yeniden başlamak.” Ergen olduğum o eski günleri düşünüyorum da hayatta kendime çaresizce bir yer bulmaya çalışıyordum. “Kimse- nin, şimdi bile, kendimle ne kadar savaştığımı bildiğini sanmıyorum. Dünyanın gözünde Nathaniel West’in kim olması gerektiği konusunda kendimi köşeye sıkışmış his-

sediordum ve böyle hissetmek istemiyordum.” Yüzüne baktım. “Önemli olmak istemiştım.”

En yakınımızdaki pencereden aşağıdaki büyük meşe ağacı görünüyordu. Ağacı işaret ettim. “Şu ağacı görüyor musun?”

“Meşe ağacını mı?” diye sordu cama yaklaşarak.

“Evet. Bir gün oraya bir ağaç ev yapmak istiyorum. Çocuklarımız için.”

Öylece durup sözlerimi anlamasını istedim. Keskin iç çekişini duydum.

“Bunu düşünmek benim için çok büyük bir adım, Abby,” dedim. “Bir gün seninle evlenip çocuklarımız olacağını düşüncesine izin vermek. Bana hayal kurma özgürlüğünü veren sensin.” Dönüp yüzünü avuçlarımla arasına aldım. “Servet, evdeki yardımcı, bu yıl almadığım maaş. Bunlar hiçbir şey değil. Bunlar önemsiz şeyler, Abby. Ama sen değilsin. Sen hayatımın en önemli şeyisin.”

“Nathaniel,” diye fısıldadı.

“Seni seviyorum,” dedim. “Ve bu önemli olan tek şey. Eğer market alışverişine gitmek ve çamaşır yıkamak istiyorsan yap. Eğer faturalara yardımcı olmak seni rahatlatırsa ol. Ama lütfen, lütfen benim için ne anlama geldiğini asla unutma.”

Gözlerini kapattı. “Üzgünüm.”

“Hayır.” Göz kapaklarından öptüm. “Özür dileme. Yanıma taşınmak, hayatını tamamen değiştirmek elbette stresli olmuştur. Biraz alışman gerekir.”

“Üstesinden pek iyi geledim.”

“Şu an buradayız, öyle değil mi?” Beline sarılıp kendime çektim. “Önemli olan da bu, değil mi?”

Başını göğsüme yasladı ve iç geçirdi. “Evet.”

Haftanın ağırlığı dağılmış, yerini keyif ve huzura bırakmıştı. Ergenlikte sahip olduğum hatıra ve şüphelerin yerini sahip olduğum kadın sayesinde kurabildiğim yeni hayallerin almasına izin verdim.

İç geçirdi. “Hafta sonumuzu berbat ettim.”

“Ne demek istiyorsun?” diye mırıldandım kulağına. Doğruyu söylemek gerekirse, hafta sonuna evin önüne yanaştığım anda düşündüğümünden çok daha iyi bir şekilde başlamıştık.

“Beni normalde tasmaladığın vakti geçtik,” dedi.

Hafta sonu planlarımı kafamın içinde değiştirmeye çalışırken, “Seni bu gece tasmalayabilirim,” dedim.

Bana daha sıkı sarıldı. “Bana uyar.”

“Bir şey daha var,” dedim. “Sana eski itaatkârlarıma davrandığım gibi davranmamı istemene saygı duysam da bunun asla olmayacağını bilmeni istiyorum.”

Bakışını görmek için geri çekildim. Alnını kırıştırdı.

“Sen benim eski itaatkârlarımdan birisi değilsin,” dedim. “Sana daha önce de onları önemsediğimi söylemiştim ama senin için hissettiklerimle aynı değil. Yanından bile geçemez.”

“Bunu hiç sorgulamadım.”

“Ve hâlâ sana da onlara davrandığım gibi davranmamı istiyorsun,” diye hatırlattım. “Hâlâ yerinde onlar olsa ne yapardım diye soruyorsun.”

“Peki, söyle bana o zaman,” dedi. “Onlar için de bu gece yaptığın gibi hafta sonu oyununu erteler miydin?”

Başım la onayladım. “Eğer aramızda bir sorun varsa, evet.” Gözlerindeki şaşkın ifadeyi görünce devam ettim. “Ama onları asla bu noktaya getirmez ve seninle paylaştıklarımı onlarla paylaşmazdım. Paul ile bunların çoğunu konuştum, Abby, sen onlarla aynı değilsin. Sana farklı davranmak beni rahatsız etmiyor. Seni de etmesin.”

“Deneyeceğim,” diye fısıldadı.

Onu göğsüme yasladım. “Kendini onlarla karşılaştırma. Sen tamamen farklısın. Biz tamamen farklıyız.”

Sonraki birkaç saat çatı arasının derinliklerinde keşifler yaparak geçirdik. Ara sıra birimiz diğerini dışarıdaki meşe ağacına bakarken yakalayınca gülümsedik.

Yirmi Birinci Bölüm

- A B B Y -

Bir çeşit rol yapma oyunu oynayacağımızı söylemişti. Pazar sabahı oturma odasında kitap okuyarak bekliyordum. Onu kahvaltıdan beri görmemiştim. Kahvaltıdan hemen sonra yemek odasından ayrılmış, dolabıma koyduğu giysiyi giymemi söylemişti.

Daha önce hiç jartiyer giymemiştim. Benim için hazırladığı siyah jartiyerli çorap kabul etmeliyim ki bacaklarımı olduğundan güzel göstermişti. Böyle şeyler giymek daha önce hiç aklıma gelmemişti. Önümüzdeki hafta Felicia ile bir alışveriş turu planlamaya karar verdim.

Dalgın bir şekilde eteği çektim. Etek o kadar kısaydı ki kalçamın hemen altına denk geliyordu. Yürüdüğüm zaman jartiyer altımdan görünecekmiş gibi hissediyordum. Ceket de pek farklı değildi. Dar ve göğüslerimi zar zor kapatıyordu. Bluz falan yoktu, sadece hareket ettiğim anda içimden görünen siyah dantel sutyen. Kabul

etmeliydim ki sadece oturup ne planladığını düşünmek bile tahrik ediciydi.

Hazır olduğunu nereden bilecektim ki? Gelip beni bulacak mıydı?

Öyle olması gerekirdi, değil mi?

Cuma gecesini düşündüm. Benim kadar onun da konuşmak istediğini ve aramızdaki her şeyin yolunda olduğundan emin olana kadar oyunumuzu nasıl ertelediğini düşündüm. Ağaç evi ve hayallerinin benimkilerle aynı olduğunu düşününce yüzümde şapşal bir gülümseme belirdi.

Eski sandıklara bakarak çatı arasında saatler geçirdik. Örtüsünü kaldırdığı her bir mobilyada sanki kendisinden bir parçayı açığa çıkarıyormuş gibi oluyordu. Nihayet beni tasmaladı ve bir şekilde ritüelimiz normalden daha yoğun bir hal aldı. Sonra, uyuma vakti gelip de beni yatağına davet ettiğinde onu baştan çıkarmak hiç aklımdan geçmiyordu.

Önceki gün Jackson ve Felicia ile öğlen yemeği harikaydı. Ondan bu kadar uzun süre ayrı kaldığım nadiren olmuştu ve hâlâ her şeyden başı dönmüş gibiydi. İlk kez Nathaniel ile benim paylaşmadığım bağı paylaşıyor olmasını kıskanmadım. Cuma geceki konuşmamızdan sonra Nathaniel’la ikimiz de ilişkimizde nerede olduğumuz ve sonunda nerede olmak istediğimiz konusunda daha güvende hissediyorduk

Kalkıp okuyormuş gibi yaptığım kitabı yerine koymak için kitaplığa doğru yürüdüm.

“Ne düşünüyorsun Apollo?” diye sordum. “Yapacak bir şey bulmalı mıyım yoksa vazgeçeyim mi?”

Apollo başını yana yatırıp, yumuşak bir sesle homurdanarak yerde yuvarlandı. İpucunu almıştım.

Telefonum gelen mesaj sesiyle çaldı.

Telefonumu almak için koltuğun yanındaki masaya uzanarak, “Kusura bakma Apollo,” dedim. “Bu büyük ihtimalle Felicia.”

Ama değildi. Nathaniel’di. Mesajı okuyunca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Benim ofisimde. Şimdi.

Epeyce bir süre mesaja bakakaldım.

Onun ofisinde mi? Hangi ofisinde?

Önce kütüphanedeki çalışma masasına gittim. Orada yoktu. Kütüphanede bile değildi. Yemek odasının karşısında evde çalıştığı zaman kullandığı bir ofisi vardı.

Siyah şeritli yüksek topuklu ayakkabıların izin verdiği ölçüde koştum. Kapıyı kapalı bulmayı bekliyordum ama değildi. İçeri süzıldüm ama burası da boştu.

Gerçek ofisinden bahsetmiyordu, öyle değil mi? Şehirdeki?

Sözünü edebileceği başka bir şey de kalmamıştı zaten.

Cüzdanımı ve diğer arabasının anahtarlarını aldım, Apollo’nun başını okşadım ve garaja gittim. Koltukta bir not vardı.

Evet, Bayan King.

Şehirdeki ofisimden bahsediyorum. Hafta sonu güvenlik görevlisi seni içeriye sokacak.

Saygılarımla

Bay West

Not: Geç kaldın

Bu kadar kısa bir notta ne çok anlam var, diye düşündüm ofisine doğru giderken. Bir tanesi ona "Bay West," diye hitap edebileceğim, diğeri görünüşe göre geç kaldığımdı. Düşüncesi beni titretip içimi gıdıkladı.

Ofisinin karşısındaki garaja park ettiğim an benim için seçtiği kıyafetle sokakta yürümek zorunda kalacağımı fark ettim. Heyecanla gurur karışımı tuhaf bir şey hissediyordum.

Caddenin karşısındaki şirketine ait yüksek binaya koştum.

Giriş kapısına vardığımda hafta sonu güvenlik görevlisi, "Evet, efendim" dedi. Hafta içi güvenlik görevlisini tanıyordum, Nathaniel'i ofisinde her ziyaret edişimde sık sık onunla konuşurdum. Ama bu adam tanıdığım o eski görevli değildi. Bu seferki genç ve tanımadığım birisiydi.

"Ben Bayan King, Bay West'i görmeye geldim," dedim eteğimi çekiştirerek. Kendi kendime kızarak içeri girerken jartiyerleri görüp görmediğini merak ettim. Önemi var mıydı?

"Evet, hanımefendi," dedi. "Bay West sizi bekliyor. Sizi hemen yukarı göndermemi söylediler." Sadece gözlerime

baktı. Kıyafetlerime hiç göz atmadı bile. “Kimliğinizi görmem gerekiyor.”

“Ne?” diye sordum. “Ah, tabii.” Hafta sonu görevlisi hafta içi görevlisi gibi tanıımıyordu beni. Cüzdanımı çıkarıp ehliyetimi gösterdim.

“Teşekkürler, hanımefendi,” diyerek bana asansörleri işaret etti.

Nathaniel’in ofisi en üst kattaydı. Ofisine birkaç kez geldiğim halde bu sefer farklıydı. Bu sıradan bir öğlen yemeği ya da yoga sınıfına gitme buluşması değildi.

Pazar günü olduğu için tabii ki Sara her zamanki yerinde değildi. Nathaniel’in odasının büyük ahşap kapısı kapalıydı. Nasıl devam etmem gerektiğini bilemeyerek bir an için durdum.

Asansörün kata çıkış sesini duymuş olmalıydı, öyle değil mi? Kapıyı mı çalmalıydım yoksa ona mesaj mı atmalıydım? Belki kapıyı benim için açardı. Ama beni ta ofisine kadar getirttiğine göre elbette kapıyı benim için açmayacaktı.

Kapıyı çaldım.

Sesi kısık ve buyurgandı.

“Gir.”

Tereddütlü bir elle kapıyı açtım. Masasında oturmuş gazeteleri karıştırıyordu. İçeri girdiğimde gazetelerin üstünden bana baktı.

“İçeri gir Bayan King ve kapıyı kapat.”

Kapı arkamdan sesli bir şekilde kapandı.

“Geç kaldın,” dedi.

Yol boyunca hangi tarzda oynayacağıma karar vermiş-
tim. Saçlarımı omzumun arkasına atıp başımı salladım.

Senin cesur olmanı seviyorum, demişti iki hafta önce.

Eğer cesur halimi seviyorsa, cesur olacaktım.

“Beni ne zaman istediğinizi bilmiyordum, Bay West,”
dedim.

Bir kaşını kaldırdı. “Notumda şimdi demiyor muydu?”

“Belki. Gerçekten hiç hatırlamıyorum.”

“Şu problemin devam ediyor, öyle değil mi?” diye
sordu. “Unutkanlığın.”

Omuz silktim.

Gazeteleri bıraktı. “Son zamanlarda epey unutkan
olduğunu duydum. Çalışıyor olman gerekirken başka
şeylerle meşgul olduğunu.”

“Aklımda çok fazla şey var,” dedim. “Ama işimi
yaparım.”

Önündeki gazetelere göz gezdirdi. “Bunlara bakılırsa,
çalışma saatlerinde şahsi telefon görüşmeleri yapıyorsun.”

“Bir ya da iki kez yaptım.”

“Saatte bir ya da iki kez büyük ihtimalle,” dedi.

“Bir adamı mı arıyorsun?”

Ağırlığımı diğer bacağa verdim. “Bazen erkek ar-
kadaşımı arıyorum.”

Beni baştan aşağı süzdükten sonra kıyafetimi işaret
etti. “Erkek arkadaşın bu şekilde giyindiğini biliyor mu?”

“Ah, hayır Bay West.” Oyunu bozmadan, eteğimi
çekiştirdim. “Erkek arkadaşım beni böyle görmez. Sa-
hibimin isteği ile böyle giyiniyorum.”

Belki bu ifadem onu şaşırtır ya da en azından bir çeşit beğeni ifadesi gösterir diye düşündüm. Onun yerine başını salladı. “Hımm, anladım,” dedi. “Sen yaramaz bir kızsın.”

Geçen haftayı düşünüp gülümsedim. “Hem de çok.”

“Eminim bu şekilde giyinmeyi seviyorsundur,” dedi. “Sahibine bedenini böyle teşhir etmeyi.”

“Evet,” dedim ellerimi kalçama götürüp göğüslerimi öne çıkararak.

“Bahse girerim diğer adamlara da göstermeyi seviyorsun, değil mi Bayan King?” Sandalyesini geri itti. “Aşağıdaki güvenlik görevlisi gibi mesela?”

“O da idare eder.” Ellerimi vücudumda gezdirip göğüslerimin şişkin yerlerine dokunuyordum. “Ama ben gerçekten sizin ne düşündüğünüz ile daha çok ilgileniyorum Bay West.”

Ayağa kalkıp gözlerini hiç ayırmadan bana doğru geldi. “Amirine karşı tavrın bu mu?” diye sordu. “Böyle uygunsuz şekilde flörtleşme mi?”

Ona en güzel gülümsememle karşılık verdim. “Sorumu cevap vermediniz. Kıyafetim hakkında ne düşünüyorsunuz?”

Arkama geçip göğüslerimi avuçladı. “Ceket çok dar.” Cekete asılınca düğmeler yere saçıldı. Elleri kalçama doğru inerken kısık ve derin bir sesle konuştu. “Ve etek çok kısa,” diye fısıldadı kulağıma.

Penisine kendimi itip ereksiyon olduğunu hissedince gülümseyerek, “Belki de çıkarmak istersiniz,” dedim.

“Bayan King,” dedi şok olmuş bir ifadeyle. “Davranışlarının aşırılığının farkında mısın? Küstahlığın yüzünden seni kovabilirim.” Bunları söylerken ellerini vücudumdan ayırmıyordu.

Dönüp yüzüne bakarak gözlerimi kırıştırdım. “Ama Bay West, ben bu pozisyonu istiyorum.”

“Başka şansım yok,” diyerek bir adım geri çekildi. “Seni göndermek zorundayım. Bu saygısız, acayip tavırların çalışanlarımı bozmasına izin veremem.”

Üstümde kalan yırtık pırtık kıyafetleri yere düşürerek çıkardım. “Elbette yapabileceğim bir şeyler vardır.”

“Bilemiyorum. Bu çok ciddi bir durum.”

“Bir şeyler olmalı.”

Beni baştan aşağıya süzdü. “Tek bir şey olabilir.”

“Ne gerekirse yaparım.” Rol yapma oyununun kendime güvenimi nasıl bu kadar artırdığını, hatta yürüyüşümü bile nasıl değiştirdiğini görmek şaşırtıcıydı. Ona yaklaşırken kalçam oynadı. “Lütfen.”

Dönüp masasına giderken yavaşça kemerini çıkardı. Masasının yanında durup elindeki deri kemeri çekiştirerek yüzüme baktı. “Buna uygun musun bilmiyorum.”

Lanet olsun. Beni kemeriyle mi kamçılacaktı?

“Sizi temin ederim ki evet Bay West.”

“Buraya gel.”

Masasına doğru yürüdüm.

“Ellerini kaldır,” dedi.

Kollarımı tutup kemerle bileklerimi birbirlerine bağladı. Beni çekiştirirken direnmedim. Popom ona dönük dirseklerimi masaya dayayıp durdum.

Yaptığı her hareketi gördüğümü bilerek masasının arkasına geçip bir çekmecesini açtı. İçinden tahta bir kürek çıkarınca nefesim kesildi.

Ofisinde bir kürek mi vardı?

Birkaç düzensiz solukla arkama geçti. Jartiyerlerimi çözerken parmakları popoma değiyordu. Külotumun kassındırıcı dantelinin üstünden popomu okşadıktan sonra parmaklarını bel lastiğinden içeri sokup kalçamdan aşağıya sıyırarak beni kendisi için hazırladı.

“Çok yaramaz bir eleman oldun Bayan King,” dedi. “Seni cezalandırmak zorunda kalacağım.”

Popomu oynattım. “Siz en iyisini düşünürsünüz Bay West.”

Popoma doyurucu bir şaplak attı. “Hareketlerinin sonuçlarıyla yüzleşmeni sağlayacağım.” Konuşurken bana şaplak atmaya devam ediyordu. “Çalışanlarımdan ne beklediğimi anlamam gerek. Neyin mazur görülebilir olduğunu. Eğer unutursan sana tekrar hatırlatmak zorunda kalacağım.”

Bacaklarımın arasına uzun bir parmak sokunca cık cıklandı. “Neden bunun senin için caydırıcı olmadığı fikrine kapılıyorum?”

Popom şaplaklardan ısınmış ve hassaslaşmıştı. Parmağını daha derine alabilmek için kalçamı ittim. “Bilmiyorum Bay West. Belki de beni daha fazla cezalandırmalısınız.”

Küreği masadan aldı. "Eğer ısrar edersen, Bayan West."

"Korkarım ki dersimi almanın tek yolu bu."

Popoma kürekle vurmaya devam edince inledim.

"Eğer benimle oynamaya devam edersen uymak zorunda olacağın kurallar bunlar." Konuşurken küreği tekrar tekrar indiriyordu.

"Düzgün giyineceksin."

Şak.

"Vücudunu ortaya çıkaran jartiyer ya da müstehcen giysiler giymek yok."

Şak.

"Çalışma saatlerinde erkek arkadaşınla özel konuşmalar yapmak yok."

Şak.

"Erkek çalışanlarla flörtleşmek yok. Ben dâhil."

Şak.

"Unutkanlık yok."

Şak.

"Ve sana ofisime hemen gelmeni söylediğimde ofisime hemen geleceksin."

Şak.

"Anlaşıldı mı Bayan King?"

Şak.

Daha ben cevap veremedenden şişmiş klitorisimi tahrik edip gıdıklayarak bana dokundu.

Becer beni. Becer beni. Şimdi.

Popoma bu sefer eliyle bir şaplak attı. “Bir soru sordum Bayan King.”

Doğru. Evet. Evet.

“Ah,” Kekeleymiş gibi yaptım. “Ne sormuştunuz?”

Kürekle daha sert vurdu. “Benim çalışanım olarak nasıl davranman gerektiğini anladın mı?”

Sürtünme arzusuyla çaresiz bir şekilde bacaklarımı kaldırdım. “Evet, Bay West. Anlıyorum.”

İç çekti. “Yine de seni kovmalıyım. Daha önce hiç böyle bir şey yapmak zorunda kalmamıştım.”

Ofis sessizliğe büründü. Duyulan tek ses masasındaki saatin sürekli tik takları ve köşedeki mini buzdolabının hafif uğultusuydu.

Yavaşça masadan kalkıp arkama baktım. Birkaç adım geri gitmiş gülümsüyordu.

“Büyük ihtimalle beni tutuklatacaksın,” dedi.

Bileklerimi çözüp kemeri yere düşürdüm. “Sizi asla tutuklatmazdım.”

Başını salladı. “Ama sana öyle davrandım.”

“Bunu ben istedim.”

“Hayır,” dedi. “Benim davranışımın bir özrü yok.”

“Ama şimdi daha iyi olacağım Bay West.” Arkama uzanıp sutyenimi çözdüm. Askıları omzumdan düşürdüm. İnce çamaşır yere düştü. “Size ne kadar iyi olabileceğimi göstereyim.”

Pantolonunu düzeltti. Evet.

“Seni böyle davrandığın için daha yeni kamçıladım,” dedi.

Başımı salladım. “Flörtleşmiyorum. Size ne kadar iyi bir kız olduğumu gösteriyorum.” Masasına zıplayıp, rahatsızlık hissiyle yanaklarımın içini ısırdım. Öne kayıp ayaklarımı masaya koydum, dizlerimi ayırarak ona istediği şeyi gösterdim. “Lütfen Bay West.”

Avını izleyen kedi gibi yaklaştı. “Ne kadar iyi olabilirsin?”

“Gelin de öğrenin. Pişman olmayacaksınız.”

Yürürken pantolonunun düğmelerini çözdü. Altına bir şey giymemişti.

“Ah, Bay West,” dedim penisine bakarak. “Sizinki erkek arkadaşımın çok daha büyük.”

Dudaklarına bir gülümseme yerleşti. “Öyle miyim?”

“Evet,” dedim. “Ama belki sahibiminkinden biraz küçük.” Gözlerine baktım. “Onunki gerçekten çok büyüktür.”

Hafifçe gülümseyerek pantolonunu çıkardı. İki adım sonra yanımda, bacaklarımın arasındaydı. İlk iki düğmeyi hızlıca çözerken, “Sizi bu gömlekten kurtaralım, değil mi?” diye sordum. Üçüncü düğmede sabırsızlığım arttı, kumaşı tutup yırttım. “Hoopppp,” Düğmeler masaya ve yere saçıldı.

“Gömleğimi yırttın Bayan King,” dedi. “Sana tekrar kürekle vurmak zorunda kalacağım.”

“Bunu sabırsızlıkla bekliyorum Bay West.” Yırtık gömleği omuzlarından düşürdüm ve göğüslerini okşadım.

“Hımm,” diye mırıldandı. “Kesinlikle çok iştah kabartıcı görünüyorsun.”

Arkama dayanıp göğüslerimi ona sundum. “Neden tadına bakmıyorsunuz?”

Başını boynuma gömüp dilini boyun çukurumda gezdirerek cevap verdi. Önce bir göğüs ucumu sonra diğerini ısırdı. Çok nazik bir şekilde göğüslerimi emdikten sonra tekrar öpücüklerle kulağıma gelip fısıldadı. “Tıpkı düşündüğüm gibi. Çok lezzetlisin.” Başını tutup sözcüklerin nasıl olup da bu kadar kolay ağzımdan dö-küldüğüne şaşırarak kulağına fısıldadım. “Asıl vajinamın tadına bakmalısınız.”

Kulağıma ısırdı. “Şoktayım, Bayan King.” Açık bacak aramdan parmağını bir anda içime sokup çıkardı. Sonra dilinin ucuyla yaladı. “Ne kadar da doğru.”

Göğsünün göğüslerime dokunmasıyla beni saran sıcaklığından zevk alarak onu kendime çektim. Tırnaklarımı poposuna geçirdim. “Sizi içimde hissetmek için sabırsızlanıyorum, Bay West.”

Bacaklarımı beline doladı. “Seni bekletmek bana yakışmaz.”

Tek bir güçlü hamleyle içime girip beni tamamen doldurdu. “Lanet olsun, Bayan King.”

Tek kelime etmeden dikkatimizi bedenlerimizin hareketine verdik. Birbirlerini itip çekmelerinden zevk alıyorduk. Hırıltılarına boğuk sesimle karşılık veriyordum.

İçime her girişinde kalçamın sert ahşap masaya çarpışı şaplaklarının geçmeyen acısıyla birleşince orgazma daha da hızlı yaklaşıyordum. Tüm bedenime yayılan zevk dalgaları göndererek daha hızlı, daha sert içime girdi.

Bacaklarım beline dolanmış halde, “Bay West,” diye inledim.

Daha güçlü bir darbeye derinlerimde bir noktaya dokunarak “Haklısın, Bayan King,” dedi. “Çok iyisin.”

Boşalma isteğim gitgide büyürken o bana izin verene kadar dayanabilmek için çırpındım.

“Gelebilir miyim?” diye yalvardım. “Geliyorum.”

Tekrar girdi. “Evet.”

Başı omzuma düştü, dişleri tenimi sıyrırken titredim.

“Lanet olsun,” dedim. “Daha sert.”

Omzumu sertçe ısırınca şiddetli bir şekilde orgazm oldum. Boşalmak için ritmini hiç bozmadan devam etti. Poposunun kasları ellerimin altında gerildi ve içime boşaldığını hissettim.

İç geçirerek rahatladı. “Burada istediğin kadar çalışabilirsin Bayan King.”

Yirmi İkinci Bölüm

- A B B Y -

İki hafta sonra bir cuma gecesi Nathaniel Çin'e gitti. Mümkün olduğu kadar uzun süre birlikte olabilmek için onu havalimanına ben götürdüm. Yol boyunca elimi tuttu. Ayrı geçireceğimiz koskoca bir hafta sanki hiç geçmeyecek gibi bizi bekliyordu.

Havalimanına yaklaşırken gözünü yoldan ayırmadan, "Marttan beri en uzun ayrılığımız bu olacak," dedi.

Sadece bir hafta. Sadece bir hafta.

"Keşke seninle gelebilseydim," diye fısıldadım.

Elimi dudaklarına götürüp yumuşakça tenimde gezdirdi. "Kendin ve işin için en iyisini yapıyorsun. Buna sonsuz saygım var."

Gözümünden bir yaş geldi. "Seni seviyorum."

Tekrar elimi öptü, kokumu içine çekerken dudakları kıpraştı. "Abby," diye fısıldadı bir okşama gibi yumuşak nefesiyle. "Seni seviyorum." Önceki gece sabahın erken saatlerine kadar sevişmiştik. Oldukça sakın ve hassas

davranmış, hiç acele etmeden her yerimi ezberlemişti. Nihayet içime girdiğinde bile sanki dünyadaki tüm vakitler bizimmiş gibi yine ağır ağır hareket etmişti.

Güneş doğup da birbirimizin kollarında uyanınca tekrar beraber olduk. Ama bu sefer bir haftadan fazla süre ayrı kalacağımızın bilincinde olmanın azgınlığı ve acelesi içinde sevişmiştik. Ellerimiz ve seslerimiz hızlıydı. Birbirimizi çeke ite geçirdiğimiz dakikalardan sonra nihayet yan yana yığılıp kalmıştık. Pek de istemeyerek yataktan çıkmak zorunda kaldık.

Havalimanında, pilot ihtiyaten öksürüp saatine bakarak kalkma vaktinin geldiğini hatırlatana kadar yanında kaldım. Uçak gökyüzünde kayboluncaya kadar da havalimanından ayrılmadım. Sonra arabasına gidip uzun ve yalnız bir yolculuktan sonra eve döndüm.

Eve varınca, içeri girip anahtarları masaya fırlattım. Nathaniel'in evinde (*benim evimde*, diye düzelttim kendimi) daha önce hiç yalnız kalmamıştım. Nathaniel çıkmadan önce yaptıysa bile odaları dolaşıp alarmları kontrol ettim. Güvende olduğumdan emin olunca, yurkariya yatak odasına çıktım. Sonra Nathaniel'in söyledikleri aklıma geldi.

Öğle yemeğinde, bu hafta sonu seni tasmalamayacağım demişti. Ama sana vereceğim bazı görevler olacak. İtaatkâr yatak odasında bekleyen bazı zarflar olduğunu söylemişti. Ben yatak odamızda uyumanı isterim ama sen bilirsin, demişti. Evet, biliyordum. Ben de yatak odamızda uyumak istiyordum. O yatakta olmayacak olsa bile,

yastığına sarılabilirdim ve hatta belki de yatak örtüsünde kokusunu alabilirdim. Küçük yatak odasına gittim. İçeride beni bekleyen bir yığın zarf vardı. En üstte kahverengi kâğıda sarılı, üzeri güzel el yazısı ile yazılmış bir paket duruyordu. Üstünde *Cuma gecesi* yazıyordu.

Altındaki zarfa göz attım. Cumartesi 8.30. Paketin üstünde saat yazmadığı için yatak odamıza götürüp yatağın üstüne koydum. Uzun, sıcak bir banyo yaptıktan sonra geri geldim. Nathaniel'in bana uzun gelen gömleklerinden biriyle uyumaya karar vermiştim. Yatağa çıkıp bağdaş kurdum ve paketi açtım. Deri kaplı bir günlüktü. İlk sayfasını açıp da el yazısını görünce heyecanlandım.

Hislerini konuşarak ifade etmekte hep zorlandığınızı biliyorum. Belki de yazarak daha iyi anlatırsınız diye düşündüm.

Bu günlüğe korkularınızı, şüphelerinizi, üzüntülerini, mutluluklarınızı, umutlarınızı ve hayallerinizi yazmanı istiyorum. Bunu öncelikle itaatkârlık yolculuğunun detaylarını yazmak için kullandığınızı görmek isterim. Elbette günlük hayatımızdan da bahsetmeni anlarım. Başlangıç için sana birkaç ödev vereceğim. Tek istediğim yazdıklarında tamamen dürüst olman. Bu deftere yazdığın hiçbir şey sana karşı kullanılmayacak. Benim için çok fazla şey yaptın. Bunu da yapacağınızı biliyorum.

Ona daha yakın hissedebilmek için yazısına dokundum. Boşa sayfalara göz attım. Christine bana günlük tuttuğunu söylemişti ama ben kendim için bir günlük edinme fırsatı bulamamıştım.

Bu işi Nathaniel'a bırak...

Günlüğün arasından düşen zarfı alıp kapağını açtım. İçinde tek bir sayfa vardı.

Bu hafta başlarında Çin'den döndüğüm zaman bir oyun partisine katılacağımızı konuşmuştuk. Korkularının bir listesini yapıp onlarla başa çıkma yollarını yaz. Başka bir sayfaya bu partiye katılarak ne gibi faydalar edinmeyi umduğunu listele. Ben döndükten sonra tartışacağız.

Ciddi miydi? Bu bir öğretmenin bana verdiği bir ödev gibiydi. Buna not verecek miydi? Eğer başarısız olduğuma karar verirse ceza verecek miydi? Bunu düşününce kıkırdadım ama sonra partiye katılmayı ilk önerdiğinde ne kadar korkmuş olduğumu hatırlayıp korkularımı yazmanın iyi fikir olabileceğine karar verdim. Komodinime uzanıp çekmeceyi karıştırdım ve nihayet bir çanta dolusu oyuncağın altında bir kalem bulmayı başardım. Yazmaya başlayınca sözcüklerin ne kadar kolay döküldüğüne şaşırdım. Kendimi kontrolsüz ve özgür hissettim. Hiç durmadan aklıma geleni yazarak sayfaları korkularım ve başarmak istediklerimle doldurdum.

Bittiğinde, saate bakınca zamanın ne kadar çabuk geçtiğine şaşırdım. Hong Kong uçuşu on altı saat sürüyordu ve Nathaniel'den yakın zamanda haber almayı beklemiyordum. Esneyerek ışığı kapatıp örtünün atına girdim. Apollo zıplayıp yanıma çıktı. Büyük ihtimalle önceki geceden kalma uykusuzluğumla dakikalar içinde uykuya daldım.

Cumartesi 8.30.

Zarfin içinde ne olduğunu görmek için sabırsızlıkla elimde evirip çevirdim. Başka bir yazılı ödev olabilir miydi? Kapağını tutup açtım.

Cumartesi sabahı 8.30 ve ben hâlâ uçaktayım.

Umarım yanında Apollo'yla güzel bir gece uykusu çekmişsinizdir. Çıkmadan önce ona tembihlemiştim.

Söylediklerine gülümsedim. Son birkaç ayda epey gelişme kaydetmişti ve onun bu komik, oyuncu yanını görmeyi seviyordum. Apollo'nun başını okşayıp okumaya devam ettim.

Son birkaç ayda sayısız kez oyun odasında bulunduk ama oynayabileceğimiz değişik oyunların hepsini keşfetmeye yaklaşmadık bile. Bu sabah, oyun odasına gidip etrafa bakınmanı istiyorum. Kullanmadığımız ama bir sonraki oyunda denemek istediğin bir oyuncak, bir şey ya da bir aletin bir

parçasını bul ve bunu daha sonra konuşmak üzere günlüğüne yaz. Onu kullanmayı düşünebilirim.

Not: Sadece bir saatin var. Felicia dokuz buçuk gibi seni alışverişe ve öğlen yemeğine götürmeye gelecek.

Hızlıca diğer zarfa baktım. Cumartesi 15.30. Felicia ile geçirebileceğim bir sürü zamanım vardı.

Sekiz buçuk mektubunu tekrar okudum. Hiç oyun odasını keşfederek kendi başıma bu kadar zaman geçirmemiştım. Aylar önce, Nathaniel beni tasmalamadan birlikte yapmıştık ama bu büyük iş şimdi benim sorumluluğumdaydı. Yine de hâlâ burasının onun alanı olduğunu hissediyordum. Duşumu alıp kahvaltımı yaptıktan sonra yukarıya oyun odasına çıktım. İçeri girince kamçılama masasına, yastıklı masaya ve odanın diğer ucundaki çarmıha göz attım. El oyması dolaplarda çeşit çeşit püsküllü kamçılar vardı. Tavşan kürkü ve süet gibi birkaç tanesini kullanmıştı. Elbette deri ve örgülü deri gibi diğerleri de vardı; çok ağır görünüyorlardı ve ne hissettireceklerini merak ettim. Hımm. Kim bilir.

Dolaplar, aynı kalın ahşaptan yapılmış pek çok çekmecesı olan büyükçe bir masanın üstünde duruyordu. Bir tanesini açınca tıkaç ve vibratör koleksiyonunu gördüm. Eğlenceli oyuncaklardı ama içlerinde özel olarak ilgimi çeken bir şey görmedim. Bir duvarda sopa koleksiyonu vardı. Bir tanesine dokundum. Ziyaretimizden bu yana

Christine ile birkaç kez sopalar hakkında konuşmuştuk ama hâlâ onları kullanmaya hazır değildim.

Sopalardan birisini bende kullanmasını isteseydim Nathaniel'in yüz ifadesi nasıl olurdu diye hayal etmeye çalıştım. Şok mu olurdu? Bunu onaylar mıydı? Ama yine de hâlâ hazır hissetmiyordum. Dolaşmaya devam ettim. Maske ve ağız tıkaçları koleksiyonuna baktım. Bunlardan birisiyle hiç oynamamıştık. Ağız tıkacı takmak nasıl olurdu diye yine de merak ettim.

Toplu tıkacı alıp bunu yeni bir kamçıyla birlikte kullandığını hayal ettim. Bu eğlenceli olurdu. Ama notunda bir tane oyuncak seçmemi istediği yazıyordu. Bir tane. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki?

Günlüğümü ve kalemimi alıp oyun odasının ortasında oturup düşündüm. Kafamda çekmece ve dolaplarda bulduğum birkaç eşyanın kullanıldığı farklı senaryolar kurdum. Hepsi eğlenceli görünüyordu ve içlerinden herhangi birini seçemiyordum. Kalemimi günlüğün sırtına takıp saatime baktım. Dokuz buçuk.

Son bir kez odaya göz attım, gülümsedim ve yazmaya başladım. Seçtiğim oyuncak yazıp sırf eğlence için sahne hakkında da birkaç detay ekledim.

Felicia ile henüz ilk durağımız olan iç çamaşırı dükkânına varmıştık ki telefonum çaldı.

Nathaniel!

“Merhaba,” dedim.

Sesi yorgun geliyordu. “Abby.”

Sesini duyunca içim ısındı. “Uçuşun nasıldı?”

“Uzun,” dedi. “Daha yeni indik.”

Aklımdan saat farkını hesaplamaya çalıştım. “Saat kaç?”

“Gece on biri biraz geçiyor,” dedi. “Sanki bütün günü atlamışım gibi.”

“Bu normal,” diye şakalaştım. Yorgun ve bıkkın olduğu zamanlarda yaptığı gibi saçlarına dokunuşunu hayal ettim.

“Cumartesi çok sıkıcı. Pek fazla bir şey kaçırmadın.”

Felicia sürücü koltuğundan, “Üstüme alınıyorum ama,” dedi. “Benimle alışverişe geliyorsun ve ilk durağımız bir iç çamaşırı dükkânı. Cumartesi hiç de sıkıcı geçmiyor.”

Hafifçe gülümsedi. “Birkaç saat sonra seninle konuşacağım. Sadece sesini duyup sağ salim indiğimi söylemek için aradım.”

Hemen kapatmak istemeyerek, “Şimdi ne yapacaksın?” diye sordum.

“Otele giriş yapıp tekrar çalışmaya başlamadan önce birkaç saat uyuyacağım.”

“Ya pazar günü?”

“Yapacak bir şeyim yok,” dedi kıskırtıcı bir tonda. “Birileri benimle gelmeyi reddetti.”

“Nedenini biliyorsun,” dedim yumuşak bir sesle.

“Biliyorum ve anlıyorum.”

“Dışarı çıkıp etrafı keşfetmelisin,” dedim. “Her gün Çin’de değilsin.”

“İyi ki öyle. Biraz gezeceğim. Sanırım son gördüğümünden beri Çin Seddi de çok değişmiş.”

“Çin Seddi’ne mi gideceksin?”

“Hayır,” dedi. “O çok uzakta. Bir dahaki gelişimde, belki o zaman sen de gelebilirsen beraber gideriz.”

“Seni şimdiden özledim.”

“Ben de seni özledim.”

“Geldik,” dedi Felicia.

Nathaniel ile konuşmaya öylesine dalmıştım ki Felicia’nın arabayı park ettiğini bile fark etmemiştim.

“Seni rahat bırakayım,” dedi. “Size iyi eğlenceler. Başınızı çok belaya sokmayın.”

“Hımm,” diye şakalaştım. “Bela kulağa iyi geliyor.”

“Sonra,” dedi sesinde imalı bir gülümsemeyle. Sonra ciddileşti. “Seni seviyorum.”

“Seni seviyorum.”

Saatler sonra eve yeni kıyafet ve iç çamaşırlarıyla, çeşit çeşit jartiyerlerle dolu torbalarla geldim. Ve en yakın arkadaşım la kız kıza sohbet etmiş olmaktan da keyiflenmiş ve rahatlamıştım. Evlilik hayatı Felicia’ya yaramıştı. Onu hiç bu kadar mutlu ve tatmin olmuş görmemişim. Aldıklarımı yerleştirirken mırıldanıyordum. Belki hafta içi yeni iç çamaşırlarımı giyip Nathaniel’a göndermek için fotoğraf çekdim. Saat üç buçukta diğer zarfı açtım.

Umarım Felicia ile keyifli vakit geçirmişsindir. Sen ve kuzenimin eşi birbirinizden çok farklısınız ama arkadaşlığınızın sizin için ne kadar çok şey ifade ettiğini de biliyorum. Benim tasmamı taktığın için kendi isteğinle her şeyden vazgeçmiş gibi hissetmeni asla istemem. Bunu söylerken, daha önce itaatkâr olmanın seni zayıf, kırılgan ya da ahmak yapmadığını, hatta tam tersi etki ettiğini tartıştığımızı biliyorum.

Sonraki ödevin için şu konuda bin kelime yazmanı istiyorum: Benim itaatkârlığım: Benim İçin Ne İfade Ediyor? Bitirdiğinde biraz yürüyüşe çık, akşam yemeğini ye ve sonraki konuda bin kelime yaz: Benim İtaatkârlığım: Sahibim İçin Ne İfade Ediyor?

Her iki ödevi okuyup fikirlerimi söylemek için dört gözle bekliyorum.

Vay canına.

Bana günlüğü kullanıdacağım derken doğruyu söylüyordu. Dün gece yazarken keşfettiklerime bakılırsa ufkum açılmıştı. İlk bahsettiğinde parti konusunda endişeli olsam da şimdi gitmek için can atıyordum. Özellikle beni konu hakkında düşündürüp korkumu aşma yolu hakkında yazı yazdırdığı için. Sonraki ödevin bana neler öğreteceğini keşfetmek için sabırsızlanıyordum. Cumartesi 22.30.

Bu gece bana uzak mesafeden hizmet etmenin nasıl mümkün olduğunu göreceksin. Soyunup cep telefonunu almak için on beş dakikan var. Saat 22.45'te beni yatağımızdan arayacaksın.

Kısa mektubunu okurken kalbim küt küt atıyordu. Ona uzaktan hizmet mi edecektim? Bununla neyi kastettiğini öğrenmek için sabırsızlanıyordum. Daha heyecan verici olansa sesini duyacak olmamdı. Aklımdan saat farkını hesapladım. Hong Kong'da sabah olmalıydı. Erken bir öğlen molası mı verecekti?

On beş dakika sonra yatakta bekliyordum. Saat tam 22.45'te onu aramak için ara tuşuna bastım. Telefonu açtı. "Abigail," dediğinde artık saatler önceki o yorgun, bıkkın yolcuyla konuşmuyordum. Omurgama ürpertiler gönderen bu kısık, buyurgan ses tek bir kişiye ait olabilirdi.

"Efendim."

Yirmi Üçüncü Bölüm

- NATHANIEL -

Bana “efendim” dediğinde sesindeki gergin heyecanı duydum.

“Talimatlarımı yerine getirdin mi?” diye sordum.

“Evet, efendim.”

“Hoparlörü açıp telefonu yatağa koy ve muayene pozisyonunu al,” dedim. “Bitince bana haber ver.”

Telefonun diğer ucundan gelen hışırtılardan onu kafamda dediklerimi yaparken canlandırdım.

“Hazırım, efendim,” dedi.

“Sağ ol hayatım. Şimdi bana orada olsaydım ne göreceğimi anlat.”

Bedenini anlatışını, pozisyonunu ve duruşunu detaylandırışını dinledim.

Bitirdiğinde, “Çok güzel,” dedim. “Seni kafamda canlandırabiliyorum ve bu tam da yapmak istediğim şeydi. İki çok özel yazılı ödevi daha yeni tamamladın. Onu göz önünde bulundurarak bana ne gördüğümü anlat.”

Söylediklerimi düşünürken diğer tarafta sessizlik oldu, sonra, “Ah,” diyerek gülümsediğini duydum.

“Ne görüyorum?” diye tekrar sordum. “Başından başla.”

“Sadece başımı arkaya attığımı değil, aynı zamanda bunun ne ifade ettiğini de görüyorsun,” dedi heyecan içinde.

“Ne ifade ediyormuş?”

“Boynum ortaya çıkmış. Savunmasız. Ve onu sana sunuyorum.”

“Evet,” dedim. “Peki ya göğüslerin?”

“Öne çıkmış,” dedi. “Sana sadece göğüslerimi sunmakla kalmıyorum. Göğüs kafesim kalbimin yuvası olduğu için bu pozisyonda kalbim de savunmasız.” Gururlu bir sesle konuşuyordu. “Kalbim, duygularımın sembolik merkezi olmanın yanı sıra vücudumun en önemli organlarından da birisi. Sanki sana aynı zamanda canımı da sunuyormuşum gibi. Bana zarar verebilirsin ama vermeyeceğine inanıyorum. Beni yaralayabilirsin ama yapmayacağını biliyorum.”

Cevap verirken duyduğu heyecan ve hazzı beni canevimden vurdu. “Seni bu şekilde karşımda görmenin beni ne hale getirdiğini, benim için ne anlama geldiğini biliyor musun?”

“Hayır, efendim,” dedi. “Ama tahmin edebiliyorum.”

“O halde ikimiz de aşama kaydediyoruz.”

“Evet, efendim.”

“Eğer senin yanında olsaydım, arkandan yaklaşıp sana bekleme pozisyonuna geçmeni söylerdim. Başını ne yapardın?”

“İndirirdim, efendim.”

“Yap o zaman,” dedim. “Sonra saçını yana alıp boynunu açıyorum. Öne uzandığımda omurganın üstündeki hassas deride nefesimin sıcak dokunuşunu hissediyorsun.”

Titrek bir nefes aldı.

“Nefesimin yerini dudaklarım alıyor,” diye devam ettim. “Yumuşakça sağ omuz başına dokunuyorlar. Sol omzunu okşuyor, kemiklerini parmak uçlarımda hissediyorum.”

İç geçirdi.

“Ürperdiğini hissediyorum,” dedim. “Tepkilerin beni sertleştiriyor.” Hafifçe kendimi okşadım. Daha ileriye gidecektik.

“Vücudunu saran ellerim ol. Usulca göğüslerini avuçluyorlar, kalp atışlarını bile hissediyorum. Deli gibi atıyor. Başparmaklarımla göğüs uçlarını okşuyorum ve sertleşiyorlar. Heyecanlanıyorsun değil mi, Abigail?”

“Evet efendim.”

“Kalbini hissediyor musun?”

“Evet,” dedi. “Deli gibi atıyor, efendim.”

“Göğüs uçlarını parmaklarımda yuvarlıyorum ve boynundan aşağıya doğru öpücükler konduruyorum. Tenini dişlerimle sıyrıp dilimle yalıyorum.” Dudaklarımı yaladım. “İnanılmaz bir tadın var.”

Gözlerimi kapatıp onu canlandırdım. “Sırtüstü yat,” dedim çünkü uzun süredir çömelmiş halde bekliyordu ve bu şekilde onun için daha kolay olacaktı. “Şu an yatağımızdayız. Dizlerini kıvrıp ayır.” Dediklerimi yaparken yatak hışırdıyordu. “Vajinadaki serin havayı hissediyor musun? Kendine dokunmak için can mı atıyorsun?”

İnildeyerek, “Evet, efendim,” dedi.

“Peki, ellerin hâlâ göğüslerinde mi?”

“Evet, efendim.”

“Harika,” dedim. “Ellerimi göğüs kafesinden aşağıya indiriyorum. Göğsünün inip kalkışını hissediyorum ve nasıl soluk soluğa nefes aldığını fark ediyorum. Sen de hissediyor musun?”

“Evet, efendim.”

“Ellerimi daha aşağıya, kalçalarına indiriyorum. Bacaklarının arasına girecek şekilde hareket ediyorum ama beni arzuladığın yere dokunmamaya özen gösteriyorum.” Gözlerimi kapatıp hayal ettim. “Yumuşak dudaklarını seni öperken ayırıyorsun. Hafifçe iç çekiyorsun ve elimi aşağıya indirip kalça kemiğinde yavaş daireler çiziyorum.”

Gözlerimi açıp sanki onu görebilecekmişim gibi yanımdaki telefona baktım. Gelecek sefere görüntülü konuşma yapmalıydık. “Yavaş daireler çiziyor musun?”

“Evet.”

“Evet, ne?”

“Evet, efendim.”

“Bu hatan için sağ göğüs ucunu sıkıyorum,” dedim ve bunu yaparken inlemesini duydum. “Elimi vücudunun

alt taraflarına doğru indiriyorum ve göbeğini okşuyorum. Ne hissediyorsun?”

“Ön tarafımda ılıkliğini hissediyorum,” dedi. “Penisin sert ve karnıma baskı yapıyor. Seni daha aşağıda istiyorum. Kendimi sana doğru itiyorum. Seni istiyorum.”

“Tam olarak ne istediğini biliyorum hayatım,” dedim. “Ve biliyorsun ki sana bunu vereceğim. Sadece daha hazır değilim.”

Sızlanınca gülümsedim.

“Başımı eğip göğsünü emiyorum,” dedim. “Dilimle göğüs ucunu kavırıyor, dil darbeleri vuruyorum. Ellerini benim dişlerimmiş gibi kullanıyor musun?”

“Evet, efendim.”

“Güzel. Şimdi onları çimdikle çünkü onları ısıtıp çekiştiriyorum. Seni ağzımda hissetmeyi seviyorum. Derin hafifçe çekiliyor.”

İç geçirdi.

Gülümseyerek ve yanında olup da bu sesleri duymayı arzuladığımı ima ederek, “Benim için çıkardığın sesleri seviyorum,” dedim.

“Senin için sesler çıkarmayı seviyorum, efendim,” dedi. “Hiç karşı koyamıyorum.”

“En sevdiğim ses içine girerken çıkardığın,” dedim penisimi sıvazlayarak. “Sana istediğin gibi hareket et deseydim ne yapardın?”

Telefondan gülümsemesini duyduğuma yemin edebilirdim. “Alçalıp dilimle penisinin ucunu tahrik eder

ve sahibimin zevkten bazı sesler çıkarmasını sağlamaya çalışırdım.”

Pis pis güldüm. Rol yapma oyunumuzdan bu yana daha oyuncu olmuştu ve onun bu yanını gördükçe heyecanlanıyordum. Tasmamı sadece hafta sonları takıyor diye o yanından vazgeçmesi gerekmiyordu.

Kendimi elleyerek, “Birkaç dakika içinde daha fazlasını çıkaracağından eminim,” dedim. “Sadece bunu düşününce bile penisim çok sertleşti. Beni tahrik etmeye mi devam edeceksin yoksa artık ağzına alacak mısın?”

“Seni tahrik etmeye devam ediyorum, efendim,” dedi. “Penisini seviyorum ve bana izin verdiğin sürece yalayıp dudaklarımla sıkıştırabilirim. Şimdi seni yalıyorum ve bir parmak ucumu penisine sürüyorum.” Sanki yanımdaymış ve bunları bana kendisi yapıyormuş gibi ellerimle söylediklerini yaptım. “Dilimle ucunda daireler çizip sonunda hepsini ağzıma alıyorum ama kısa süreliğine.”

Kalçam yatakta sıçradı. “Tahrik oluyorum,” dedim.

Kendinden memnun bir sesle. “Bunu sen istedin, efendim,” dedi

“Evet, ben istedim hayatım. Ben istedim,” dedim kendisini buna bu kadar kaptırmış olmasından memnun bir şekilde. “Ellerin nerede?”

“Henüz onları kıpırdatmamı söylemedin. O yüzden hâlâ göğüs uçlarımda.”

“Ellerini aşağıya indir. Çünkü şimdi benim tahrik etme sıram. Dizlerin hâlâ kıvrık ve açık mı?”

“Evet, efendim.”

“Her yerine özel ilgi gösterip vücudunu yalayarak aşağılara iniyorum. Beni en çok istediğin yer hariç her yerine,” dedim. “Yüzümü sol dizinin içine sokup oradaki küçük çukuru öpüyorum.”

Gözlerimi kapatıp dizinin hemen altındaki kıvrımdaki küçük noktayı zihnimde canlandırımdım. “Bacak içlerini öperek yukarı çıkıyorum ve vajinana çok yaklaşıyorum ama tam oraya dokunacağımı düşündüğün sırada çekilip sağ dizine geçiyorum. Beni hissediyor musun hayatım? Nefesimi teninde hissediyor musun?” Mırıldanarak karşılık verdi.

“Daha yüksek sesle, Abigail,” dedim. “Yoksa dururum.”

“Evet, efendim.”

“Güzel,” dedim. “Sonraki geçişimde hafifçe vajinanın dışına dokunuyorum. Islaksın, değil mi?”

“Evet, efendim.”

“Oraya dokun. Yavaşça,” dedim. “Sonra tadına bak ve bana tadının nasıl olduğunu söyle.”

“Hafif tuzlu. Biraz misk ve bir parça şekerli bir tat.”

“Çok tatlısın.” Sesimi alçalttım. “Orada olsaydım, kendi tadına da bakamazdın. Hepsini kendime ayırırdım.”

“Zaten hepsi senin için, efendim,” dedi aynı alçak ses tonuyla.

Lanet olsun, evet, hepsi benim için. Sadece ve sadece benim.

“Sanırım seni yeterince uyardım,” dedim. “Yatağın benim tarafımdaki alt kısmına bak ve oraya bıraktığım

çantayı çıkar.” İnişini duyarak beklerken yatağımızın altında yerde bulacağı çantayı gözümün önüne getirdim. Tekrar yatağa çıktı.

“Buldum, efendim,” dedi.

Evden ayrılmadan önce çantaya koyduğum dildoyu hayal ederek, “Aç onu,” dedim.

Bulunca inledi. “Hoşuna gitti mi?” diye sordum.

“Ah, Tanrım, evet, efendim.”

Gülümsedim. “Güzel. Dizlerin kıvrık ve ayrık halde sırtüstü yat. Onun penisim olduğunu farz et ve birkaç saniye em.” Telefonun ucundan hareketlerini duyuyordum. “Ağzını becerdiğimi farz et ve ağzından çıkıp da vajinana girdiğim zaman ne kadar iyi hissedeceğini düşün.”

Dildoyu ağzında yeteri kadar tuttuğuna karar verince tekrar konuştum. “Son kez bedeninde aşağılara iniyorum. Oyuncakı kullan ve ben olduğumu farz et. Tam deliğine koy çünkü birkaç dakika kadar ucuyla seni uyaracağım.”

Odada benimleymiş de onu uyarıyormuşum gibi düşünerek penisimin ucuyla oynadım.

“Sadece ucuyla içine giriyorum,” dedim. “Kalçam hafifçe hareket ediyor ama senin kıpırdamaya iznin yok.”

“Lütfen, efendim.”

“Hayır,” dedim. “Henüz değil. Altımda titrediğini hissediyorum. Beni çok fena istiyorsun. Kalçamı birazcık daha fazla oynatıp biraz daha içine giriyorum.” Penisimi biraz daha sıvazladım ama çok değil. İstedikim kadar değil. Onun istediği kadar da değil. “Ne hissediyorsun, Abigail?”

“Kulağıma soluyorsun,” dedi. “Kaslarının elimin altında kilitlendiğini hissediyorum çünkü kalçanı tutuyorum. Kıpırdamamak için kendimi sabitledim. Seni istiyorum. Feci şekilde içime girmeni istiyorum. Lütfen, efendim.”

“Oyuncağı vajinana sokup çıkar, hızlı ve derin,” dedim. “İstediğin şeyi bilmezlikten gelerek sana biraz sürtünüyorum.”

İnledi. Çıkardığı sesleri dinleyerek kendisini biraz daha uyarmasını bekledim.

Kendimi daha hızlı sıvazlayarak, “Şimdi,” dedim. “Daha sert ve derine giriyorum. Beni hissediyor musun?”

“Evet, efendim.”

Kendimi daha sıkı tutarak, “Şimdi penisimi tamamen içine sok,” dedim. “Hazır olunca boşal ama oyuncağı derine it çünkü kendimi olabildiğince sert ve derine sokuyorum.”

Sonraki birkaç dakika konuşmadık. Penisime odaklandım. Telefonun diğer ucundan zevk iniltileri duyuyordum. Nefes alışığı gitgide hızlandı.

Orgazmım yaklaşırken, “Sesini duyayım. Daha boşalmadım,” dedim. “Bırak kendini.”

Nefes nefese, “Ah, lanet olsun, efendim,” dedi. Zihnimde dildoyu yapabildiği kadar sert içeri sokup çıkardığını görebiliyordum. “Ah.”

Elimin hareketiyle aynı anda onu altımda hissederek kalçamı yataktan kaldırıp geriye kıvrıldım. Tam zamanında, hazırladığım beze uzanıp onun içine boşaldım.

Abby'nin sürekli nefes alıp verişinden boşaldığını anlayabiliyordum.

“İyi misin?” diye sordum.

“Evet, efendim,” dedi zevkten ağırlaşmış bir sesle. “Teşekkür ederim.”

“Eğer orada olsaydım, seni göğsüme çekip kalp atışını duyabilirdim,” dedim. “Seni öpücüklere boğar ve kulağına seni ne kadar çok sevdiğimi fısıldardım.”

Utangaç bir tavırla, “Seni seviyorum, efendim,” dedi.

Nathaniel ile değil, efendisiyle konuştuğunun bilincinde olarak kalbim sıkıştı. İlk kez bu şekilde seni seviyorum demesi dikkatimden kaçmamıştı.

“Abigail,” diye fısıldadım. “Aşkım.”

Bir süre bizi bağlayan telefon hattından memnun bir şekilde öylece kaldık. Uzun bir gün geçirdiği için yorgun olabileceğini biliyordum.

“Artık uyumalısın,” dedim.

“Keşke bütün gece telefonda kalıp nefes alışını dinleyebilseydim.”

“Çok yakında,” dedim. “Yakında evde olacağım.”

“O kadar da yakın değil.”

Bir süre daha sessizce konuştuk. Esnediğini duyunca vedalaşıp iyi geceler dedikten sonra kapattık.

Yatak başına dayanıp derin derin nefes aldım. Hâlâ Abby'nin de benimle seyahat edebilmiş olmasını istiyordum ama konferansa katılmak için New York'ta kalmış olmasını da takdir ediyordum. Ayrıca beraber seyahat etmek için önümüzde koca bir ömür vardı.

Florida'yı hatırlattım kendime. Ona planladığım Florida seyahatinden bahsetmeliydim. Abby'yle telefonda seks inanılmazdı. Telefonda seks benim için yeni değildi elbette. Aslına bakılırsa eski itaatkârlarımla ihtiyaç duyduğumda ya da onları bir şekilde cezalandırmak istediğimde veya zevk aldıklarını bildiğim için sık sık yaptığım bir şeydi.

Genelde sadece seksten ibaret olsa da Abby'yle yaptığım zaman kesinlikle sadece seks olmadığını görmek beni şaşırttı. Bu bir ihtiyacı karşılamış mıydı? Evet ama bundan çok daha fazlasıydı.

Abby'yle her şey hep daha fazlaydı.

Ama artık bu beni eskiden olduğu kadar korkutmuyordu.

Yatağımın yanındaki saate baktım. Şimdiye kadar yatakta kıvrılmış uyumaya çalışıyor olmalıydı. Ertesi gün açması gereken iki tane zarfım daha vardı. İlkini dokuz buçukta açacaktı. Bu son yazılı ödeviydi. Sonra saat on birde Elaina onu pazar kahvaltısına götürmek için almaya gelecekti. Haftanın geri kalanını düşündüm. Pazartesi günü eve Abby için akşam yemeği göndertecektim. *Sushi*. Üzerinde aylar önce, hak ettiğim halde burnumdan getirmek yerine benimle *sushi* yemeyi kabul etmiş olmasının benim için ne kadar önemli olduğunu hatırlatan bir not vardı.

Salı günü, konferanstan sonra Felicia ile yemeğe çıkacaktı. Abby'nin ikametgâhını değiştirmesi, Felicia'nın da soyadını değiştirmesi gerekiyordu. Benim evimde

oturacak olması beni çok iyi hissettiriyordu. Çocukken evin nasıl hayat dolu olduğunu hatırlayınca bu duyguyu tekrar yaşayacağım için mutluluk duyuyordum. Salı günü için planladığım çiçek siparişini düşündüm. Abby eve döndükten sonra uçlarında pembelik olan krem rengi iki düzine gül çiçekçiye verdiğim notla beraber eve gönderilecekti. Notta, evimi paylaştığı için ne kadar mutlu olduğumdan bahsedecektim.

Çarşamba günü asla bitmeyecekmiş gibi uzun gelen bir öğle yemeğinden ayrılmak üzereyken telefonum gelen mesaj sesiyle titredi. Abby'yle öğle yemeklerinden hemen önce konuşuyor ya da mesajlaşıyorduk. İzin isteyip konferans salonundan çıkarak orada kaldığım sürece kullandığım diğer ofise gittim. Mesajı açtım.

Yatmaya hazırlanıyorum, yazmıştı.

Keşke senin üstünü örtebilseydim, yazdım ben de.

Ben de, diye cevapladı. Senin için ufak bir sürprizim var...

Sonraki mesajıyla nefesim kesildi, sandalyeye mıhlanıp kaldım. Kendisinin ya da vücudunun çeşitli yerlerinin fotoğraflarını gönderiyordu. Çıplak, ufacık dantelle örtülü vücudu. Bir tanesinde bir jartiyer, diğerinde bir sutyenin ufacık bir detayı, bir başkasında dantelden ucu fırlayan bir göğüs ucu vardı. Poposunun çok azını açıkta bırakan bir külot.

Fotoğraflar kesilince, lanet olsun, diye yazdım.

Sevdin mi, diye sordu.

Şöyle diyelim, eğer orada olsaydım o çamaşırların hepsini dışımla çekip çıkarırdım.

Öyle mi? Sonra ne yapardın, diye cevap verdi. Saatime baktım. Ofisten çıkmak için birkaç dakikam vardı.

Seni masanın üstüne domaltırdım.

Kulağa güzel geliyor, diye cevapladı.

Beni bu kadar tahrik ettiği için bir güzel şaplak atardım.

Yüzümde gülümsemeyle daha hızlı yazdım. Vajinanın içine bir parmağımı sokardım.

Hımmm, diye yazdı.

O sırada kapı çaldı.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Şu kahrolası öğle yemeğine gitmeliyim, dedim.

Kahrolası iş seyahati, diye yanıtladı.

En azından sen biraz rahatlayabilirsin, diye yazdım. Ben ise yoğun bir öğlen yemeğinde mahsur kalacaktım.

Kafanı *jiu* içerek dağıt.

Tamam, diye yazdım. Tatlı rüyalar.

Yakında tatlı rüyalar olacak, diye cevap verdi. Önce icabına bakılması gereken küçük bir problemim var.

Onu bacakları aralık, şifonyerden oyuncak bulmaya çalışırken düşününce inledim...

İnsanı tahrik ediyorsun, yazdım.

En iyisinden öğrendim, diye cevap verdi.

Bütün gün çaresiz hissettim. Çin'den ayrılmama iki gün olsa da o iki günün çok zor geçeceğini biliyordum.

O akşam otel odasına dönünce Jackson'ı aradım. Erken uyandığı için uyanık olacağını biliyordum.

“Nathaniel,” dedi. “Çin nasıl?”

“Uzun ve sıkıcı,” dedim. “Seni uyandırmadım değil mi?” Zaman farkıyla saat sabah beşi biraz geçiyordu.

“Yo. Sabah koşuma hazırlanıyordum.”

Birkaç dakika kadar havadan sudan konuştuktan sona döner dönmez bir araya gelme planları yaptık. Konunun yeni gerçekleşen düğüne ve Felicia'ya gelmesi çok vakit almadı. Karısı hakkında konuşmayı seviyordu.

“Sana bir soru,” dedim emeklilikle ilgili planlarını uzun uzun dinledikten sonra. “Senin nişanıyla ilgili çok dedikodu olmuş muydu?” Açıkçası hatırlayamıyordum, Abby beni terk ettiğinden benim için zor zamanlardı.

“Felicia'nın hamile olabileceğiyle ilgili bazı söylentiler vardı,” dedi kahkaha atarak. “Tabii ki doğru değildi.”

İkisinin de çocuk istediğini ama birkaç yıl beklemeye karar verdiklerini biliyordum.

“Neden?” diye sordu. “Yoksa sen ve Abby...”

“Hayır,” diye kestim. “Öyle değil.” Henüz değil. “Sadece sen teklif ettiğinde birbirinizi çok uzun zamandır tanımadığınızı biliyordum. Beni merak ettirdi.”

“Birincisi,” dedi. “İnsanların ne düşündüğü umurunda değil.”

Güldüm. Haklıydı.

“İkincisi,” diye devam etti. “Eğer evlenmek istediğim kadını bulduysam ve o da benimle evlenmek istediye

diğer insanların ne düşündüğünün bununla ne ilgisi olabilir ki?”

“İnsanların Abby hakkında dedikodu yapmasını istemiyorum,” dedim düşünmeden. “Hiç kimsenin onun hakkında olumsuz düşünmesini istemiyorum.”

“Aha!” dedi. “Bunu biliyordum.”

Telefondan göremese de gözlerimi yuvarladım. “Abby’yle evlenmeyi düşünmediğimi söylemedim.”

“Onu ima ettin,” dedi ve cevabımı beklemeden devam etti. “Dinle dostum, Abby güçlü bir kadın.”

“Bunu biliyorum.”

“İnsanlar onun hakkında dedikodu yapsa bile kimi umursamayacağını bilecek kadar kendisine güveniyor,” dedi. “Ayrıca seninle evlenmeyi kabul etti diye onun hakkında kötü düşünecek olan birisi ya kıskanıyordur ya da pisliğin tekidir.”

Güldüm. “Teşekkürler Jackson. Sadece bazen bazı şeyleri kabul etmem gerekiyor.”

“Sorun değil.”

“Bu konu sadece ikimizin arasında kalacak, değil mi?” diye sordum. “Bunu kimseye...”

“En iyi arkadaşının erkek arkadaşının evlenme teklif etmeyi düşündüğünü karıma söylemeyeceğim,” diye devam etti. Gülümsediğini duyabiliyordum.

“Doğru.”

“Sırrın bende saklı.”

Akşam boyunca Jackson’la yaptığımız konuşmayı düşündüm. O gece uyumadan önce Abby’ye üç satırlık kısa bir mesaj attım.

Seni istiyorum.

Seni özlüyorum.

Seni seviyorum.

Onu Çin saatiyle cuma gecesi kötü haberi vermek için aradım.

Pilotun kulaklığıyla konuşmasını izleyerek, “Bazı problemler oldu,” dedim. Havada ellerini sallıyordu. “Zamanında inemeyeceğiz.”

“Ne kadar gecikeceksin?”

“Birkaç saat daha yolumuz olduğunu düşünüyorum,” dedim. “Sabah üç civarında New York’ta olurum. Eve bir taksi tutarım.”

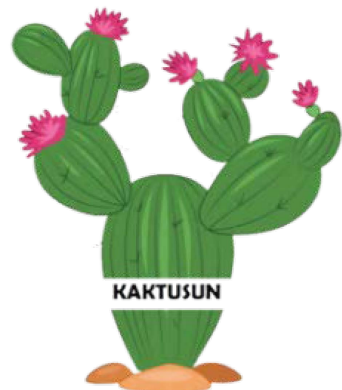
“Gelip seni alabilirim. Sorun olmaz.”

“Biliyorum ama uyumani tercih ederim. Sen uyan-
dığında varmış olurum.”

Telefonda fazla kalamadım, zamanında varamayacağım için zaten çok sinirliydim ve kendisine sinirli olduğumu düşünmesini istemiyordum.

Yaklaşık yirmi saat sonra parmak ucumda yatak odamıza girdim. Yastığıma sarılmış uyuyordu. Apollo yanına kıvrılmıştı. Ben içeri girince Apollo başını kaldırdı, ona yere inmesini işaret ettim.

Soluk soluğa yere zıpladıktan sonra yavaşça soyunarak giysilerimi yere attım. Örtüyü usulca çekince uzun, beyaz gömleklerimden birisini giydiğini gördüm ve kalbim duracak gibi oldu. Uyandırmamaya çalışarak yatağa girip onu kollarımın arasına aldım. Halinden memnun bir şekilde iç çekerek bana doğru sokuldu. Gözlerimi kapadım. Nihayet artık evdeydim.

Yirmi Dördüncü Bölüm

- A B B Y -

Hatırlamam gereken önemli bir şey vardı. Rüyamda Honun ne olduğunu hatırlamak için çırpınıyordum. Bir şeyler olmalıydı. Unutmamam gerektiğini bildiğim bir şey. Bir şeyler. Bir şeyler. Bir şeyler. Uyanırken, beni saran sıcak elleri, sıcak kolları ve beni izleyen birisini fark ettim. Yavaşça tek gözümü açtım. Nathaniel!

“Selam,” dedi o her zaman beni eriten yüreğimi durduran gülümsemesiyle, Nathaniel’in kollarında uyanmaktan daha güzel bir şey yoktu. Hiçbir şey. Hiçbir şey. Hiçbir şey.

“Selam,” dedim gülümseyerek. “Eve ne zaman geldin?”

“Dört civarı.” Omzumun üstünden komodindeki saate baktı. “Yaklaşık üç saat önce.”

“Uyumuyor muydun?”

“Hayır,” dedi. “Uçakta uyudum. Burada uzanıp sana sarılarak seni izledim.” Parmağı kulağımda geziyordu.

“Tam da burada ufak bir çilin olduğunu biliyor muydun?”
Yüzümün kızardığını hissettim. “Hayır.”

Gözlerini kısıp baktı. “Daha önce hiç fark etmemiştim.” Dudaklarını kapatıp tam kulağımın arkasındaki noktayı hafifçe öptü. “Bunu yapmak istedim ama seni uyandırmaktan çekindim.”

Ona doğru vücudumu ittirerek, “Sanki bundan rahatsız olurmuşum gibi,” dedim. Vay, vay, vay. “Çıplaksın.”

Önce güldü, sonra bakışları ciddileşti. “Evet ama sen değilsin.”

“Umarım sakıncası yoktur,” dedim. “Gömleğini ödünç aldım.”

“Ah, hayır, hiç sakıncası yok. Hem zaten sana daha çok yakışmış. Ben sadece bunun hiç de adil olmadığını düşünüyordum. Yani benim çıplak olup da senin olmanın.”

“Endişelenme. Yardımcın birkaç gün önce kuru temizlemeden gömleklerini aldı.” Göğsünü okşadım.

“Bir tanesini alıp sen de çıplak olmamayı başarabilirsin.”

“Hımmmm,” diye mırıldandı. “Hayır, teşekkürler.”

Uzanıp onu kendime yaklaştırdım ve kokusunu içime çektim. “Seni özledim.”

“Seni özledim,” dedi kulağıma.

“Gelecek sefere seninle geliyorum,” dedim.

“Gelecek sefere, seni yanımda sürükleyeceğim,” dedi gözlerime bakarak.

Ona hayran hayran baktım. Nihayet evdeydi. Yataktaki. Benim yanımda. Güneş arkasındaki pencereden parıldıyordu. “Bütün gün bu yataktan hiç çıkmak istemiyorum,” dedikten sonra sordum, “Bugün başka planın yok, değil mi?”

Burnunu yanağıma ileri geri sürterek “Ah, evet,” dedi. “Bir sürü ama bir sürü planım var.”

Planlarının benimkilere uygun olmasını umarak, “Ne gibi?” diye sordum.

Nefesiyle kulağımı gıdıklayıp bir eliyle karnımı okşayarak, “Başlangıç olarak,” dedi. “Gidip ikimiz için kahvaltı getireceğim ve seni masa olarak kullanacağım...”

“Seni masam olarak kullanabilir miyim?”

“Kesinlikle,” dedi. “Sonra insanoğlunun bildiği tüm pozisyonlarda seninle saatlerce seks yapmayı planlıyorum ve bittiğinde,” dedi yavaşça gömleğimin düğmelerini çözüp sesini alçaltarak, “birkaç tane yeni pozisyon deneyeceğiz.”

Parmakları hafifçe göğsümü okşamaya başladığında ürperdim. Üşümenin yakınından bile geçmiyordum. Hatta tam tersine, yanıyordum.

Nathaniel gömleğimi çözerken, “Büyük ihtimalle bütün o yeni pozisyonları denerken öğle yemeğini atlayacağız,” dedim.

“O zaman senin için uygunsa,” dedi. “Et ve sebzeli kocaman bir pizzadan başka istediğim bir şey yok. Eve söyleyip bahçede yeriz.”

“Bilmiyorum. Ben erişte düşünüyordum. Evlere servis yapan yeni bir Çin lokantası var.”

Geri çekildi. "Gerçekten mi? Çin yemeği mi istiyorsun?"

Kafası karışmış ifadesine güldüm. "Hayır. Sadece sana takılıyorum."

Gömleğimi çözmeye devam edip son düğmeyi de açarak, "Beni tahrik etme," dedi. "Ben çaresiz bir adamım."

Ellerimi çıplak poposuna götürdüm. "Çaresiz olan sadece sen değilsin."

Ertesi gün eğilmiş bekleme pozisyonumda dururken, *komik*, diye düşündüm. *Dün sorusuna cevap verirken aklımda olan bu değildi.* Soruyu cumartesi günü bir ara pizza yedikten sonra da sormuştu.

Dışarıda terastaydım. Jakuzinin içinde ayaklarımız birbirine karışmış, kucagında oturuyordum. Suyun içinde olmak gerçekten çok bunaltıcıydı. Başını arkaya atıp güneşin tadını çıkarırken, "Bir havuz yaptırmalıyız," dedi. "Sence içeride mi dışarıda mı olmalı?"

Dışarıda olmasının bazı avantajları vardı ama New York'ta yaşıyorduk ve içeride olması daha mantıklıydı. Ben de ona öyle söyledim.

"Bodrum daha tamamlanmamış aslında," dedi. "Ne yazık ki oraya yapamayız."

"Dışarıya yaptırıp üstünü kapatmalıyız."

"Bu olur." Birkaç saniye düşündü. "Haftaya bir müteahhit çağıralım da bahçeye bir baksın."

“Biz” kelimesini bu kadar sık kullanmasını, ağzından öyle doğal dökülmesini seviyordum. O dudakları öpmek için başımı çevirdim.

“Neden bodrum katı bitirmedin?” diye sordum.

Beni tekrar öptü. Bu sefer daha uzundu. “Restorasyona ilk başladığımda oyun odasını aşağıya mı yaptırsam bir türlü karar veremedim.”

“Ha,” dedim. “Bodrum katında bir oyun odası.”

“Daha çok zindan gibi.”

“Kulağa...” Konuşurken düşündüm. “Korkutucu geliyor.”

Saçlarımı okşuyordu. “Zindan. Oyun odası. Aslında aynı şey.”

“‘Oyun odası’ sözcüğünü seviyorum,” dedim. “Zindanda da zincirler, ipler falan olmalı.”

Bir kaşını kaldırdı.

“Tamam,” dedim gülerek. “Gerçekten aynı şey.”

Gülümsedi. “Oyun odalarından bahsetmişken, bu hafta sonu tasmanı takmak istiyor musun? Belki yarın birkaç saat olabilir diye düşündüm, ha ne dersin?”

Dudaklarına dokunan parmaklarımı öptü. Onu çok özlediğimi fark ettim. Her şeyiyle: hafta içlerimin tatlı, ilgi dolu sevgilisi ve hafta sonlarımda kararlı, acımasız efendisi. İkisini de seviyor ve istiyordum.

“Yarın birkaç saat takmak istiyorum,” dedim.

Nathaniel günlüğümü okuyup tüm verdiği ödevleri yapıp yapmadığımı kontrol ederken tasmamın boynumda olacağını hiç düşünmemiştim.

Başım eğik olduğu için ne okuduğunu göremiyordum. Seçtiğim oyuncak ve yazdığım senaryo ile ilgili kısmı okurken, *ilginç, çok ilginç*, diye düşündüğünden emindim.

Nathaniel yastıklı sandalyede oturmuştu, ben de ayak ucundaydım. Dizlerim yastığın değil, oyun odasındaki minderin üzerindeydi.

“Yüzüme bak, Abigail,” dedi nihayet.

Başımı kaldırıp yüzüne baktım. Yazdığım şeyi beğenmiş miydi? Yüzünden anlayamıyordum.

“Yazma yeteneğin var,” dedi.

Gerçekten mi? Aslında öylesine bir bilinç akışıydı.

“Senin için daha kolay bir iletişim yolu gibi görünüyor,” diye devam etti. “Ve detaylandırдыңın senaryo çok yaratıcı.”

“Teşekkürler, efendim,” dedim. “Bana ilham veriyorsun.” Gereksiz iltifat yaptığımı düşünmemesini, doğruyu söylediğimi bildiğini umuyordum. Onun itaatkârı olmak içimde var olduğunu hiç bilmediğim bir yanıma serbest bırakmıştı. Bir yıl öncenin Abby’si bırakın günlüğe yazıp da birisine okutmayı, böyle şeyleri düşünmeyi bile hayal edemezdi. Lanet olsun ki ondan önce tatmin edilmemiş bir seks hayatım vardı, hatta seksten tamamen vazgeçmiştim. Ama şimdi...

Şimdi çıplak ayaklarına eğilmiş duruyordum.

“Keşfettiğın şey çok hoşuma gitti hayatım” dedi. “Ve hepsini seninle konuşmak istiyorum ama şimdi...” Ayağa kalkıp dolaplara doğru gitti. Yürürken çıplak ayakları

yerde ses çıkarıyordu. “Senaryon bana çok ilham verdi ve bunun için bir ödölü hak ettiğini düşünüyorum.”

Dönüp yüzüme bakınca elinde toplu ağız tıkacı ve bir zil olduğunu gördüm. “Masaya git,” dedi. “Şimdilik sadece üstünde otur.”

Ayağa kalktım (bana emeklememi söylememiştii) ve masaya yürüdüm. Fikirlerimin hepsini mi yoksa tamamını mı kullanacaktı? Başka bir oyuncak yerine ağız tıkacını seçmiştim çünkü yanında bir şey daha kullanacağını düşünmüştüm. Sadece isterse kullanabileceği, benim için yeni olan bir kamçıdan da bahsetmiştim. Bana doğru yaklaşan ayak seslerini duydum ama gözlerimi yüzünden ayırmadım. Göz ucumla çıplak göğsünü ve elindeki şeyleri görebiliyordum.

“Ağzını aç,” dedi. Sonra ağız tıkacını ağzıma yerleştirdi. Başımın arkasından bağladığında kalp atışlarımın hızlandığını hissettim. Küt küt atan kalbim vücudumu titretiyordu.

“Rahatla,” dedi saçımı okşayarak. “İyisin. Burnundan nefes al.”

Birkaç saniye beni oturtup ağzımdaki şeyle nefes almaya alışmamı bekledi. “Yüzüme bak,” dedi ve göz göze geldikten sonra devam etti. “Şu anda anahtar sözcüğünü kullanamazsın, bu yüzden buna ihtiyacın olacak.” Elime bir zil tutuşturdu. “Eğer sarı ya da kırmızı demek istersen bunu yere at. Anladıysan başını sallla.” Başımı salladım.

“Güzel,” dedi. “şimdi bunu denemeni istiyorum. Zili düşür.”

Zil elimden düşüp sesli bir şekilde yere çarptı. Eğilip yerden aldı ve tekrar elime verdi.

“Tekrar,” dedi ve zili tekrar yere attım.

Sonrakinde bileklerimi tutup arkama götürdü. “Tekrar,” dedi. Bana o kadar yakındı ki göğsünü göğsümde, bedenini bacaklarımın arasında hissediyordum. Zili tekrar attım. Hemen bileklerimi bıraktı.

Zili tekrar elime alınca çenemi kaldırdı. “Zili kullanırken rahat ediyor musun? Evetse başını öne, hayırsa yana salla.” Başımı öne salladım. Yaklaştı. Çenemi tutarak, “Bana zevk vermek için ağzını böyle tıkalı görmek beni çok tahrik ediyor,” diye fısıldadı. “Çok iyi akıl etmişsin, Abigail.” Kulak mememi ısırıldı. “Şimdi neden diğer fikrini denemiyoruz?”

Beni masadan kaldırıp üzerine domaltınca, *işte bu*, diye düşündüm. Bu tam da aklımdaki şeydi.

Saatime baktım. Nathaniel ile antrede buluşma vakti gelmişti.

Gelecek cumartesi gelmişti ve Nathaniel’in BDSM grubundan arkadaşlarıyla buluşmaya gidiyorduk. Partiye kabul edilmeden önce her yeni üyenin öncesinde bir toplantıya katılması gerektiğini söylemişti. O gece parti olduğu için o öğleden sonra bu ön toplantıya katılacaktık. Kafamın içinde bir sürü çılgınca düşünce dönüp duruyordu ve parmaklarım kafamın içinde dönüp duran düşünceleri anlamlı hale getirmek üzere günlüğüme

yazmak için sabırsızlanıyordu. Nathaniel’la buluşmaya geç kalamazdım. Tek istediğim çıkmadan önce ona beni cezalandırmak için sebep vermektir. Oturamadığım zaman herkesin hemen sebebini anlayacak olmasına rağmen. Son bir kez aynaya baktım. Nathaniel giymem için bir kot pantolon ve tişört seçmişti. V yakalı tişörtün içinden tasmam görünüyordu, saçlarımı aşağıdan atkuyruğu yapmıştım. Tipik bir itaatkâra benzediğimi düşünmüyordum. Amaç neydi ki?

Ayrıca bir itaatkâr nasıl görünürdü ki?

Toplantıda onları tanıyabilecek miydim? Partide itaatkâr olduğu en belli olanın ben olacağımdan emin dim. Parti elbisem dolabın içinde fermuarlı kılıfında asılıydı. Birkaç kez ona bakma isteğimle mücadele etmek zorunda kaldım. Nathaniel tam olarak hazır oluncaya kadar bakmamın yasak olduğunu söylemişti. *En azından,* diye düşündüm, *bir elbise giyecektim.* Kafamdaki çılgın senaryolara göre partiye çıplak da gidebilirdik.

Nathaniel’in Apollo’yla yürüyüşten döndüğünü duyunca onu karşılamak için aşağıya indim. Ona daha ciddi bir gözle baktım. Herkes onun bir dominant olduğunu anlar mıydı?

Bu çılgınca, diye düşündüm. Bütün bu insanları tanıyordu. Hepsi onun kim ve ne olduğunu bilecekti.

Dudağının köşesini kaldıran bir sırıtışla, “Abigail,” dedi. “Bilmiş bilmiş sırtmanın özel bir sebebi var mı?”

Bu sorusu beni daha da gülümsetti. “Evet, efendim. Sadece oradaki herkesin biliyor olacağını düşündüm de.”

Bana doğru yürüdü. Nasıl oluyordu da sadece yürürken bile bu kadar iyi görünebiliyordu? “Herkes neyi bilecek hayatım?”

“Bana ne yaptığını,” dedim. “Bazen sanki herkes-ten saklanıyormuşuz gibi hissediyorum. Elaina, Todd ve Felicia bilse bile bu aynı şey değil. Onlar katılmadıkları için durumları farklı.”

Gelip önümde durarak, “Peki bilen kişilerin arasında olunca ne olacak?” diye sordu.

“Sana özgürce hizmet edebilirim,” dedim. “Senin olmaktan ne kadar zevk aldığımı herkese gösterebilirim,” diye sıırıttım. “Sabırsızlanıyorum.”

“Sabırsızlanıyorsun,” diye tekrar etti. Ellerini omuzlarıma koydu. “Geçen hafta sayfalarca korkularından bahseden itaatkârla aynı ruh halinde değilsin.”

“Evet, efendim,” dedim yanaklarımı, yüzümü okşayan parmaklarına bastırarak. “Yazmak iyi geldi. Teşekkür ederim.”

“Sadece sana gereken araçları verdim,” dedi. “Her şeyi kendin keşfettin.” Diğer elini de kaldırıp iki eliyle yüzümü kavradı. “Seninle çok gurur duyuyorum.”

Dudaklarıma değen dudakları öyle yumuşaktı ki mideme bir arzu seli doldu. O da bunu fark etmiş olmalı ki öpüşünü derinleştirdi. Sonra kendisini çekip son bir kısa öpücük verdi. “Ben de senin olmaktan ne kadar zevk aldığımı herkese göstermek için sabırsızlanıyorum.”

Yirmi Beşinci Bölüm

- A B B Y -

Parti öncesi toplantısı şehirdeki toplum merkezinde yapılıyordu. Nathaniel partiye katılacak olan herkesin toplantıda olmayacağını söylemişti. Toplantıda daha önceden kararlaştırılmış bazı konuşmalar yapılacak ve sonrasında bazı belgeler imzalayacaktım.

“Kendimizi korumalıyız,” dedi belgelerden bahsederken. “Herkesin partiye öylece katılmasına izin veremeyiz.” Samantha’nın bana Nathaniel’dan nasıl bahsettiğini hatırladım. Ne kadar da büyük bir kural ihlaliydi.

Sanki aklımı okurmuş gibi, “Neyse ki Samantha artık New York’ta değil,” dedi. “Onunla bunları konuşmuş olmaktan nefret ederdim ama sonuçta seni bana getiren onun bu hatası oldu.” Ses tonu ve söylediklerinden ne kadar ciddi olduğu ve gizliliğe ne kadar önem verdiği anlaşılıyordu.

Saat üçten biraz önce merkeze vardık. Elini sırtımdan çekmeden beni içeriye götürdü. Her zamanki

gibi dokunuşu beni sakinleştirmişti. Heyecanlı olmama rağmen hâlâ biraz gergindim. Beni saran heyecan dalgasını kesinlikle hissetmiş olmalıydı. Kısa bir koridorun sonundaki kapının önünde orta yaşlı bir adam bekliyordu. Sıcak bir şekilde Nathaniel'i selamlayıp gülümseyerek beni selamladı. *Her zamanki sıradan insanlar işte*, diye hatırlattım kendime. Eğer bu adamla markette karşılaşırdım ikinci bir kez dönüp bakmazdım. Lanet olsun ki şimdi de ikinci kez bakmadım. Odada belki on beş kadar kişinin oturduğu uzun bir toplantı masası vardı. Hızlıca etrafı süzdüm. Eşit sayıda kadın ve erkek vardı ama herkes çiftmiş gibi görünmüyordu. *Elbette herkes çift olacak diye bir şey yok*, diye düşündüm. Üç kadın bir köşede oturmuş sohbet ediyorlardı. Sarışın olanın Nathaniel'i nasıl baştan aşağı incelediğini fark ettim. Nathaniel ona kayıtsız görünse de bazı insanlara selam verip gülümsedi. Yanıma oturduktan sonra odayı biraz daha dikkatli inceledim.

Masa başının yanında oturan kişi Nathaniel'in ofisinin güvenlik görevlisiydi – rol oyunu oynadığımız o hafta sonu görevli olan kişi. Göz göze geldiğimizde göz kırparak gülümsedi. Bir çeşit gürültü çıkarmış olmalıyım ki Nathaniel masanın altından dizimi sıktı. Yüzüne bakınca başını salladı. *Şimdi değil*, dedi ağız hareketiyle. Bir şey söylememek için yanağımın içini ısırdım ve adama gülümseyerek karşılık verdim. Uzunca siyah saçları ve keskin köşeli elmacık kemikleri vardı. Sandalyesine dayanmış parmaklarını dizine vuruyor, başıyla sanki sadece

kendi duyduğu bu ritme eşlik ediyordu. Yanına kimse oturmadı ve tasma takmadığını fark ettim. *Dominant*, diye düşündüm. Kesinlikle dominanttı. Ne olduğunu ve bir ilişkiden ne istediğimi bilerek ona ilgi duyup duymadığımı anlamak için yakından baktım. Dönüp bakılacak kadar iyi görünüşlüydü, zayıf kaslı bir vücudu ve sağ kolunda koyu renk bir dövme vardı. O sanatsal çalışmaya bakarken duyduğum hayranlık dışında hiçbir şey hissetmemiştim. Masanın başında oturan bu adama karşı hiçbir kıvılcım, arzu ya da çekim duymadım.

Tekrar Nathaniel'a bakınca bütün bedenim tepki verdi. Nabzım daha hızlı atmaya başladı. Bakışlarım gözlerinden dudaklarına kaydı ve onların vücudumda yaptıklarını hatırlayınca titredim. Hem bedenimi hem de ruhumu kendine çekiyordu. Hiç kimse bana bu kadar yaklaşmamıştı.

Masanın başındaki o adama tekrar bakarken, Nathaniel'ı terk ettiğim zaman bana ayarlayabileceğini söylediği kişilerden birisi olabilir miydi diye düşündüm. Aklına bana uygun hiç kimsenin gelmediğini söylemişti. İlk olarak bunun sebebini merak ettim. Koyu renk saçlı adam acımasız mıydı? Karakterinde onu dominant olarak arzulanmaz kılan bir kötülük mü vardı?

Odanın arka tarafından gelen bir hışırtı dikkatimi çekti ve herkes gibi ben de dönüp içeriye giren kadına baktım. Odaya tamamıyla hâkim olmuştu. Güvenlik görevlisi bile (birkaç hafta önce isimliğine bakmış olsaydım

ondan hangi isimle bahsedeceğimi bilirdim) doğrulup bütün dikkatini ona verdi.

Belirgin bir özelliği yoktu. Sıradan saçları olan iri bir kadındı. Parlak gözleri ve abartılı bir zarafeti vardı. Varlığı ve etkisi yadsınamazdı. Adının Eve olduğunu söyledi. Sakin bir otöriteyle konuşuyor, herkesi selamlıyor ve günün konusu hakkında kısa açıklamalar yapıyordu: ip türleri ve kullanımları.

Dikkatimin doğal lifli iplerin sentetik lifli iplere kıyasla artı ve eksileri konusunda anlattıklarından başka yere kayması uzun sürmedi. Sonuçta şimdiye kadar ilgimi çekmiş olan bir konu değildi bu. Hatta Nathaniel'a arzuyla bakan sarışının bile esnediğini fark ettim. Bize doğru bakınca hafifçe gülümseyip Nathaniel'a doğru yanaştım. Nathaniel elini dizime koyunca yazdığım senaryoyu oynadığımız geçen haftayı hatırladım.

Toplu ağız tıkacı ve tenime süetten daha acı veren deri püsküllü kamçı. Nathaniel'ın beni sert ve hızlı bir şekilde arkamdan becermesi. Sonrasında eğilip teşekkür etmek için ayaklarını öpmemi emretmesi. Rahatsız bir şekilde sandalyemde hareket ettim. Kendime, odaklanmam gerektiğini söyledim ve beynimi birisini bağlamak için ip seçimiyle ilgili çeşitli faktörlere konsantre olmaya zorladım. Bu konuda düşünülecek bu kadar çok şey olduğu kimin aklına gelirdi ki? Konuşma bitip de Eve herkesin sorularını cevapladıktan sonra bizi tanıttı. Nathaniel ayağa kalkıp sandalyemi çekti. "Evrakları doldurmaya hazır mısınız?" diye sordu. Onaylayınca beni koyu renk

saçlı dominantın yanına götürüp gerekli evrakları istedi. Sonra onları okuyup doldurmam için beni rahat bıraktı. Bunun benim tercihim olduğunu göstermek için bunu yaptığını biliyordum. Eğer rahatsız hissedersen sorgusuz sualsiz buradan çıkacaktık.

Nathaniel neyle karşılaşacağımı anlattığı için hangi bilgileri vereceğimi biliyordum. Temel kurallar belirtilmişti ve eğer onaylarsam son sayfayı imzalayacaktım. Son sayfada aynı zamanda kullanmak istediğim isimle ilgili detaylar ve diğer gerekli bilgiler vardı. Her şeyi okuyup tamamladıktan sonra evraklarımı koyu renk saçlı adama verdim. Bakıp okuduktan sonra bir şeylerden memnun olmuş şekilde gözleri parlayarak, “Hoş geldin, Abby,” dedi “Ben Jonah.”

Elini sıktım. “Merhaba Jonah. Seni tekrar görmek çok güzel.”

“Aynı şekilde,” dedi gülümsemeyi sürdürerek.

Yüzüm kızardı ve aklıma ilk gelen şeyi söyleyiverdim. “Senin güvenlik görevlisi olduğunu sanıyordum.”

“Ben güvenlik görevlisiyim,” dedi. “Ama Bay West, efendim Eve’i aradığında geri çeviremedim.”

Söylediklerinden hiçbir şey anlamamıştım “Başka bir dominant için bir iyilik mi?” diye sordum.

Kendinden emin bir havada başını salladı. “Efendime nedenini sormadım. Normalde onu sorgulamam.” Güldü. “Tabii yüzsüzlük yapmak ya da beni cezalandırmasını istediğim zamanlar hariç.”

Ağzım açık kaldı. “Sen itaatkâr mısın?”

“Pasif sözcüğünü tercih ederim,” dedi gülümseyerek. “Ama, evet, öyleyim.”

“Ah,” dedim biraz aptal hissederek. Tasmamı işaret ederek, “Şeyi görmedim de o yüzden anlayamadım.”

Sağ elini kaldırınca bileğinde deri bir kelepçe olduğunu gördüm. “Bütün tasmalar boyna takılmaz. Gerçi bende onlardan da var.”

“Bende sadece bu var,” dedim. Tabii bütün itaatkârların elmas gerdanlık takmadığını biliyordum. Sadece biraz daha belirgin olduklarını düşünüyordum. *Salak. Varsayımda bulunursan böyle olur işte.*

Dar tişörtünün altından belli olan dik omuzlarını silkti. “Bay West her şeyi daima kendi tarzında yapar.”

Sonradan bana sanki Jonah, Nathaniel hakkında bir çalışanın bilebileceğinden daha fazla şey biliyormuş gibi geldi. Onu ne kadar zamandır tanıdığını merak ederek sordum. “Onu yaklaşık üç yıldır tanıyorum,” dedi. “Bir yıldır da onun için çalışıyorum. O iyi bir patronudur. Kafası iyi çalışır. Çoğu CEO hafta sonu çalışan güvenlikleri tanımaz.” Haylazca güldü. “Ve iyi de bir aktif. Onu daha önce iş üstünde gördüm.” Gözlerimin çok fazla yuvalarından çıkmamış olduğunu umarak, “Öyle mi?” diye sordum.

“Elbette,” dedi. “O ve eski itaatkârı, ismi neydi?..”

Onun da partiye gelip gelmeyeceğini merak ederek, “Beth,” dedim.

“Evet. Bazen bazı gösterimler yaparlardı.”

Nathaniel on yıldan fazla süredir dominanttı. Eski itaatkârları ve neler yaptıkları hakkında bana çok şey anlatmıştı. Grubun içinde hem eğitmen hem de katılımcı olarak bulunduğunu biliyordum. Benden önce başka kadınlarla birlikte olduğunu düşününce kıskançlık hissetmiyordum. İstedığinin ben olduğumu bildiğim için rahatladım. Şimdi ve sonsuza kadar. Diğer itaatkârlarından hiçbirisi onun yatağını, kalbini ve aklını benim gibi paylaşmamıştı. Onun ağaç ev hayallerinde yer etmemişlerdi.

“Biliyor musun,” dedi Jonah düşüncelerimi bölerek. “Ben ayda bir kere bir araya gelen bir itaatkârlar grubunun üyesiyim. Gelecek toplantımıza katılmak ister misin?”

Nathaniel Çin’deyken yaptığım son yazılı ödev beş yıl içinde bir itaatkâr olarak kendimi nerede görmek istediğimle ilgiliydi. Nathaniel’in dominantları eğittiği gibi ben de yeni itaatkârları eğitme konusunda aktif olmak istediğimi yazmıştım. Ben de diğerlerine Christine’in bana yardım ettiği, bu grubun bana yardım edebileceği gibi yardım etmek istiyordum.

“Bu harika olur,” dedim. “Neler yapıyorsunuz?” Bir grup itaatkârın oturup itaatkâr olma hakkında konuştuklarını hayal etmek zordu. Masaya dayanıp kollarını bağladı.

“Değişir,” dedi. “Geçen toplantıda üyelerimizden birisi ev yapımı makarna tarifi verdi ve hepimiz yapmayı denedik.”

Attığım kahkaha diğer birkaç kişinin dikkatini çekmişti. Nathaniel bile bana kaşını kaldırdı. Sarışınla konuşuyordu. “Affedersin,” dedim Jonah’a. “Ev yapımı makarna yapıyordunuz, değil mi?”

“Tamam. Sanırım başta biraz tuhaf geliyor ama yaşam tarzımız hakkında da bazı tartışmalar yapıyoruz. İşte, al,” dedi masadan bir parça kâğıt alıp bir şeyler yazarak. “Bu benim numaram. Beni aradığında sana zamanı ve yeri söylerim.”

Kâğıdı aldım. “Teşekkürler.”

Omzumun üstünden bakıp büyü ihtimalle Eve’in kendisine işaret ettiğini görünce, “Gitmeliyim,” dedi. “Bu akşam görüşürüz.”

“Kesinlikle,” dedim. “Başka birini tanımak çok güzel olacak.”

“Elbette,” dedi coşkuyla hareket eden gözleriyle. “Belki sana çok fazla faydam dokunmaz; sonuçta bağlı olacağım.” Yaklaştı. “Efendim ve ben Japon bağlaması gösterisi yapacağız.”

Yanımdan uzaklaşırken onu akşam ne derece çıplak göreceğimi düşününce yüzüm kızardı.

Nathaniel arkamdan yaklaşıp elini omzuma koyarak, “Gitmeye hazır mısın, Abigail?” dedi. Efendim sözcüğünün ağzımdan ne kadar kolay çıktığına şaşırarak, “Evet efendim,” dedim.

“Jonah ile konuştuğunu gördüm. Parlak, akıllı bir adamdır. Hafta sonu güvenlik ekibimi yönetiyor.”

Dışarıya yürümeye başladık. “Onu görmek sürpriz oldu,” dedim.

“Eve’in onu rol yapma oyunumda kullanmama izin vermesi çok işime geldi.”

Rol yapma oyunu oynadığımız hafta sonu Jonah’ın nasıl rol yaptığını hatırladım. Gözlerini yüzümden ayırmadan, vücudumu hiç süzmeden bakmıştı. Nathaniel ve ben farklı giysilerle binadan çıktığımızda bile tek söylediği kibarca bir, “İyi günler,” olmuştu.

“Çok becerikli, efendim,” diye katıldım.

“Eve’in onu uygun bir şekilde ödüllendirdiğinden eminim. Jonah’ın onun iyi bir eğitmen olduğunun kanıtı olduğunu söyledim.”

Söyledikleri beni düşündürdü. “Umarım ben de senin iyi bir eğitmen olduğunun iyi bir göstergesiyimdir efendim.”

“Öylesin hayatım,” dedi. “İlk toplantıdan başarıyla çıktığın için eve gittiğimizde seni güzelce ödüllendireceğim.”

“Sen neyin en iyisi olduğunu düşünürsen, efendim,” dedim gülümseyerek.

Ödülüm kartal duruşu pozisyonunda dizlerim kıvrık, popom masanın kenarında bağlanıp onun tarafından öpülmekten ibaretti. Aşağıya, evet tam oraya inene kadar her yerimi ısırıp yaladı. Başını kaldırdı. Bu da neydi böyle? Ilık nefesiyle hassas tenimi okşayarak, “Ne zaman

ve kaç kez istersen boşalabilirsin,” dedi. “Ama kesinlikle kıpırdayamaz ve ses çıkaramazsın.”

Şeytan. Bu adam tam bir şeytandı.

Ve bunu seviyordum. Beni dudaklarıyla, parmaklarıyla, diliyle becerirken hareketsiz durmaya çalıştım. Yavaşça ve düzenli bir şekilde tam olarak ne yapması gerektiğini ve bedenimin nasıl tepki vereceğini bilerek beni zorladı.

İlk orgazmım yavaşça tırmanıp bedenime yayıldı. Zorlanmadan vücuduma hâkim olabiliyordum. Ne kadar yumuşak ve sessiz olsa da Nathaniel’in dikkatinden kaçmamıştı. “Evet,” diye fısıldadı. “Güzel.” Elleri göğüs uçlarım ve göğüslerimde, uzun uzun okşayarak, karnıma dokunarak ve nihayet tamamen bacak arama odaklanarak sertleşti. Bu sefer daha da zorluyordu (Aman Tanrım, işte orası!) dili derine girerken burnu klitorisime dokunuyordu. Ama yine de ikince kez hareketsiz kalmayı başardım. Bedenim yatışırken burnunu üst bacaklarımda aşağı yukarı sürterek, “Harika,” dedi. “Seni tam şu anda çok fena şekilde becermek istiyorum.” Tek isteyen o değildi

“Bekleyeceğim,” dedi. “Parti bitene kadar penisimi alamazsın. Sonra da sadece hak edersen alabileceksin.”

Tam bir şeytan. Aynı düşündüğüm gibi.

Aynı Paul ve Christine’inki gibi mütevazı bir evdi. Gösterişli değildi ve içeride neler olduğunu ele veren herhangi bir emare yoktu. Elbette üstüme pardösü giymemin bir

sebebi de buydu. Nathaniel, sıradan bir şey giymenin ya da hiçbir şey giymemenin ev sahiplerine saygısızlık olacağını söylemişti.

Pardösünün altında Nathaniel'in benim için seçtiği kostüm vardı: güzel, siyah bir dantel korse. Göğüs kısımlarında destek olduğu için göğüs uçlarım görünmüyordu ama gövdem dantelden tamamen belli oluyordu. İnce külotum ve jartiyerlerim dışarıda asla giyemeyeceğim ama bu gece giymek için can attığım kısıklıkta bir etekle örtülmüştü. Bana bir ara eteği de çıkarabileceğimi ima etmişti ama o zaman bile bir mayodan ne kadarı görünecekse o kadarı görünecekti. Nathaniel yaklaşırken elini belime koydu ve isimlerimizi ön kapıdaki adama verdik. İçeri girince, hostes olduğunu tahmin ettiğim bir kadın tarafından karşılandık.

"Nathaniel," dedi kadın. Son derece normal görünüyordu. "Seni tekrar görmek çok güzel." Dikkatini bana çevirdi. "Bu Abby olmalı."

Birbirimize memnuniyetlerimizi ilettik. Evin geri kalanını görmek için meraklanıyordum. Oyun partisinde ne olduğunu görmek için can atıyordum. Nihayet içeri girince daha fazlasını gördüm. Hemen etrafı inceleyip bir an önce her şeyi anlamak istiyordum ama kendimi her seferinde tek bir şeye bakmaya zorladım. İlk fark ettiğim şey açık kapılar oldu.

Nathaniel, "Kapalı odalarda oynamak yasak," demişti. "Bir kapı kapalıysa orası yasak bölgedir ve sen bir odaya girersen kapı açık olmalı." Bana sorarsan mantıklıydı.

Bu şekilde daha güvenliydi. Bize en yakındaki odadan hafif inilti duyduğum ama henüz oraya gitmiyorduk. Oturma odasında kaldık. Bizimle konuşan pek fazla insan olmasa da asıl sebebin benim buraya alışmamı sağlamak olduğunu biliyordum. Tamamen çıplak ve neredeyse tamamen çıplak olmaya yakın birkaç kişi gördüm. Çoğu erkek, Nathaniel gibi kot pantolon ve tişört giymiş, birkaç kadın da benimkine benzer kıyafetler giymişlerdi. Bir kadın bir adamın taşıdığı bir yular takmıştı. Kadın adamın ayaklarına kapanmış, adam başkalarıyla konuşurken yere bakıyordu. Şimdi daha da yükselen inlemeleri ve bazı katılımcıların kıyafetlerini saymazsak herhangi bir partiden farkı yoktu. “Başkalarının düşündüğünün aksine bu partiler devasa seks partileri değil,” demişti Nathaniel. “O çeşit şeyleri yapan grup ve partiler de var. Ama bu benim sevdiğim bir şey değil.”

Nathaniel’in grubunun partilerinde hiçbir cinsel temasa izin verilmezdi. “Hatta bizim gibi çiftler arasında bile,” dedi. “Oyunu daha ileriye götürmek isteyen olursa daha sonra kendi özel zaman ve mekânında yapmak zorunda.” İnsanları seks yaparken görmek zorunda kalmayacağımı öğrendiğim için rahatlamıştım. Durup insanları izlemek güzeldi ama tam olarak neden burada olduğumuzu açıklamıyordu.

Nathaniel’a bakıp elini okşadım. Bu, evi daha fazla keşfetmeye hazır olduğum anlamına gelen kararlaştırdığımız işaretti. Bana kaşını kaldırınca başımı salladım. Birlikte kadın inlemesinin geldiği en yakın odaya gittik.

Küçük bir öbek insanın olduğu yere doğru giderken onu gördüm. Nathaniel'in oyun odasındakine benzer bir yastıklı yatağa yaslanmıştı. Onun toplantıdan sonra Nathaniel ile konuşan sarışın kadın olduğunu fark ettim. Kadının ne istediğini sormak istemiş ama fırsat bulamamıştım. Partinin ortasında da soracak değildim.

Sonra sorarım, diye düşündüm.

Nathaniel sadece benim duyabileceğim şekilde, "Kıvrılış şekline bak," diye fısıldadı. Arkamda durmuş konuşurken belime sarıldı. "Kamçının sonraki darbesini nasıl da sessizce istiyor. Bedeni nasıl da arzuluyor." Adam onu kamçılarken kadının yaptığı hareketleri izleyince Nathaniel'in neden bahsettiğini anladım.

Nasıl hareket ettiğini, bedenini nasıl kaldırdığını gördüm. Adamın elindeki oyuncakla, uyarılmış bir şekilde nasıl kadının etrafında dönüp ona işkence ettiğini ve onunla oynadığını izledim. Kadının hareketiyle aynı anda kendimi Nathaniel'in bedenine ittirdiğimi fark edince şaşırdım.

Beni şaşırtan diğer şey biz hiç orada yokmuşuz gibi nasıl rahat hareket ettikleriydi. Kadın bize hiç aldırış etmiyordu. Ne o ne de onu kamçılayan kişi başkalarının içinde oyun oynamaktan rahatsız olmuş görünüyorlardı. Kadının rahatlığı beni heyecanlandırmıştı. Nathaniel elleriyle göğüslerimi iki yandan kavradı. "Günlüğünde beş yıl içinde bir eğitmen olmak istediğini yazmıştın," dedi. "Hâlâ istiyor musun?"

Adam gürültülü bir darbeyle kamçıyı kadının poposuna indirdi. Acısını kendi tenimde hissettiğime yemin edebilirdim. Tekrar kendimi Nathaniel'a ittirdim. "Evet, efendim," dedim.

"Bir gün bu partilerden birinde daha aktif bir katılımcı olmak ister miydin? Ben seni kamçılarken ve sana istediğin zevki verirken herkesin izlemesini? Bana herkesin içinde hizmet etmek ister miydin?"

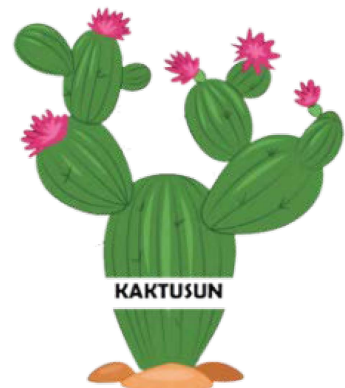
Kendimi daha sert bastırarak, "Evet, efendim," dedim. Kot pantolonundan sertliğini hissedemiyordum ama sertleştiğinden emindim.

"Teşhirci fantezisi mi?"

Futbol stadyumu. Paul ve Christine'in evi. Kütüphane.

"Evet, efendim." Sesi alçak ve ciddiye.

"Eteğini çıkar."

Yirmi Altıncı Bölüm

- NATHANIEL -

Son partime katıldığımdan bu yana altı ay olmuştu ve kabul etmeliyim ki tekrar grup üyeleriyle beraber olmak iyi hissettirmişti. Yanımda Abby olunca daha da iyi hissetmiştim. Bu tecrübeyi onun acemi bakış açısından izlemekten, dahası gerginliğinin zevke dönüşmesinden mutlu olmuştum. Önümde oynanan oyuna konsantre olamadım; bedenim ve aklım Abby'ye kayıyordu. Kamçının saçakları sarışın kadının poposuna her vurduğunda kendisini iterek bana dokunuyordu. *Mary*, diye düzelttim kendimi. *Sarışının adı Mary*.

Başvurusunu, Abby'nin ikinci kez başvurusunu yapmayı önerdiği zamanla aynı dönemde itaatkârlarımı elemeden geçiren kişi olan Godwin'e göndermişti. Godwin'e ilgilenmediğimi söylemenin yeterli olacağını düşünmüştüm. Elbette Mary'nin de toplantı ve partide olabileceği aklıma gelmemişti.

Toplantıdan sonra, Abby evrakları doldururken yanıma geldi.

Evet, Godwin'in ondan bahsettiğini hatırlamıştım. Hayır, yeni bir itaatkâr aramıyordum.

Hayır, yeni bir itaatkâr aramayı aklımdan bile geçirmiyordum.

Evet, partide olacaktım.

Hayır, onunla herhangi bir şeye katılmakla ilgilenmiyordum.

Hiçbir zaman ilgilenmeyeceğim, diye eklemiştim sonunda daha fazla soru sormasına engel olmak için.

Ona soğuk davranmış olduğumdan korksam da her şeyi gayet iyi karşılamıştı. Başka bir zaman ve yerde olsak belki ilgilenebilirdim. Dikkat çekiciydi ve çoğu dominantın hoşuna gidecek umursamaz bir tavrı vardı. Ama ilgileneceğim birisi değildi. Hele de her zaman istediğim şeyi zaten bulmuşken.

Abby'yi.

Eteğini çıkarmasını söylediğimde, gözlerini önündeki görüntüden ayırmadan elini arkasına götürdü. Yavaşça eteğinin fermuarını indirdikten sonra daha da sokulup eliyle penisimi okşadı.

Bu oyuncu tavrından hoşlanarak, "Yaramaz," diye fısıldadım. "Bunu ödeyeceksin, Abigail."

İkinci kez dokunduğunda bunun için ne kadar da can attığını anladım.

Eteği kalçasından geçirip yere indirerek bacaklarını içinden çıkardı. Eteği bana geri verirken gözleri hâlâ önündeki sahnede idi. “Bunu katlayıp çantana koy,” dedim.

O gece oyuna katılmasını planlamıyordum. Birkaç basit talimat vermekten fazlasını yapmayacaktım. Onu seviyor ve ona saygı duyuyor olsam da onu zorlayabilirdim. Partiye katılmak, eteğini çıkarıp ortalıkta külot ve jartiyerle dolaşmak da bir gece için yeterince zorlama sayılırdı. Sonuçta onu korkutmak istemiyordum.

Uzun vadeli amaçları benimkilerle uyumlu olduğuna göre belki de birkaç ay içinde kendi evimizde kendi partimizi verebilirdik. Onu biraz daha zorlardım. Belki basit bir gösteri sahnesi oynardık. Toplantıdan eve dönerken bana Jonah’yla konuştuklarını anlatmıştı. Abby’ye itaatkârlar grubuna katılmak isteyip istemeyeceğini sormasına sevinmiştim. Orada eğitimciler bulabilirdi. Arkadaşlık ve destek gelişip büyümesine yardımcı olabilirdi.

Ne dediğine bir bak, West, diye kendimi azarladım. Oyun partisinde uzun vadeli hedefleri, gelişimi ve ilerlemeyi düşünüyorsun. Lanet olsun, gevşer biraz.

Önümüzdeki oyun bitmek üzereydi. Saatiye baktım. Eve ve Jonah’nın gösterisinin vakti gelmişti. “Abigal,” dedim dikkatini çiftten ayırmasına neden olarak. “Benimle gel.”

Gerginliğinin yanı sıra onu bir şeye odaklanmaya zorlamanın sakinleşmesine yardımcı olacağını bilerek dokunma mesafesinde arkamdan yavaşça yürümesini

söyledim. Kamçılama sahnesini izlerken çok gergin görünmemiştii.

Onu ferah bir mutfağa açılan yaşam alanına götürdüm. Oturma odası ve mutfak tarafsız alanlardı, ona daha önce ortamdan bahsetmiştim. Buralarda hiçbir oyun oynanamazdı. Ama beslemek gibi ufak tefek şekillerde bana hizmet etmesini sağlayabileceğimi biliyordum.

Mutfağın yanında küçük bir sehpa ve iki kişilik bir kanepe gördüm.

Hımm. Belki sonra.

Bağlama oyunu yukarıdaki boş yatak odasında oynanıyordu. Bu Abby için yeni olacağından biz denemeden önce oynanırken izlemesinin iyi fikir olacağını düşündüm.

Yerlerimizi aldıktan sonra odaya bakındım. Tanıdığım birkaç kişi vardı ama çoğu genelde tanımadığım yeni insanlardı. Geçmişte birlikte oyun oynadığım Carter ve Jen'in de katılacağını sanıyordum ama onları henüz görememiştim. Biraz rahatlamıştım. Abby onları biliyordu ama yine de biraz uygunsuz olurdu. Ayrıca katılmasının daha uygunsuz olacağı bir çift daha vardı ama şimdilik her şey yolundaydı. Eve ve Jonah gösteri için hazırlanıyorlardı.

Eve, Jonah'nın arkasında durmuş kimsenin duymayacağı bir şeyler fısıldıyordu. Jonah arada sırada konuşuyor, dudak hareketlerinden, "Evet, efendim," dediği anlaşılıyordu.

Jonah'ı uzun yıllardır tanıyordum ve şu anda benimle çalıştığı için mutluydum. İşte lider pozisyonunda ola-

bilirdi ama özel hayatında Eve'in ona verdiği efendiliği istiyor ve arzuluyordu.

Eve tam olarak duruma uygun giyinmişti, Yüksek, çivi topuk ayakkabılar, dar siyah deri etek ve büstiyer giymişti. Ve tabii ki Jonah çıplaktı.

Sahneleri izlerken Abby'ye önümde olmasını söylemiştim. Manzarasını engellemeden kulağına fısıldayabilmek istiyordum. Önündeki çifti izlerken onu iki omzundan tutup kendime çektim.

"Jonah bu tür şeylerden çok hoşlanır," diye fısıldayarak açıkladım çünkü daha önce tanıştığı güçlü adamı önündeki kişiyle bağdaştırmakta zorlanmış olabilirdi. "Gösterileri, teşhirciliği en az eğitmenliği sevdiği kadar sever," dedim. "Karmaşık bir adamdır, kişiliğinin çok çeşitli yönleri var." Ensesini öptüm. "Senin gibi. Seni kanadının altına almaya karar vermesine sevindim."

Jonah onun için iyi bir arkadaş olabilirdi. Saygıdeğer bir sırdaş ve tamamıyla güvenebileceğim birisiydi. Gösteri başladı ve Eve dikkatini katılımcılara komut vermekle itaatkârına vermek arasındaki ince bir çizgi üzerinde yürüyerek konuşuyordu. İki ip alıp kısaca farklarını anlattı.

Abby'nin kulağına o izlerken, "Ben ipi iki amaçla kullanırım," diye fısıldadım. Ellerimi omuzlarından indirip arkadan belini kavradım. "İlki seni kendi zevkim için hareketsiz hale getirmek amacıyla. Fotoğrafları çektiğim hafta sonunu hatırladın mı?"

O hafta sonunu hatırlayacağını biliyordum. Onu arkadan becerdiğim sırada bağladığım gibi.

“İkincisi,” dedim, “seni uyarıp işkence etmek için. Hepsi ipe ve düğümün yerine bağlı.”

Eve’in ne yaptığını görebilsin diye durdum. Dominant, bir parça ip alıp kullandığı düğüm çeşidini açıklarken Jonah’ın üst bacağına bağladı.

“Doğru yapıldığında,” dedim. Eve ipi Jonah’ın kalçasına bağlamaya devam etti. “Kıyafetlerinin altına bile giyebilirsin. Seni buradan bağlayan ipe yürüdüğünü düşün. Gerginlik. Çekme. Sürtünme.” Ellerim kalçasına indi. “Ya da buradan. Sana işkence edecek sıkılıkta bacaklarının arasından bağladığımı. Seni saatlerce buranda ipe bağlı tutabilirim, sanki hiçbir şey yokmuş gibi gününe devam etmeni isteyebilirim. Orgazma ulaşmana izin vermeden.”

Birkaç dakika daha izledik.

Eve bazı ip güvenliği konularından bahsederken, “Bu gece siyah ip kullanıyor,” diye fısıldadım. “Bu güzel bir seçim olsa da sanırım ben sende kırmızı ip kullanacağım.” Ellerimi poposuna götürünce Abby ürperdi. “Açık tenine ne güzel kontrast olur.”

Eve, Jonah’a bir şeyler yapıyordu. İniltilerini duyabiliyordum. Ama benim dikkatim Abby’deydi.

Arka planda Eve, Jonah’a sessiz olmasını emrederken, “Denemek istediğim bağlama şekli çok gergin olabilir,” dedim. “Uzun bir hafta sonuna ihtiyacımız var. Ne dersin Abigail? Bu fikir seni heyecanlandırıyor mu?”

“Evet, efendim,” diye fısıldadı.

“Zaman konusunda ne düşünüyorsun?” diye sordum. En yakın tatil İşçi Bayramı’ydı.

“Ağustosta üç günlük bir hafta sonum olacak.”

Bana Martha’nın ona izin vereceğini söylemişti. “Emin misin?” diye sordum. Poposunu okşarken, “Hımmmm,” diye mırıldandı. “Evet efendim.”

“Takvime yazacağım.”

Eve’in Jonah’ı bağlaması bitince onunla birkaç dakika sessizce konuşup sonra yavaşça onu çözmeye başladı. “Birini bağlamak bu kadar erotik olabildiği gibi,” diye fısıldadım Abby’ye, “çözmek de erotik olabilir.” Kollarının üstünü okşadım. “Ellerimin ipleri gevşettiğini hayal et. Dudaklarım usulca iplerin izinden gidiyor. Hissedebiliyor musun?”

“Hissetmek istiyorum, efendim.” İlk ip Jonah’nın kolundan düştü.

“İzleri görüyor musun?” diye sordum. “Soluk ama yine de belli oluyor.”

İpler derin iz bırakacak kadar uzun süre bağlı kalmadı ama dikkatli bakan biri görebilirdi. Biz izlerken Eve bacaklarını çözmeye başladı.

“İpleri çözdüğüm zaman izler oldukça belirgin olacak,” dedim. “Parmaklarımla üstünden geçeceğim. Şimdiye kadar yaşadığın her şeyden farklı bir duygu olacak.”

Birkaç dakika sonra gösteri bitti ve insanlar ayrılmaya başladı.

Abby’ye “Aşağıda sehpanın yanında iki kişilik bir kanepe var,” dedim. “Git bir tabak dolusu atıştırmalık ve bir şişe de su al.” Canım pek soda içmek istemiyordu ve alkol de yasaktı. “Bana hizmet etmen için on dakika

içinde aşağıda olacağım. Eğer koltuk doluysa yanında durup boşalmasını bekle.”

Beni beslemek bir tür insan içinde hizmet etmektir ve bunun onu tahrik edeceğinden emindim. Abby’nin içinde bir teşhircilik duygusu vardı ve bu, o yanını keşfetmesinin oldukça üstü kapalı ve göze çarpmayan bir yolu olacaktı. Abby çıkınca saatime bakıp zamanı ayarladıktan sonra dönüp birkaç dakika Eve ile sohbet ettim.

Eve aklımı sohbetimize veremediğimi fark edince, “O çok tatlı,” dedi.

“Teşekkürler,” diye cevap verdim. “Bu akşam gelme konusunda biraz gergindi ama oldukça iyi üstesinden geldiğini düşünüyorum. Jonah’nın bugün onunla konuşmasına sevindim.”

Jonah’ya bir bakış attı; eğilmiş ipleri topluyordu. İlk bakışta birbirlerine yakışmıyorlarmış gibi görünüyorlardı ama aralarında derin bir bağ olduğunu biliyordum.

“Onu gelecek toplantıya çağırdığını söyledi,” dedi.

“Buna mutlu oldum,” dedim. “Diğerleriyle beraber olmak onun için iyi olacak. Teşekkürlerimi ona mutlaka ilet.”

Muzipçe gülümsedi. “Ah, elbette,” dedi. “Kesinlikle.”

Gülümsemesine karşılık verdim. Birkaç dakika sonra merdivenlerden inerken hâlâ gülümsüyordum. Tekrar saatime baktım. Abby beni bekliyor olmalıydı. Birkaç dakika beni beslemesini isteyip sonra kendisinin yemesine izin verecektim. O zamana kadar büyük ihtimalle insan

kalabalığından sıkılmış olurdum. Sonra çıkıp eve gider ve oyun odasında biraz oynardık...

Son basamağa geldiğimde gülümsemem yüzümde dondu. Aynı söylediğim gibi bir tabak atıştırmalık ve bir bardak suyla kanepenin yanında bekliyordu. Ayaktaydı çünkü koltuk doluydu.

Onu hiç de tanıştırmak için can atmadığım bir çift oturuyordu: Nicholas ve Gwen.

Gözlerim Gwen'i zar zor seçti. Çıplak bir şekilde Nicholas'ın yanına çömelmişti, tasması da Nicholas'ın elindeydi. Beni görmedi, ben de dikkatini çekmek için herhangi bir hamlede bulunmadım. Dikkatim Abby'deydi.

Abby, Nicholas'ın söylediği bir şeye olumsuz cevap anlamına gelecek şekilde başını salladı. Nicholas, büyük ihtimalle ona dokunmak üzere kolunu kaldırdı. Belki dokunmayacaktı ama ihtimali bile kötüydü. İki saniyeden kısa sürede yanlarına gittim.

Diğer parti katılımcılarının dikkatini çekmemek için fısıldayarak, "Sakın ona dokunayım deme," dedim.

Yüzünde şeytani bir gülümseme, eli havada donmuş halde bana döndü. Elini tekrar dizine koyarak, "West," dedi. "Ne hoş bir sürpriz. Seni görmeyeli aylar oldu."

Abby'ye baktım. Gözleri kocaman olmuştu. "Sana dokundu mu?" diye sordum. "Uygunsuz bir şey söyledi mi?"

Nicholas kötü bir dominant değildi. Bu şekilde davranarak ince buzda yürüyordum ama umurumda değildi.

"Hayır, efendim," dedi.

Nicholas, “Efendim mi?” diye tekrar etti. “Ah, o senin mi West?” cevabımı beklemeden devam etti. “Boynundaki o gülünç tasmayla senin olduğu pek anlaşılmıyor.” Ayağına kapanmış, kalın, siyah deri tasma takmış olan kadına işaret etti. “Gerçekten malını daha iyi işaretlemelisin.”

Dişlerimi sıkarak cevap verdim. “Senin tavsiyene ihtiyacım olduğunu sanmıyorum.”

“Öyle mi?” diye sordu. “Bu konuda sana katılamayacağım. Eminim benim bebeğim da aynısını yapardı ama bu gece konuşması yasak. Yoksa ona kendin sorabilirdin.” Abby sanki tenis maçı izlermiş gibi bir bana bir Nicholas’a bir Gwen’e bakarak bizi izliyordu. Lanet olsun. Gwen bütün konuşmamız boyunca başını eğik tuttu. Onu iyi tanıdığım için buna şaşırmamıştım. Nicholas kendini kaptırmış Abby’yi baştan aşağıya süzüyordu.

“Yeni bir itaatkârın olduğunu duydum,” dedi. Ve ona... nasıl derler? Âşık olduğunu?”

Yumruklarımı sıkarak, “Kes sesini,” diye uyardım. Şimdi bir kavga başlatmak hiç akıllıca olmazdı. Hele de insanların içinde, ev partisinde hiç.

“O harika bir yaratıkmiş,” dedi. “Belki ben de bir gün tadına bakma şansını yakalarım.”

Bu kadarı fazlaydı. Daha sakın bir ruh halindeyken bu konunun icabına nasıl bakacağıma karar vermem gerekirdi.

Yürüyüp Abby'nin elinden tabağı ve su şişesini aldım. Dudaklarımı oynatarak sessizce, *kusura bakma*, dedikten sonra Nicholas ile Abby'nin arasına girdim.

"Abigail," dedim. "Eteğini giy."

Zindan gözetmeni durumu sezerek elini omzuma koydu. "Burada bir problem mi var beyler?"

"Hayır," dedik Nicholas'la bir ağızdan.

"Eğer rahat durmazsanız sizi dışarıya çıkarmak zorunda kalacağım," dedi.

Abby'yle oradan ayrılmamız pek hoş görünmezdi. O an için hiç umurumda değildi. Nicholas'ın Abby'ye baktığını görmek. Abby ve Gwen'i ayaklarının dibinde hayal etmek...

Tabak ile suyu bırakıp Abby'nin elini tutarak, "Biz de tam çıkıyorduk," dedim.

Ama tabii bu Nicholas'a yetmemiştir. Abby'nin pal-tosunu almak için salona giderken,

"Ona da istediğini veremezsen haber ver," diye seslendi arkamızdan. "Ona numaramı ver. Onu senden sonra becermeyi sorun etmem."

Arkamızdan kahkahası yankılandı.

Eve giderken sessizdik. Abby'nin konuşmaya korktuğunu biliyordum. Belki de ne söyleyeceğini bilmiyordu. O anda, belki de, hâlâ boynunda tasma olduğu için ben söylemeden konuşmadığını düşündüm.

Yolun nasıl geçtiğini hatırlamıyordum bile. Arabayı park edip eve girmemiz neredeyse hiç zaman almamıştı. Arabanın kapısını kapatıp Abby'nin kapısını açmaya git-

tim. Abby arabadan inip arkamdan merdivenleri çıkarken tek kelime etmedim.

“On dakika sonra oyun odasında,” dedim. Beklediğini ve istediğini bildiğim şey buydu. Apollo’yu dışarı çıkardım ama her hareketim otomatikti. Adım atacak halim yoktu. Aklımı Nicholas ve Gwen’den ve bende uyandırdıkları sayısız düşünceden bir türlü alamıyordum. Yukarı çıktığımda Abby oyun odasında diz çökmüştü. Hâlâ üzerinde parti kıyafeti olduğunu fark ettim. *Çı-karmasını söylememiştim ki.*

Soyunup yastıklı masaya çıkmasını söyledim ama doğrusunu söylemek gerekirse tam olarak ne yapacağıma dair bir planım yoktu. Ayağa kalktı, hemen soyunup masaya gitti. O sırada ben de aklıma bir şeyler gelmesini umarak dolapları karıştırdım. En son ne zaman kullandığımı hatırlayarak ağır bir püsküllü kamçı seçtim. Bunu Gwen’le birlikteyken kullanmıştım. Püsküllerine dokundum.

Nicholas’ın sesi zihnimde yankılandı. *Ona da istediğini veremezsen haber ver.*

Ben tam da onun istediği şeyim, dedim kendi kendime. Arkamı döndüm. Masaya eğilmiş beni bekliyordu. Neden Nicholas ve Gwen’in partide olacağı aklıma gelmemişti ki?

Neden Abby’yi onun hakkında uyarmamıştım? Yavaş, temkinli adımlarla yanına gittim.

Onları ilk gördüğüm anda onu uyarmalıydım. Boş-taki elimi kaldırıp birkaç şaplak attım. Derisinin rengi kırmızıya dönerken hareketsiz durdu. Daima onun iste-

diğı şey olacağım. Kamçıyı kaldırıp bacaklarına vurdum. Derin bir nefes aldı. Bunu daha ileriye gidip onu daha yukarıdan kamçılamanı istediğine dair işaret olarak algıladım. Sonraki darbe poposuna inecekti. Kamçıyı üçüncü indirilişimde hâlâ kafamda Nicholas'ın kahkahasını duyuyordum. Önümde kaydı.

“Sarı.”

Zaman durmuştu.

“Sarı,” diye fısıldadı tekrar. “Lütfen.”

Gözlerimi kırptırdım.

Korkuyla elimdeki kamçıya baktım. Ben ne yapıyordum? Kamçı inince, “Dur,” diye fısıldadım. Sonra daha yüksek sesle, “Kırmızı. Lanet olsun. Kırmızı,” diye bağırdım. Başını kaldırıp omzunun üzerinden baktı.

“Efendim?”

“Özür dilerim.” Başımı salladım. “Yapamam.”

İlk kez gerçekten korkmuş göründü. “Nathaniel?”

Dönüp oyun odasının banyosuna gittim ve askıdan bir bornoz aldım. Geri dönüp bornozu Abby'ye sardım ve tasmayı çıkarıp cebime koydum. Elini tuttuğumda titriyordum. “Benimle yatak odasına gelecek misin?”

Koridorda yürürken, “Nathaniel? İyi misin?” diye sordu. Ona cevap vermedim. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Yatak odasına gider gitmez yatağı çıkıp Abby'yi kucağıma oturatarak saçlarını okşadım. Geçenin ağırlığından sonra beni iyileştirmesine ihtiyacım vardı. Benimle birlikte olduğunu bilmek için onu kollarımda hissetmeliydim. “Özür dilerim,” dedim sonunda. “Bu gece oyun

odasına girmeni hiç istememeliydim. Özellikle partide olanlardan sonra. Anahtar sözcüğünü kullandığın için teşekkür ederim.”

“Ne oldu?”

“Uygun ruh halinde değildim,” dedim. “Onları gördükten sonra, yapabileceğimi düşündüm. Senin bunu istediğini ve yapmazsak hayal kırıklığına uğrayacağını düşündüm.”

“Bunun o çiftle ilgisi yok, değil mi?”

“Özür dilerim,” dedim. “Onların da orada olacağını düşünerek sana bahsetmeliydim. Onları ilk gördüğümde söylemeliydim.”

“Onlar kim?” Uzanıp saçlarımı okşadı.

“Melanie ve ben ayrıldıktan sonra,” dedim. “Yani, ben ondan ayrıldıktan sonra tekrar sert oyunlara daldım. Altı aydan fazla zamandır oynamamıştım ve tekrar yapmak için can atıyordum.”

Başını salladı. “Bunu anlayabilirim.”

“Gwen’le partide tanıştım. Gwen, Nicholas’ın yanındaki kadın,” dedim. “Ona asla tasma takmadım. Deneme hafta sonunu hiç geçememiştik.”

“Neden?”

“Benim verebileceğimden fazlasını istiyordu.”

Başını salladı. “Melanie gibi mi?”

“Hayır,” dedim fısıldayarak. “Daha çok acı istiyordu.”

Abby’yle ilk hafta sonumda Jackson bana ona uygun bir kadın tanıyıp tanımadığımı sorduğunda ona Gwen’in

adını vermeyi düşünüp kendi kendime nasıl dalga geçtiğimi düşününce kendimi suçlu hissettim.

“Ah,” dedi fısıldayarak.

“Onunla ilgili her şey hep yeşildi. Hep daha fazlasını istiyordu,” dedim. “Ve ben başa çıkamadım. Nefes oyunu gibi, kendi sınırlarımı biliyorum. Ne kadar acıyı kaldırabileceğimi ve ne yapamayacağımı biliyorum.”

Başını salladı.

“Ya Nicholas?”

“Görünüşe göre ona istediği şeyi veriyor,” dedim.

“O tam bir pisliktir ama karşısındakini kötüye kullanmaz. Tabii seninle oynama konusunda söyledikleri çok uygunsuzdu. Bunun icabına nasıl bakacağımı sonra düşüneceğim.”

Burun kıvırdı. “Pislik olduğu konusunda sana katılıyorum.”

“Daha sonra oyunun sınırları ya da nelerin suistimale girdiği hakkında konuşmak isterim,” dedim. “Bence bu önemli bir konu.” Bir an düşündüm. “Belki gelecek toplantıda açık forum tipi bir tartışma yaparız.”

“Yani birisi tehlikeli bir şey istediğinde mi?” diye sordu. “Gwen sana öyle mi yaptı?”

“Tehlikeli bir şey istemedi,” dedim. “Sadece yapmaktan rahatsız olacağım bir şey istedi. Bu yüzden sınırlarını bilmek önemli, hem itaatkâr hem de dominant olarak. Ne kadar ileri gidebileceğimi biliyordum. Bunu hiç de başarısızlık olarak görmüyorum. Sadece uyumsuzduk.

Bunun yürümeyeceğini bilmeliydim. Gwen'den sonra Godwin'e daha sıkı talimatlar verdim."

"Ama beni Nicholas'ın yanında dururken görünce?"

Gözlerimi kapatıp başımı salladım. "Evet. Söyledikleri yüzünden sanırım: 'Ona da istediğini veremezsen haber ver.'"

"Ah, Nathaniel."

"Sanırım eski korkularımın üzerine oynadı," dedim. "Moralimi bozduğu için oyun sırasında olmam gereken ruh haline giremedim."

"Seni Nicholas için terk edeceğimi gerçekten düşünmedin, değil mi?"

"Lanet olsun, hayır. Aklıma bile gelmedi." Saatlerdir ilk defa gülümsedim. "Bu da bir gelişme, değil mi?"

"Öyle diyebiliriz," diye cevap verdi. Öyle güzel gülümsedi ki eğilip onu öpmekten başka bir şey yapamadım. "Hımm," dedi. "Bu ne içindi?"

"Beni sevdiğin için," dedim. "Bana katlandığın ve güvendiğin için." Her şey hakkında konuştuğumuz için kendimi daha iyi hissederek geri çekildim. "Sana oyun odasına gitmeni hiç söylememeliydim."

"Ama durdun da," dedi. "Devam ettirmedin."

"Gereğinden fazla devam ettirdim ve zaten bu yüzden üzgünüm."

"Bana anahtar sözcükleri vermenin bir sebebi vardı. Şimdi nedenini anlıyorum."

"Neden sarı dedin?"

“Her şey keyifsiz geldi,” dedi. “Özellikle partiden sonra. Sonra onun farklı bir kamçı olduğunu ve daha çok acıttığını fark edince yavaşlamak istedim.”

Sırtını okşayıp poposunu avuçladım. “Canını acıttı mı? Ağrın var mı?”

“İyiyim,” dedi. “Gerçekten.”

İçimden gelerek, “Seni seviyorum,” dedim.

“Ben de seni seviyorum,” diye cevap verdi. Bu sözleri duymayı ne kadar çok istediğimi biliyordu. “Peki ya Gwen?”

“Ne olmuş ona?”

“İkiniz hiç oynadınız mı?”

Omuz silktim. “Uzun süre olmasa da evet. Oynadığım itaatkârları görmek seni rahatsız ediyor mu?”

Konsantre olarak alnını kırıştırdı. “Çok tuhaf ama rahatsız etmiyor. Benden önce itaatkârların olduğunu biliyorum.”

“Ama görmek başka.”

“Evet ama yine de aynı. Senin geçmişini biliyorum. Aslında geçmişini seviyorum. Seni sen yapan şey geçmişin sonuçta.” Yüzümü avuçlarının arasına alıp gözlerimin içine derin derin baktı. “Ve sen, her şeyin, geçmişin, bugünün... her şeyin, sevdiğim adamı oluşturuyor.”

Gözlerinin içine baktım. “Benim ilk itaatkârım olmayabilirsin,” dedim. “Ama kutsal gördüğüm her şey üzerine yemin ederim ki son olacaksın.”

Yaklaşıp beni öpmeye hazırlandı. “Öyle olsam iyi olur.” Dudakları dudaklarımda yumuşacıktı. Bu kesinlikle istediğim şeydi.

Yirmi Yedinci Bölüm

- A B B Y -

Nathaniel sağ üst bacağımyı bağlarken, son birkaç haftamızı ve ikimizin de anahtar sözcüklerimizi kullandığımız o geceden beri olanları düşündüm.

O gece beni tekrar tasmalamadı. Onun yerine yatağa gidip birbirimize sarılarak uyuduk. Korumacı bir şekilde üstüme attığı bacağıyla nasıl uykuya daldığımı hâlâ hatırlıyorum. Ertesi sabah Gwen ve Nicholas ve hatta Mary hakkında biraz daha konuştuk. Öğlene doğru ikimiz de daha sakin ve rahatlamış hissettiğimiz için günün devamında tasmaşını takabileceğime karar verdik.

O geceden sonra ona daha da bağlanmış hissettim. Anahtar sözcüğümü kullandığım zaman yavaşlayacağını ya da duracağını elbette biliyordum ama bunu yaparak ona ne kadar güvenebileceğimi de kanıtlamış oldu. Nathaniel da ihtiyaç duyduğumda anahtar sözcüğümü kullanabildiğimi gördüğü için daha iyi hissettiğini söyledi.

İtaatkârlar grup toplantısına gittiğimde Jonah beni hemen herkesle tanıştırdı. Edindiğim yaşam tarzı bilgilerinin yanı sıra, grubun bazı üyelerine karşı hissettiğim değişik duygular beni şaşırttı.

Jonah benim büyük ağabeyim gibiydi, bazen ortalığı kırıp geçiriyor bazen de korumacı ve yardımcı davranıyordu. En tecrübeli üyelerden birisi olarak herkes tarafından saygı görüyordu. Jonah ve sahibesinin grupta oldukça saygın üyeler olduklarını hemen öğrendim. Partinin olduğu akşam Nicholas'ın davranışları dikkat çekmişti ve Jonah'ın söylediğine göre Nathaniel ve ben ayrıldıktan hemen sonra ona gitmesi ve bir daha gelmemesi söylenmişti. Ama Gwen her zaman gelebilirdi, hatta ilk grup toplantımda onu görünce epey şaşırmıştım.

Bağımsız, kendisine güvenen bir kadındı. Onun çıplak halde Nicholas'ın ayaklarına kapanan itaatkâr olduğunu zar zor anlamıştım. Daha da şaşırtıcı olanı ise ona karşı hiçbir şey hissetmemiş olmamdı, özellikle de Nathaniel ile oynadığını düşününce.

En çok kıskançlık hissettiğim kadın Jen'di. Aslında düşününce bunun hiç mantıklı olmadığını biliyordum. Çünkü Jen'in Carter ile ciddi bir ilişkisi vardı ve Nathaniel ile Carter'ın da katıldığı sadece birkaç oyun oynamıştı. Yine de sanırım kıskançlık böyle bir şey. Mantıklı olması gerekmiyor. Ama Nathaniel'in Jen için hiçbir şey hissetmediğini bildiğim için pek önemsemedim.

Kabul ediyorum ki kendimi Mary'den de birazcık üstün hissediyordum. Onun istediği şeyi ben almıştım.

Nathaniel benim sevgilimdi. Boynumdaki onun tasmasıydı ve hafta sonu bana dokunan onun elleriydi. Godwin'e istediği kadar başvuru gönderebilirdi. Nathaniel'in onun olmasının imkânı yoktu.

Nathaniel beni elimdeki işe geri döndürerek, "Böyle kin dolu sırtmanın bir sebebi var mı Abigail?" diye sordu.

"Hayır, efendim," dedim. Belki biraz eleştirel bir tavır da katarak düşündüğüm şeyi paylaşmayı düşündüm ama sonra vazgeçtim. Sonuçta hakkımı savunmanın da bir yeri ve zamanı vardı.

Bir kaşını kaldırdı. "Kafanı dağıtmak için kamçılama masasına gitmemize gerek var mı?"

A-ha. Kesinlikle kendimi savunmanın zamanı değildi. Biz kelimesini seçmiş olması dikkatimden kaçmadı. Benim tercihime bırakmıştı.

Yüzümde kalan son gülümseme ifadesini de silerek, "Hayır, efendim," dedim.

Düğüm atmaya devam etmeden önce yüzüme sert bir bakış attı. Son birkaç hafta sonu bu konuda bir sonuca varmaya çalışarak geçirmiştik. Bir gün göğsümü çeşitli ip ve düğümlerle bağlamıştı, başka bir gün bacaklarımı bağlamıştı. Hafta sonu hepsinin bir karması olacaktı.

Bana aksini söylemediğine göre beni iple bağlar-ken gözlerimi kapatıp ellerine konsantre oldum. Düzenli olarak ve yavaşça ipi alıp önce bir bacağımın sonra da diğerinin üst kısmını bağladı.

Göbeğimi öperken yumuşak bir ses tonuyla konuşuyordu. "Seni kendi zevkim için bağlıyorum," dedi. "Bütün

günü ve geceyi bağlı geçireceksin.” Bacaklarımın arasına bir elini soktu. “Seni uyarmak için buraya birkaç düğüm atacağım ve ben sana izin verene kadar boşalmayacaksın.”

Lanet olsun.

Konuşmaya devam etti. “Yukarıda senin için bir elbise hazırladım. Onu Lindalara giderken giyeceksin. Altında ne olduğunu hiç kimse bilmeyecek ya da anlayamayacak.” İçinden pis pis güldü. “Ya da ne giymediğini.” İçimden bir ses elbisenin yanında külot olmadığını söylüyordu.

Göbeğimin tam üstünü okşayarak, “Buraya birkaç tane çabuk çözülür kanca koyacağım,” dedi. “Banyoyu kullanman gerektiğinde, bana söylediğin zaman bacaklarının arasındaki ipi kaldırıyorum.”

Teyzesinin evindeki piknik birkaç saat sonra başlayacaktı. Herkes orada olacaktı. Yoğun programlarımız yüzünden neredeyse bir aydır tüm aile bir araya gelememiştik. Gitmek için can atıyordum.

Nathaniel bacaklarımın arasına ince bir ip yerleştirdi ve bana dokunduğundan emin oldu. Artık gitmeye can atmak için bir sebebim daha vardı.

“Bu daha başlangıç,” diye fısıldadı.

Linda’nın evine giderken, “Çok güzel görünüyorsun,” dedi.

“Teşekkürler, efendim.”

Aynı dediği gibi ipler düzgün bir biçimde seçtiği elbisenin altında kalmıştı. Altında, üst bacaklarımın çev-

resinde, belimde ve bacaklarımın arasında ipler vardı. Sutyen giymemi istememişti. Onun yerine vücudun üst tarafında hem göğsümün üstünde hem de altında ve arasında kırmızı ipler sarılıydı. Kısa kollu elbisenin yüksek boğazı boynumdan dolanan ipi kapatıyordu.

Kollarımı belli şekillerde hareket ettirdiğimde iplerin gerginliği ve elbisenin belirgin göğüs uçlarımda gerilmesi vücudumu ürpertiordu.

Nathaniel, “Sanırım biraz caz dinlemek istiyorum,” dedi.

Evet, işte aynı böyle hareket ettiğimde.

Radyo istasyonunu değiştirdiğimde tam olarak ne hissettiğimi bildiğini anlatan bir sırtışıla, “Teşekkürler, Abigail,” dedi.

“Hayır, efendim,” dedim. Arabanın içine caz müzik yayılmıştı. “Ben teşekkür ederim.”

Bir saat sonra Todd, Jackson, Nathaniel ve Felicia dengesiz eşleşmiş bir basketbol maçı yaparlarken arka bahçede duruyordum. Üzerimde elbise olduğu için kibarca katılmayı reddettim. Vücudum iplerle sarılıyken oynamak çok ilginç olabilirdi belki ama spor en sevdiğim meşgale değildi.

“Nathaniel bize gelecek ay Florida’ya gideceğinizi söyledi.” dedi Linda.

“Evet, Orlando’ya,” dedim. “Gitmek için sabırsızlanıyorum. Yıllardır gerçek bir tatil yapmadım.”

“Nathaniel da öyle,” dedi Elaina.

“Korkarım bu da pek tatil sayılmayacak,” dedim. “Bir finans konferansı var ve Nathaniel ana konuşmacı.” Cumartesi günü giriş yapıp gelecek cumaya kadar kalacaktık. Bize yeni oyun şekilleri için imkân sağlayacağından bu seyahat için sabırsızlanıyordum.

“Sadece birkaç saatliğine de olsa onu takım elbisesinin içinden çıkaracağına söz ver,” dedi Linda. “Azıcık dinlenip rahatlamalı.”

Elaina uzanıp fısıldadı, “Takım elbisesini üstünden birkaç saatten daha fazlası için çıkaracağından eminim.” Bir kahkaha attım. “Kesinlikle öyle.” Sadece hafta sonu değil hafta içi de Florida’da olacaktık ve eğer bana kalırsa, takım elbisesini konferans dışında giyemezdi bile. Aslında hiçbir şey giyemezdi.

Linda’nın attığı sert bakış hepimizi güldürdü. Herkesin samimiyetini seviyordum. Felicia’yı ve beni bağırırlarına basmalarını seviyordum.

Nathaniel’in dediği gibi, elbisemin altında ne olduğunu hiç kimse tahmin bile edemezdi. Linda’nın yaşam tarzımızı bilmediğini düşünmek istiyordum. Sonuçta hiçbirimize bildiğine dair bir imada bulunmamıştı. Son birkaç ayda ikimiz çok yakınlaşmıştık. Onu ikinci annem gibi görüyordum.

Elaina benim hiç sahip olmadığım kız kardeşim gibiydi. Nathaniel ile ilişkimizi bildiği halde bunu benimle hiç konuşmamıştı. Doğrusunu söylemek gerekirse ben de öyle olmasını istiyordum.

Jackson'ın bilip bilmediğinden emin değildim. Nathaniel bana onun bildiğini sanmadığını söylemişti, ben de o yüzden şimdilik bilmiyormuş gibi davranıyordum. Felicia ona söylemiş olabilirdi ama öyleyse bile bana eskinden daha farklı davranmıyordu. Basketbol maçının bittiğini iki çok güçlü, sıcak kol bana sarıldığında anladım.

Elaina, Todd'u iterek, "Üf," dedi. Todd da ona aynı Nathaniel'in bana sarıldığı şekilde sarılmıştı. "Terlisin."

Hımm, Nathaniel.

"İyi misin?" diye fısıldadı.

Efendim sözcüğünü kullanmadan "Evet," diye cevap verdim. Ailesinin çok yakınındaydık ve beni duyabilirlerdi.

Bana daha sıkı sarılınca ipleri tam yerinden bastırdı. "Emin misin?"

Gözlerimi kapatıp içime bir arzu dalgası yayılırken ona yaslandım. "Hem de çok."

"Eğer rahatsız hissedersen bana söyle," dedi.

Başımı salladım. "Evet."

"Gayet iyi gidiyorsun," diye fısıldadıktan sonra daha ben daha cevap veremedi çekildi.

Teyzesine, "Öğle yemeği için bir şeyler hazırlamana yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

"Hayır," dedi. "Her şey hazır."

Jackson aramıza girip Felicia'nın ona uzattığı içkiyi aldı. "Bizimle oynamanı özlemişim Elaina."

Elaina, Todd'un tişörtünden orada olmayan bir tüy silkeledi. "Anlaşılan Todd'a tıp fakültesinde hamile kadınların da egzersiz yapabileceğini öğretmemişler." Yaklaşık

dört saniye kadar Elaina'nın söylediklerini idrak etmeye çalıştıktan sonra hep biz ağızdan konuştuk.

“Hamile misin?”

“Neden daha önce söylemedin?”

“Ne zamandır?”

Bütün bu sorular arasında Elaina ve Todd durup ailelerine bakarak gülümsüyorlardı.

Elaina, “On haftalık,” diye cümleye başlayınca bir sonraki cümlesine kadar hepimiz susup kaldık. “Dün kalp atışlarını duyduk.”

Nathaniel’la ikimiz de yeni anne baba olacakları tebrik sırasına girerken Nathaniel belime sarıldı.

“Ağaç ev yeğenlerle çok daha eğlenceli olacak, değil mi?” diye fısıldadı. Yüzümü ona döndüm, dudaklarımız buluştu.

Eve geri döndüğümüzde (bu görkemli malikânenin bizim olduğuna inanmak hâlâ biraz zordu), yukarı çıkıp banyosunu hazırlamamı istedi. Bu yeni bir talimattı ama çok da beklenmedik değildi. Sonuçta hâlâ terliydi ve banyoya ihtiyacı vardı.

Apollo’yu dışarıya çıkardığı sırada banyosunu hazırlayıp havluları askılara astım. Yapmam gereken buymuş gibi düşündüğüm için elbisemi de çıkardım. Diz mi çöksem yoksa ayakta mı dursam bilemedim, içeri girdiğinde hâlâ ayaktaydım. Yerdeki elbiseye baktı. “Her şey yolunda mı Abigail?”

“Evet efendim,” dedim. Hâlâ giyinikti. Çok iştah kabartıcı görünüyordu.

“Tuvaleti mi kullanmak istiyorsun?”

Aslında söylediğinde gerçekten de buna ihtiyacım olduğunu fark ettim.

“Lütfen, efendim.”

Yanıma gelip açıktaki göğüs uçlarımla oynadıktan sonra bacaklarımın arasındaki ipi çözdü. Parmakları dokununca inledim.

Bir kahkaha atıp popoma sert bir şaplak attı. “Çabuk işini hallet ve buraya geri dön. Yardımına ihtiyacım var.”

Banyosu çok büyüktü. Evdeki varlığım banyo dolaplarından birisini işgal etmiş olmamdan belli oluyor olsa da hafta sonları burayı onun banyosu olarak düşünüyordum. Hafta sonları, itaatkâr yatak odasının banyosunu kullanıyordum.

Banyonun duş bölümüne gittiğimde soyunmuş olduğunu gördüm. Soyunukken nasıl da iştah kabartıcı görüldüğünü düşünmemeye çalıştıysam da başaramadım. Ne düşündüğümü gayet iyi biliyormuş gibi gülümsedi.

Lanet olsun. “Sonra, Abigail.” Doğru ya, o izin verinceye kadar boşalmak yoktu. *Gerçekten kabretsin.*

Bacaklarımın arasındaki ipi çözerken beni uyarıp gıdıklıyordu. İkimiz de çıplakken, ona bu kadar yakın durmak çok zordu ama hemen toparladım. İpi çözüp klitorisime son bir kez hafifçe dokunarak fısıldadı. “Çok iyi iş çıkarıyorsun.”

Bedenimdeki gerilime ve iplerin sürekli ama hafif acıyla karışık uyarısına alışmış bir şekilde bacaklarımı kaldırdım. “Teşekkürler, efendim.”

Gülümsedi. “Banyo için hazırım.”

Ah, tabii ya. Banyo. Büyük duşun kapısını açtım, suyun sıcaklığını kontrol ettim ve içeri girmesi için geri çekildim. Yanımdan süzüldü. Bir an için arkasından gitmeli miyim diye düşündüm. Emin değildim. Elbette ipler ıslanırdı. Ama bunun bir zararı olmazdı, değil mi?

“Abigail?” diye sordu duş başlıklarından birinin yanında durup.

“Evet, efendim?”

“Yardıma ihtiyacım var,” dedi. Sesi alçak ama hafif sertti. İpler bir iki çentik daha fazla uyarmaya başladı ama duşa girdikten sonra, dikkatimi kendi vücudum yerine onunkine vermeye çalıştım. Bu o kadar da zor değildi. Ben yan duş başlıklarını ayarlarken o ana duşun altında duruyordu. Sonra fayans kaplı oturaklardan birine oturdu.

Hafta içi sık sık birlikte duş alıyor ya da banyo yapıyorduk. Birlikte duş almak ayılmanın en sevdiğim yollarından biriydi. Akşamları bazen büyük küvette gevşeyerek birlikte şarap içerdik.

Ama bu sefer kendime onun Nathaniel değil, benim efendim olduğunu hatırlattım. Şampuanını alıp avucuma biraz sıktım. Onun hoşlandığı şekilde masaj yaparak saçlarını ovaladım. Birkaç dakika sonra “Hımm,” dedi. “Bu çok zevkli Abigail.”

Göğsüm yanlışıyla omzuna sürttü. “Teşekkür ederim, efendim.”

Saçını yıkadıktan sonra, yukarıdan aşağıya doğru vücudunu yıkamaya başladım. Ellerimi göğsünde ve sırtında gezdire gezdire sabunlamaktan, durulamak için duş fışkiyelerinden birini ona çevirdiğim zaman keyifle gözlerini kapatışına kadar onu yıkamanın tadını çıkardım. Baş üstü duşu ve yan duşlardan gelen sıcak su bizi ısıtarak duşun içini buharla kapladı. Aşağılara yöneldiğimde işimi kolaylaştırmak için ayağa kalktı. Penisini bilerek es geçip üst bacaklarını sabunladım ve her iki bacağına da sırayla masaj yaptım. Ellerini başıma koyup. “Tekrar,” dedi.

Ayağının üstüne ve her yanına açgözlü öpücükler kondurduktan sonra aynısını diğer ayağına da yaptım. Nihayet sol ayağını yere koyup yüzüne baktım. Koyulaşmış gözlerle bana bakıyordu. Çok sıcaklamıştım ama bu sıcaklık bizi saran sıcak sudan gelmiyordu.

Kalçasını biraz öne çıkararak, “Bir yeri atladın,” dedi. Ellerimi tekrar bacaklarına götürdüm. “Ah, hayır, efendim. Hiçbir yeri unutmadım. En güzelini sona saklıyordum.”

“Öyle mi?”

Elime biraz daha duş jeli dökerek, “Evet, efendim,” dedim. Hayalarını dikkatli bir şekilde elime alıp özenle yıkadım. Penisini sıkıca tutup hiçbir yerini atlamadığıma emin olarak güzelce temizledim. Bir santimini bile atlamadım. Kapalı gözlerini ellerimi vücudundan çekince açtı.

“Bitti mi?” diye sordu.

“Seni yıkamayı bitirdim, efendim,” dedim. “Ama izin verirsen yapmak istediğim bir şey daha var.”

“Neymiş o?”

“Sana gösterebilir miyim?”

“Hayır,” dedi. “Sözcükleri kullanarak anlatmanı istiyorum.”

Eğer sözcüklerle anlatmamı istiyorsa, sözcüklerle anlatırdım.

Seksi konuşmalar yaptığım zaman tenimde beliren sıcaklığı bile hissetmeden, “Penisini istiyorum, efendim,” dedim. “Penisini ağzıma almak istiyorum, efendim.”

Sessiz kaldı. Hayır demesinden korkarak üstümüzden akan suyu dinledim. Sonuçta bu onun hakkıydı. Bana evet dediği gibi hayır da diyebilirdi. Dikleştım. Eğer hayır derse bunu kişisel algılamayacağıma dair kendime söz verdim. Sonunda, “Bu hoşuma giderdi,” dedi. Kalp atışlarım hızlanmaya başladı. Hâlâ evet dememişti.

“Devam et, Abigail.”

“Teşekkürler, efendim,” dedim çünkü sırf istiyorum diye hafta sonu ona muhakkak sahip olacağım diye bir şey yoktu. Tadı sabunluydu. Onu yalayıp dilimle oynadıktan sonra tamamını ağzıma aldım. Kalın, uzun ve sertti. Her zamanki gibi, onu ağzıma tamamen yerleştirmem bir dakikayı buldu. Saçlarımı yakalayıp kalçasını hafıfçe ittirdi, ama yavaş hareket etmeme izin verdi. Ritmimi yakalayınca kadar yavaş bir tempo sürdürdüm. Ona oral seks yapmayı ben istemiştım, istediğim şekilde yapmama izin veriyordu. Ellerini saçlarımdan çekmeden kalçasını

ağız hareketlerime uyumlu bir şekilde hareket ettirdi. Vücudumun hareketiyle ipler gerdikçe zevk alıyordum. Kim bilir kaçınıcı kez, ne zaman boşalmama izin vereceğini merak ettim.

Üstümüze akan suyun sesinden zar zor duyabileceğim kadar kısık bir sesle, “Kahretsin,” dedi. Şevke gelerek hızlandım. Ellerim teninde dolaşıyordu. Vücudu ıslak olduğu için elimle tutmakta zorlansam da biraz daha çabayla başardım. Ellerim poposundaydı, poposunun çatalına kararsız bir parmak götürdüm.

Belirgin bir zevkle bana direndi. Vay. Vay. Vay. Bu ilginç bir keşif olacaktı. Ağzıma girerken, “Lanet olsun,” dedi. Parmaklarımı poposuna gömüp dakikalar sonra ağzıma boşalmasıyla rahatlardım. Ayağa kalkmama yardımcı ederken tamamen doymuş görünüyordu. “Teşekkür ederim,” dedi.

“Benim için zevkti, efendim.” Gözlerindeki ışıltı beni bu hizmetim için ödüllendirmekten fazlasını yapacağını söylüyordu ve ne planladığını görmek için sabırsızlanıyordum.

Pazar günü, beni oyun odasına götürüp iplerle bağladıktan sonra çeşitli kamçılar denedi. Tavşan kürkü kamçıyla başlayıp deri kamçıyla devam ederek beni arzuladığım hisse doğru sürükledi. İşi bittiğinde tutkuyla ürperdim. Eğer bana böyle bakmaya devam ederse tek uzun dalgayla boşalacağımdan emindim. Beni oyun odasına

götüreceğini düşünmüştüm ama kendimi toparlayıp da ayakta durabilecek hale geldiğimde elimden tutup yatak odasına götürdü.

Arkasından odaya girdim. Gölgelekler sayesinde odanın loşlaşmış olduğu dikkatimi çekti. Komodin ve şifonyerlerin üzerinden mum ışığı titreyordu. Odaya hafif bir piyano müziği yayılmıştı. "Sırtüstü, yatağın ortasına yat," dedi. İplerin çekiştirip gerilmesini yine hissetmeye başlamıştım. Heyecanım tırmanırken ne planladığını hayal etmeye çalıştım. Yerleştikten sonra yanıma gelip bağladığı ipleri göğsümden itibaren aynı yavaşlıkta çözmeye başladı. Belki de daha yavaş. Bir ip yığının yere düşünce, tıpkı haftalar önce söz verdiği gibi parmaklarıyla izlerin üstünden geçti.

"Teninde derin izler var," dedi. "Hissediyor musun?"

Hissediyordum. Tenim son bir gün boyunca iplerle bağlı olduğu için aşırı hassastı. Sanki üzerinden yeni yara bandı çıkarmışım gibi taze ve neredeyse yaralı gibiydi. Kafamda hayal edebildiğim girintili izlere parmağını değdirince ürperdim. Daha fazla ip çözülüp düşerken dudakları da parmaklarının tenimdeki keşfine katıldı. Gözlerimi kapatınca sıcaklığı hissettim. Göğüs uçlarımda ılık nefesi vardı. Tahrik olmuş, sabırsız tenime tatlı, yumuşak öpücükler konduruyordu. Kamçının sürtünmesinden hâlâ acıyan popomu yumuşakça okşayarak yatıştırdı. Belimdeki ipleri çözmeye başladı.

"İstediğin zaman boşal," dedi boğuk ve kalın bir sesle. Bacaklarımda arasındaki ip düşerken yerini sı-

cak dokunuşu aldı. İşte o zaman ne yaptığını anladım: benimle sahibim olarak sevişiyordu. Bir adam. İki rol. Nathaniel, aşkım.

Benim bedenime tapan, kalbimi çalan, nazik, düşünceli sevgilim. Hem efendim hem de aşkım. Bana bir bakışıyla emir veren, bedenimi kontrol eden ve ruhumu sevgisiyle güçlü ellerinde tutan dominantım. O an, hepsi tek bir vücutta toplanmıştı. Gözlerimi açınca belimin altından bana baktığını gördüm.

Kendi kulaklarıma bile yumuşak bir fısıltı gibi gelen bir sesle, “Evet,” dedim.

Başını çevirip bacağımın içini hafifçe öperek, “Evet ne?” diye sordu

“Evet,” diye tekrar ettim. “İkisini de. Şimdi. Aynı şekilde.”

Bunun ona bir şey ifade etmediğini biliyordum ama kendime engel olamıyordum. İfade etsin ya da etmesin yaptığı şeye devam ederek yavaşça ipleri çözdü. Bütün bu süre boyunca sanki beni söküyormuş gibi hissediyordum. Son ip de yere düşünce iç geçirdim. Sanki kendi derimde yeni doğmuş gibiydim. Her dokunuş, her nefes yeni ve denenmemiş gibiydi. İçimde yarattığı hislerle vücudum ürperdi. Başımı çevirip duvarda titreşen mumların dansında kayboldum. Hafif müzik beni sürüklerken gözlerimi kapatıp dokunuşunun tadını çıkardım.

Tenimde dolanırken güldü. “Uyuyakalmayacaksın değil mi?”

“Hayır, efendim. Sadece tadını çıkarmaya çalışıyorum.”

Yukarı doğru ilerleyerek göğsüme gelince durdu. Dili hafifçe göğsümde daire çizerken göğüs ucuma ılık nefesini üfledi. “Ben de hepsinin tadını çıkarmanı istiyorum.” Beni ağzının içine çekip diliyle daireler çizerek dişleriyle yumuşakça sıyırdı. Aynısını diğer tarafa da yaptı.

Açlığını, tutkusunu görebileceğim şekilde üstümde yükselip, “Beni hissediyor musun?” diye sordu.

Elimi vücutlarımızın arasına sokup penisini elime aldım. “Evet, efendim.”

Hafifçe kendisini ittirerek “Beni istiyor musun?” diye sordu.

Daha sıkı tuttum. “Evet, efendim.”

“O zaman göster bana,” diye fısıldadı.

Bacaklarımı iki yanına yerleştirip kalçamı kaldırarak vücutlarımızı aynı hizaya getirdim. Onu içime alırken bedenimin esneyerek onu içine aldığını hissediyordum.

“Evet,” dedim. Evet diye tekrar ettim içimden. Kolunu dizimin altına sokup bacağımı daha yükseğe kaldırarak daha derine girdi.

İçimde yeni bir noktaya çarpınca, “Aman Tanrım,” dedim.

Kalçasının darbesiyle sorusunu vurgulayarak, “Bunu sevdin mi?” diye sordu.

“Evet, efendim,” diye inledim. “Lütfen. Daha Fazla. Tekrar istiyorum.”

Yeni bir darbeye tekrar içime girip aynı noktaya dokundu. Diğer eliyle popomdan tutup beni kendisine

yaklaştırdı. Kamçısının darbelerinden hâlâ hassas olan popoma dokununca aldığım zevkle mırıldandım.

“Hissettin mi?” diye sordu. Neler neler hissetmiştim: bana sahip oluşunu, hâkimiyetini, korumacılığını, aşkını. Onu. Sözcüklerle ifade edemeyeceğim için inleyerek cevap verdim.

İçime sonraki girişiyle aynı anda, “Seni seviyorum,” dedi. “Seni seviyorum, Abigail.”

Beni sevdiğini ilk kez, bir hafta sonu, ben ona telefonda sevdiğimi söyledikten sonra söylemişti. Ancak o sırada itaatkârı olan Abigail’le sevişmekten çok daha fazlasını yapıyordu. Bedeniyle, sözcükleriyle ve hareketleriyle hem sevgilim hem de efendim olamayacağı konusundaki korkusunu yendiğini gösteriyordu.

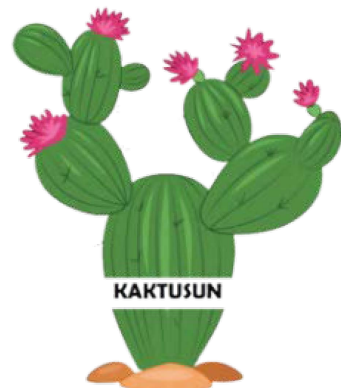
Bu korkuların bazılarını paylaştığımı ben de o zamana kadar fark etmemiştim. Bir gün ne sevgilim ne de efendim olmak istemediğini fark ederse diye korkuyordum. O içimde hareket etmeye devam ederken, ruhumun derinliklerinde daima her ikisi de olmak isteyeceğini biliyordum. Tıpkı benim de ikisi birden olmayı istediğim gibi. İkimizin de birbirimizin bu yanlarını istediğimiz gibi. Tekrar içime girince kalçamı kaldırdım. Bedenlerimiz sözcüklerin asla yetmeyeceği şeyleri bizim adımıza söylüyordu. Orgazmım yaklaşırken bacaklarımı beline sardım. Elini aramıza sokup klitorisimi okşadığında orgazmım yavaş yavaş yaklaşmaya başladı. Vücudumu titreten bir ürperti ve çılgınlıkla boşaldım. İçimin derinlerinde hareketsiz boşaldı. Fiziksel temasımızı olabildiğince uzun tutmak isteyerek

bacaklarımı belinden çekmedim. Olduğumuz yerde bizi yuvarlayıp beni üstüne alarak sarıldı. Yüzümü kaldırıp çenesini öptüm. İç geçirdi. Dikkatinin hâlâ bende olduğundan emin olmak isteyerek “Efendim?” dedim.

“Hmm?”

“Seni seviyorum.” Bana daha sıkı sarıldı.

“Seni seviyorum.”

Yirmi Sekizinci Bölüm

- A B B Y -

Eylül sonunda Florida'daydık. İtiraf etmeliyim ki güzel tatil anlayışımın içinde çığlık atan çocuklar, yorgun aileler ve terli yapış yapış vücutlar yoktu. Tabii Nathaniel'in terli ve yapış yapış vücudunu saymazsak.

Kaldığımız tatil merkezi oldukça güzeldi. Uzaktan büyük bir Victoria şatosunu andırıyordu ve lobideki sürekli trafiği saymazsak çok da güzel dekore edilmişti. Nathaniel bize büyük bir oda ayırtmıştı ve üst katlar nispeten daha sessizdi. Cuma gecesi vardığımızda, tasamam boynumdaydı. İlk başta Süper Kupa için Tampa'da kaldığımız zamanki gibi olacağını sanıyordum ama sonra farklı olacağını anladım.

"Bu hafta sonu seni yatağında istiyorum, Abigail," dedi. Bunu tartışmayacaktım. Pazar akşamına kadar konferanstaki işi başlamayacağı için seyahatin başında bütün zaman bizimdi. Bizim ve bizimle aynı zamanda burayı ziyaret eden iki yüz bin kişinin.

Turistik geziyi cumartesi günü yaptık. Nathaniel'i izlerken çocuksu oyunculüğundan keyif alıyordum. Ailesinin ölümünün çocukluğunun ne kadar büyük bir kısmını kendisinden çaldığı belli oluyordu. Günümüz kalabalıklarda bir o yana bir bu yana itilip kakılmakla geçti. Sanırım ikimiz de kendi mahremiyetimize önem veren sakin insanlardık. Pazar sabahı için yaptığı planı düşününce bundan daha da emin oldum. Nasıl olduysa çantalarından birinin ayırma çubukları, kamçılar ve tahta kürekler ile dolu olduğu dikkatimden kaçmıştı.

Pazartesi sabahını otelin *spa*'sında geçirdim. Nathaniel'in önceki gün için hediyesiydi. Sonrasında havuz başında yayılıp havuzun sığ tarafında zıplayıp duran çocukları izledim. Bir gözüm okuduğum dergide olsa da havuz alanına girdiği an Nathaniel'i fark ettim. Öncelikle takım elbisesi ve kravatı hâlâ üstündeydi. Konferans için Florida'da olmayı bir yana bırakın, havuz kenarına böyle gelen birisini daha önce hiç görmemiştim. İkincisi o Nathaniel'di ve insan ona bakmaya doyamazdı. Bir sürü kadının o içeri girdiğinde daha konuşkan ve eğlenceli hale gelmesi tesadüf değildi. Onu izlerken okuduğum dergiyi yukarıda tutup saklandım.

Etrafına bakınıp beni bulmaya çalıştı. Havuz kenarına bakmaya başladığında okuyormuş gibi yaptım. Yanımdaki kadınların seslerinin fısıltıya dönüşmesinden beni bulduğunu anlamıştım. Bana doğru yürüdüğü belli olunca ne söylediklerini duymaya çalıştım.

Solumdaki boş şezlonga oturarak, “Demek buradasın,” dedi. Dergiyi göğsüme indirip gülümsedim. “Nasıl geçti?”

“Eh,” dedi. “Beklendiği gibi. Konuşmalar, konuşmalar, bir sürü konuşma. Her zamanki gibi son derece sıkıcıydı.”

“Bu akşam resepsiyon, parti falan yok mu?”

“Hayır,” dedi. “Sadece sen ve ben olacağız.”

“Harika,” dedim. Dün gece bir resepsiyona katılmıştık. Bitmek bilmeyen gülümsemeler ve tanışmalar beni çok yormuştu. “Ben şu takım elbiseden bir kurtulayım.”

Bir ay kadar önce Elaina’ya onu takım elbiselerden kurtaracağıma dair verdiğim sözü hatırladım. Odamızın özel bir jakuzisi vardı. “Sana bu konuda yardım etmeme ne dersin?” diye sordum. “Belki oda servisinden biraz şarap isteriz.”

Ayağa kalktı. “Ben varım.”

Salı akşamüstü, konferanstan dönünce bana sürpriz yaptı.

Beni çantamın içinde okumak için bir kitap ararken bulunca, “Çantanı hazırla,” dedi. “Sana bir sürprizim var.”

“Bir yerde mi kalacağız? Zaten öyle yapmıyor muyuz?” Açık dolabın içinde görünen toplanmamış valizi işaret ettim.

Gözleri heyecandan kıpır kıpırdı. “Bunu daha da başka bir yerde kalmak olarak düşün.”

Bu oyuncu ruh haline kendimi kaptırıp kitap okumayı çoktan unutuverdim.

“Peki, bu çantada ne olmalı?”

“Öncelikle...” konuşurken kravatını gevşetiyordu, ben de yardım etmek için yanına gittim, “Elaina’nın sana verdiği elbiseyi giy ve...” diye devam etti yakasını düzeltirken.

“O elbiseyi mi?” diye sordum. Yüzünü tutup gözlerime bakmasını sağladım. “Beni nereye götürüyorsun?”

Dudağının bir yanı kıvrıldı. “Sana söylersem sürpriz olmaktan çıkar.”

Kaşlarımı çatıp ona baktım ama o, yarım gülümsemesini bozmadı.

“Tamam. Peki,” dedim. “O elbiseyi giyeceğim. Bu gezegende ona elbise diyebilecek bir Tanrı’nın kulu yoktur. Başka?”

“Yarın spor giyinirsin.”

Çarşamba boş günüydü. Sanki kendi irademle beynini okuyabilecekmişim gibi gözlerimi kısarak ona baktım. Ne planlıyordu?

“Bir mayo.” Başıyla banyoyu işaret etti. “Ve sanırım iki yüz şişe kadar yüz kremi de getirmen gerekecek.”

Kahkaha attım. “Hepsi yüz kremi değil ve ayrıca iki yüz tane de değil. Sadece temizleyici, tonik ve bir...”

“Tabii, tabii,” dedi eğlenerek. “Ne varsa. Hepsini al.”

“Sen imkânsız birisin.”

Yine gülümseyerek. “Senin için değil,” dedi. “Senin için asla değilim.”

Burnumdan soluyarak alaycı bir bıkkınlıkla, “Ne kadar zamanım var?” diye sordum.

Yanağımdan öptü. “İki saat iyi mi?”

İki saat sonra giyinip hazırlanmıştım. İtiraf ediyorum ki Elaina'nın bana doğum günümde verdiği elbiseyi giyince biraz tuhaf hissettim. O kadar şeyin arasında neden bana elbise verme ihtiyacı duyduğunu hâlâ pek anlamamıştım. Nathaniel her yıl resmî yardım gecelerine katıldığı için birkaç resmî kıyafete ihtiyacım olduğunu bildiğini düşündüm.

Elbise çok güzeldi: uçuşan şifon kumaştan, boyundan bağlamalı, belinden kemerli şık bir elbiseydi. Taş grisi rengi tenimi ortaya çıkarmıştı. Elaina bir şekilde bunun üstümde ne kadar güzel duracağını biliyor olmalıydı. Yine de... Aile otelinde üzerimde tuvaletle gezecek elimde bir seyahat çantası sürükleyecektim. İnanılmaz. Herkes bana deli gözüyle bakacağına iddiaya girebilirdim. Oturma odasının aynasında kendime bakıp dişlerime ruj bulaşmadığından emin oldum. Böyle giyinmiş halde bir yerden gizli bir yere dişimde rujla gitmek olmazdı. Aynadaki görüntümden memnun kaldım. Fena sayılmazdı. Hatta seyahat çantasını taşımak bile.

Derken Nathaniel banyodan çıktı. Nathaniel'i daha önce smokinle görmüştüm ve her gördüğümde de afallayıp kalmıştım ama bu sefer daha... daha da fazlaydı. Aşağıdan yukarı süzdüm. "Selam yakışıklı."

Alnıma bir öpücük kondurarak, "Selam güzellik," dedi. "Öyle mükemmel görünüyorsun ki dokunmaya kıyamıyorum."

Bunu valizine ayırma kolları ve tahta kürekler koyan adam mı söylüyordu?

Göğsünü okşayıp, “Saçmalama,” dedim.

Sanki onu yumruklamışım gibi, yüzünde korku dolu bir ifadeyle geriye zıpladı. Daha ben ne olduğunu anlayamadan ifadesi normale döndü. Göz kırptım. “İyi misin?” diye sordum.

“Ah, evet,” dedi. “Sadece bir şey, ufacık bir şeyi almayı unuttuğumu hatırladım.” Başımı salladım. “Sen mi?”

“Ben ne?”

“Ufacık bir şeyleri almayı unuttun, ha?”

“Hayır. Bir şeyler tamamen güvende.” Çantamın sapına yapıştım. “Hazır mıyız?”

Saatine baktı. “Sayılır.” Bir parmağını kaldırdı. “Sadece şey eksik...”

Birisi kapıyı çaldı. “Şey.” Ne lazımdı?

“Çantalarımızı almak için kapı görevlisi lazım,” dedi.

Bu kadar şık giyinmişken Nathaniel’in bana seyahat çantasını taşıtacağını nereden çıkarmıştım ki?

Kapıyı açtı, bekleyen görevliye çantalarımızı verdi ve kolunu bana uzattı. “Hazır mıyız?”

Dışarıya çıkmak için upuzun koridorlardan yürüdük. Yürürken birkaç kişi göreceğimizi biliyordum. Göz ucuyla bakarken bir kadının cep telefonu ile bizim fotoğrafımızı çektiğini bile gördüm. İsmimin *People* dergisinde yazılacağını düşününce pis pis güldüm. Aslında Felicia’nın nedimesi olduğum zaman zaten çıkmıştım.

Yine de o fotoğraf hızlıca çekilmiş bir şipşak fotoğrafı ibaretti.

Ofisindeki ilk karşılaşmamızdan sonra Nathaniel'in adını Google'da nasıl aradığımı ve yanında Melanie ile fotoğrafını bulduğumu hatırladım. Aramalarda çıkan ilk fotoğraf hâlâ o mudur yoksa yerini çoktan benim fotoğrafım almış mıdır diye düşündüm. Odaya dönünce bilgisayardan bunu kontrol etmem gerektiğini kendime tembihledim. Lobiye vardığımızda ilginç bir şey oldu.

Omuzlarım geride, başım dik yürürken Nathaniel'in sadece kız arkadaşı, itaatkârı ya da ev arkadaşı değil aynı zamanda onun dengi olduğumu hissettim. Hem de her şeyde. Yatak odasında, yatak odasının dışında. Oyun odasında, oyun odasının dışında. İş dünyasında ve iş dünyasının dışında.

Benden daha iyi ya da kötü değildi ve ben de ondan daha iyi ya da kötü değildim.

Kendimi bu düşüncelere kaptırmış yürürken iskelenin sonuna kadar geldiğimizi fark ettim. Önüme baktım.

"Beni tekneye mi götüreceksin?" diye sordum.

Eğilip kulağıma fısıldadı, "Teknik olarak bu bir yat, ama evet seni yata götürüyorum."

Öyle uzun ve heybetliydi ki Florida'nın güney limanında bağlı durmak yerine bir yat dergisinin kapağını süslüyor olmalıydı. Tabii Florida'nın güney limanında bağlı olmasıyla da bir sorunum yoktu.

"Daha önce hiç tekneye binmedim," dedikten sonra ekledim, "ya da yata."

“Öyle mi?”

“Hayır,” dedim. “Balık tutmaya ilgi duymadım hiç.”

“Denize açılmak istemez misin?”

“Ah, hayır. Hep bir tekneye binmek istemişimdir sadece balık tutulanlara değil.”

Bize doğru yaklaşan üniformalı adamı işaret ederek, “Yat,” dedi. “Bebegine tekne demeye devam edersen biraz gücenebilir.”

“Yat,” dedim. “Daima bunlardan biriyle denize açılmak istemişimdir.”

Kaptan bizi içeriye alıp keşfetmemiz için yalnız bıraktı. Bir yatak odası, bir oturma odası ve bir de mükemmel donanımlı banyo vardı. Valizlerimizin yatak odasında dolaplara yerleştirilmiş olduğunu fark ettim.

Güverteye çıktığımızda güneş batıyordu. Etrafa baktım. Yat güverteden ve otelden uzaklaşmış, denizin ortasına varmıştı.

Birkaç dakika kadar yatın motorunun uğultusunu dinleyip hafif meltemin keyfini çıkararak suya baktım. Deniz trafiğinin yoğunluğundan uzaklaştığımızda durduk.

Nathaniel, arkamdan gelip elimi tutarak, “Akşam yemeği hazır,” diye fısıldadı.

Başımı sallayıp arkamı döndüm. Birileri epey iş yapmıştı. Güvertedeki masayı beyaz örtüler, porselen çinili tabaklar ve mumlarla donatmıştı.

“Çok güzel,” dedim.

Gülümsedi. “Bence güzellik görecelidir. Benimle gel,” dedi.

“Senin en sevdiğin yemekleri ısmarladım.”

Sandalyemi çekip beni oturttu, kendi sandalyesine geçmeden önce kadehlerimize kırmızı şarap doldurdu. Verdiği kadehten bir yudum alırken yüzüne baktım. Gökteki binlerce yıldız manzarayı çok daha güzelleştiriyordu. Garson önlerimize birer kâse çorba koydu.

Leziz çorbadan birkaç kaşık aldıktan sonra, “Biliyorsun,” dedim. “Bugünlerde sana bir sürpriz yapacağım.”

“Öyle mi?” dedi.

“Evet,” dedim. “Önce gözlerini bağlayacağım.”

“Bu kulağa çok hoş geliyor.”

Çorbadan bir yudum daha aldım. Balkabağı ve meşemsi tatlılığın bir karışımıydı. “Sonra seni arabaya bindirip götüreceğim.”

“Beni nereye götüreceksin?”

“Hiç beklenmedik bir yere.” Yüzünün ifadesi devam etmem için yalvarıyordu. “Markete.”

Kaşığını bıraktı. “Markete mi?”

“Evet,” dedim. “Ve seni koridorlarda bir o uca bir bu uca yürütüp sütünü ve ekmeğini nasıl seçmen gerektiğini öğreteceğim.”

“Beni market gezisine götürerek mi şaşırtacaksın?”

Başımı salladım. “Evet. Çünkü bütün bunlar kadar mükemmel şeyleri asla yapamam.” Elimi salladım. “Bu çok tatlı. Teşekkür ederim.”

“Sen bana teşekkür ediyorsun ama daha başlangıç yemeğimizi bile bitirmedik.”

“Başlangıçlara ihtiyacım yok,” dedim. “Sadece burada seninle olmak. Bütün bu planları yapmayı düşünmen. Bu harika. Teşekkür ederim.”

“Abby,” dedi. “Yetişkin yaşlarımın büyük bir kısmını yalnız yaşadım. Ve bütün bunları planlamaktan çok hoşlanıyorum.” Gözlerinde hâlâ saatler önceki pırıltı vardı. “Ayrıca, ay ışığında sen, mum ışığının aydınlattığı yüzün. Bu elbise....” Başını salladı. “Bu bütün teşekkürlerin üstünde.”

Benim sevdiğim şeyleri ısmarladığını söylerken abartmamıştı. Çorbadan sonra kuşkonmazlı kuzu kavurma vardı. Sonra peynir tabağı geldi.

Peçetemi boş tabağımın yanına koyarak, “Bu harikaydı, sanırım tek bir lokma daha yiyemeyeceğim,” dedim.

Nathaniel tabaklarımızı almaya gelen garsona gü-lümsedi. “Şimdilik başka bir isteğimiz yok.”

Başka neler planladığını merak ediyordum.

Garson, “Teşekkürler efendim,” dedikten sonra boş tabaklarla ayrıldı.

Yemek boyunca güvertede hafif müzik çalıyordu. Garson ayrıldıktan dakikalar sonra müzik değişti ve bildik piyano melodileri çalmaya başladı.

Nathaniel kalkıp yanıma geldi ve elini uzattı. “Benimle dans eder misin?”

Elini tutup kalktım. “Her zaman.”

Dans ederken beni kendisine çekti. Omuzlarımda elinin sıcaklığını hissediyordum. Geçmiş düşününce hatırlayarak iç geçirdim.

“Rahatladın ha?” diye sordu.

“Evet,” dedim. “Sadece hatırladım da.”

“Neyi hatırladın?”

“İlk dansımızı.” Geri çekilip gözlerine baktım. “Sen hatırlıyor musun?”

“Elbette,” dedi.

“Bende dans etme isteği uyandırmıştın. Nasıl untabilirim?”

“Sanırım,” dedim alt dudağımı dişimle ısırarak. “Sanırım sana âşık olabileceğimi ilk o gece anlamıştım.”

“Gerçekten mi?”

Beni güvertede hafifçe döndürürken, “Hı hımm,” diye mırıldandım. Garson görünürde yoktu. Sanki yüzündeki tek insanlar bizmişiz gibi hissettim. Belki de öyleydik.

“Bunu fark etmek beni korkutmuştu. Hâlâ kim olduğundan emin değildim ama önemi de yoktu. Sana âşık olma tehlikesi yaşadığımı biliyordum.” Gözlerimi kısarak ona baktım.

“O gece sen ne düşünüyordun?”

Gözleri uzaklara daldı. “İlk dans ettiğimiz gece. Linda’nın yardım gecesinde. Ben hâlâ inkâr ediyordum. Senin için ne kadar çok şey hissettiğimi kendime itiraf edemiyordum.” Düşününce pek de şaşırtıcı değildi.

Elini belime götürdü. “Sonra, dans ettiğimiz ikinci gece...”

“Felicia ve Jackson’ın nişan töreninde mi?”

Başını salladı. “O gece, benim için ne kadar önemli olduğunu, seni ne kadar sevdiğimi tam anlamıyla biliyordum. Ve yine korkuyordum. Benimle bir daha asla bir şey yapmayacak olmandan korkuyordum.”

Gece, geçmişimizden bahsederek harcayamayacağımız kadar güzeldi. Geçmiş daha önce defalarca konuşmuştuk. Ben bugünümüz ve geleceğimiz hakkında konuşmak istiyordum.

“Ama üçüncü dans edişimizde,” dedim. “Evlendikleri gün...”

Gülümseyerek, “O dans,” dedi. “Mükemmele yakındı.”

“Evet, ama bu seferki kadar mükemmel değildi.”

Dans etmeyi bıraktık, müzik devam ettiği halde birbirimize sarılarak durduk. Yüzüne baktım. Benim Nathaniel'im. Onu nasıl sevdiğimi düşününce bile kalbim sızlıyordu. Keşke geceyi bir şişeye hapsedip zor anlarda içime çekebilseydim... Birkaç kez yutkundu. “Abby,” diye başladıktan sonra durdu.

Ah lanet olsun, bir terslik mi vardı?

“İyi misin?” diye sordum.

Dalgın bir şekilde başını salladıktan sonra devam etti. “Ben, bunu çok düşündüm ve bir türlü içinden çıkamadım. Bir şekilde bence en güzeli en basit olanı.” Nasıl yani?..

Bir adım geri çekildi, ceketinin cebinden bir şey çıkardı ve diz üstü çöktü. Elimi ağzıma götürdüm.

Aşk ve hayranlık dolu bakışlarla, “Abby King,” dedi. “Seni seviyorum. Benimle evlenir misin?” Elindeki yüzük

kutusunu açıp içindeki pırlanta tek taş yüzüğü tuttu. “Karım olur musun?”

Tekrar, “Abby,” dediğinde ellerim ağzımda donup kaldığımı fark ettim.

Cevap vermemiş miydim? “Evet,” dediğimde yüzüne rahatlama, mutluluk ve haz duygusu yayıldı.

Yerde diz çökmüş halde sordu, “Evet mi?”

“Evet. Evet. Evet,” dedim. Yüzük bulanıklaştı.

Ayağa kalktı. “Sen ağlıyorsun.”

“Özür dilerim.” Gözlerimdeki yaşı sildim. “Sadece sen. Orada.” Yüzüğü işaret ettim. “Sonra...”

Çok yavaşça yüzüğü kutudan çıkarınca daha net gördüm. Halkası bir sıra pırlantayla çevriliydi ve ortasındaki tek taş en az üç karattı.

Gözlerini gözlerime kilitledi, sol elimi alıp yüzük parmağımın avucumla birleştiği yeri öptükten sonra yüzüğü taktı.

Nihayet gözlerimi gözlerinden çekip yüzüğe bakarak, “Tam oldu,” dedim.

Ay ışığı kusursuz taşa vuruyordu. Elim hem hafiflemiş hem de ağır hissediyordu.

“Hile yaptım,” dedi. “Yüzük ölçüsü için Felicia’dan yardım aldım.”

Bu geceyi ne kadar uzun zamandır planladığını anlayınca bir kahkaha attım. “Ya Elaina?”

“Aslında,” dedi, “elbise onun fikriydi.”

“Ama bu geceyi biliyordu, öyle değil mi?”

“Hımm.” Başını sallayıp sol elimi tekrar kaldırdı.
“Sabırsızlanıyorum.”

Neden bahsettiğini gayet iyi bilerek parmaklarımı oynatıp, “Ben de,” dedim. Yıl bitmeden evlenmiş olacaktık.

Beni kendisine çekip yanaklarıma yumuşak öpücükler kondurdu. Parmaklarımı saçlarının arasına soktum, çenemi kaldırıp dudaklarından öptüm. Dudaklarının dokunuşu hem çok tanıdık hem de çok yeniydi. Dudaklarımı aralayıp tadına baktım. Bu adam ve dokunuşlarının sonsuza dek benim olacağını bilmenin verdiği mutlulukla ellerinden tutup kendime çektim.

Ve ben de onun olacaktım. Sonra geri çekilip dudaklarını yüzük parmağıma dokundurarak elimin içini öptü. “Abby West,” dedi.

“Kulağa çok güzel geliyor.”

Sözcükleri hissederek, “Abigail West,” dedim.

Gülümsedi. “Ah tabii, ya, o da var.”

Son Söz

- ALTI YIL SONRA -

Cuma akşamıydı. Ev oldukça sakindi. Apollo her zamanki gibi üst katın koridorunda iki kapalı yatak odası kapısının arasında oturuyordu. İç çekip bebeği tekrar görmesine az kaldığını bilerek ellerini patilerinin üstüne koymuştu. Belki yarın hep birlikte dışarı çıkıp ağaç evin gölgesinde oynarlardı.

Henry altı haftalıktı. Ablası Elizabeth gelecek ay üç yaşına girecekti. Ebeveyn yatak odasının kapısı açıldı ve Abby üzerinde sadece sutyenle dışarı çıkıp sessiz ve hızlı yürüdü. Vücudu hâlâ esnek olsa da son birkaç yılda epey değişmişti. Geceleri uykusunu alamadığı halde şu anda yorgun değildi.

Üç yıl önce kütüphane müdürü olmuştu. O dönem yeni bir okuma yazma seferberliği başlatmış, liseler için özel ders programı açmış ve ilk ve ortaokul çağındaki çocuklar için yaz kampı düzenlemişti. İşini seviyordu

ama gelecek hafta istifasını verecekti. Çocuklarıyla evde vakit geçirmek istiyordu.

Gerçi bu gece ilgisini tamamen farklı bir şeye veriyordu. Dönüp oyun odasına girmeden önce ses gelmediğinden emin olmak için diğer iki odanın önünde kısa bir süre durdu. İçeri girerken hem heyecanlı hem de çekingendi. Heyecanlıydı çünkü oyun odasına girmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Yine aynı sebepten çekingendi. Nathaniel'in onu bu gece fazla zorlamayacağını biliyordu. Elizabeth doğduktan sonra ilk kez yaptıklarında biraz zorlamıştı. Ama Abby bunu sorun etmiyordu. Bunca yıl beraber yaşamak, sevgi, kavga, barışmadan sonra oyun odasında onun efendisi olduğunu bilmenin rahatlığını yaşıyordu.

Başka türlü de olamazdı zaten. Abby oyun odasının kapısını arkasından kapadıktan sonra ebeveyn yatak odasının kapısı tekrar açıldı ve Nathaniel koridora çıktı. Oyun odası zamanlarında giydiği siyah kot pantolonu üzerindeydi. Bu gece için yaptığı planları ve Abby'nin tepkilerini düşünmeye çalışarak birkaç dakika geçirdi. Büyük ihtimalle onu çok zorlamayacağını biliyordu. Bu sadece ikisi için bir yeniden alıştırma olacaktı. Bir an çocukların kapılarının önünde durup içeride uyuyuşlarını hayal etti. Elizabeth aynı annesi gibi meraklı ve hayat doluydu. Ve hâlâ bebek olan Henry şimdiden sakin ve içe dönük bir ruhun izlerini gösteriyordu.

Oyun odasına girmeden önce gülümseyerek parmağındaki alyansa, babasının alyansına baktı. İçerideki

kadın onun eşı, itaatkârı, sevgilisi, çocuklarının annesi ve en iyi arkadaşıydı. Bu gece bir kez daha Abby'nin bedenine ve ruhuna hükmedecek ve onun arzuladığı şekilde ikisiyle de oynayacaktı.

Bitirdiklerinde onu yatak odasına götürecek, sözcükleri ve dokunuşlarıyla tapacak, sevgisinin koruması ve huzuruyla sarmalayacaktı.

